

Bản Lĩnh Của Quân Tử

Contents

Bản Lĩnh Của Quân Tử	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	11
5. Chương 5	16
6. Chương 6	20
7. Chương 7	24
8. Chương 8	29
9. Chương 9	33
10. Chương 10	38
11. Chương 11	43
12. Chương 12	47
13. Chương 13	53
14. Chương 14	59
15. Chương 15	66
16. Chương 16	73
17. Chương 17	80
18. Chương 18	86
19. Chương 19 - End	91

Bản Lĩnh Của Quân Tử

Giới thiệu

Thứ nhất, đây ko phải là câu chuyện sex, nên xin được phép anti những cái đầu đen tối. thứ 2, đây là m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-linh-cua-quan-tu>

1. Chương 1

CÂU CHUYỆN BẮT ĐẦU:

AN DĨ bước vội vã trên đường, đã 8h rưỡi rồi, tức là cuộc họp với lũ bạn trong mini club đã diễn ra được 30p: "rồi chúng nó sẽ xào mình với mắ mắ thôi" Dĩ vừa lẩm bầm, vừa nhìn đồng hồ.

-eh..eh..đến rồi kìa! Hân giơ ngón tay giữa* ra hiệu cho Dĩ dễ xác định tọa độ. cả lũ nhao nhao "mày đến sớm nhi?". "bọn tao đang lên kế hoạch đâm mày với hoa quả đấy", "con Hân kia, mày ko chọn ngón tay khác mà dơ lên được à?". club của nó thật ra chỉ có 8 người, cùng chí hướng theo ngành du lịch với quyết tâm: ĐƯA VIỆT NAM LÊN TẦM CAO MỐI. tụ họp ở 2 cái bàn trong góc quán SV. a Dĩ kéo ghế:

-chúng mày thông cảm, ông sếp tao nhờ làm nốt tí việc. từ chối thì khác nào nộp đơn xin thôi việc. mà tao cũng phải sống chứ....

-thôi được rồi. Cường ngắt lời. tao thay mặt anh em tha ày với mức phạt là cái hóa đơn của tối nay. ko mặc cả! Dĩ xụ mặt, cả lũ cười hô hô, hả hê.

10h30 tối

tám đã dời chuyện trên trời dưới biển, cả lũ quay sang chơi trò SAI VẮT bằng cách quay cái đĩa, chìa vào ai người ấy phải làm theo yêu cầu của cả nhóm. sau 1 hồi xoay vòng vòng, cái đĩa chìa vào Dĩ:

-xui tận mạng thế này?

sau 1 hồi xúm xít bàn bạc. cả lũ giời đánh kia nhất trí:

-mày lên sân khấu, và... (cười nham hiểm) shaking theo điệu hips don't lie cho tao.

Dĩ bàng hoàng nhìn Hân trân trối, con này chắc ton hót với lũ kia về vụ nó bắt chước Sakira lắc bụng ở trên giường. Hân thấy ánh nhìn tóe lửa, ko mấy thiện cảm của Dĩ, nó cụp mắt. cười méo miệng. thằng Cường đắc thắng: "quân tử nhất ngôn, lúc nãy mày "nhất trí" to nhất cơ mà", cả lũ hô ầm lên, bắt Dĩ làm theo, bắt đắc, nó đành đứng lên (bọn bạn gào to hơn). nó cúi xuống nhìn thẳng vào mắt Cường

-xem bản lĩnh của quân tử đây này!

Dĩ buộc đuôi áo lên để hở 1 phần bụng. cả club ồ lên. nhìn theo Dĩ hùng dũng bước lên sân khấu của quán bar. sau mấy phút thì thầm với anh chủ quán để tính, nhạc bài TUYỆT VỌNG nổi lên, nhóm bạn nó nhón hẳn, kéo ghế ngồi gần sân khấu hơn. còn cả quán thì đổ mắt về phía con bé đang phẩm phẩm bc ra.

An Dĩ ôm cây mic, mái tóc loăn xoăn xòa ra, và bắt đầu lắc bụng: nà nà na nà.... nà nà na nà... nhạc rộn lên, anh chàng DJ của quán bắt đầu làm việc, đèn màu xoay xoay: "everybody, let's wake up.... hey.. hey.. em điên vì anh đây, sao anh làm em say....". sau mấy phút cả quán bùng nổ theo nó. Dĩ vẫn vừa hát vừa nhảy. quán toàn sinh viên trẻ cùng trường nên ko cần phải ngại. nhìn thẳng Cường vẫn há hốc mồm ngạc nhiên. Dĩ hả hê, "cho chừa, đừng thách nhà giàu húp chinsu.". nhìn thấy những con người đang hòa mình theo điệu nhạc. Dĩ tự dưng thấy mình cũng có khả năng lôi kéo đám đông. nó múa càng hăng hơn. chỉ có 1 điều mà nó ko biết, là ở góc tối của quán, có 1 đôi kính cận đang chăm chú nhìn cô, nhưng ko nhảy nhót theo mọi người. chủ nhân cặp kính cười nhếch mép, tay gõ nhịp lên bàn lẩm bầm:

-đúng người mình đang tìm.

-Dĩ, Dậy! dậy mau. 7 rưỡi rồi. mày có muốn nghe Đông Đông lão gia rú ko hả, hay là muốn bị trừ lương.

thế đấy, cách đón đầu ngày mới của con Hân dành cho Dĩ mới ngọt ngào làm sao. còn tặng kèm mấy cái đá dít nữa chứ, thật ko chịu nổi. Dĩ lồm cồm bò dậy, mặt nhăn nhó. đau đầu quá. hình như đêm qua nó uống hơi nhiều.

-đau đầu hả? tao biết ngay mà. hôm qua may mầu quá, nhảy nhót tưng bừng làm thằng Cường mồm há hốc đến lúc về, mồm ko đóng được....

Dĩ nhìn đồng hồ ngay lập tức fi vào wc.vừa đánh răng,vừa thay quần áo.tiền thể rửa mặt trong khi xỏ giày.10p sau,nó nhảy phóc lên xe đồng thẳng,để lại tí khói và con bạn vẫn còn đang lải nhải.vừa đạp nó vừa lảm bầm nguyên rửa ông trời sao lại cho nó 1 buổi sáng ảm áp.... trên mức cho phép,làm nó ngủ quên mất.

lúc Hân kết thúc xong câu chuyện thì đã ko thấy bóng dáng Dĩ đâu.'con này,ai lại để bạn nói chuyện 1 mình thế' rồi nó ngồi tưởng tượng 1 anh đẹp trai nào đó đứng ngoài nhà nhìn vào sẽ nghĩ nó dở hơi.đang 'phiêu' thì chợt nghe tiếng chuông cửa làm nó giật mình đánh thót.Hân lóc cóc chạy ra mở cửa mà não trái đang thách đố não phải xem là bà chủ nhà hay ông tiền điện.cửa mở.

-xin lỗi cô cho tôi hỏi đây có phải là nhà....RẦM...

hân đóng sầm cửa,ôm tim thổn thức.ngoài kia là 1..à ko...2 'chú' đẹp trai mặc lee đen,đeo kính viền đậm,cái cà vạt mà các 'chú' i thắt chắc bằng cả tháng lương hơi của Hân.ôi giới ơi,từ bao giờ Sở điện lực lại tuyển những anh đẹp giai thế.nó cào cào tóc cho chính tề rồi mở cửa ko quên nụ cười duyên,:k35 thổ thề:

-hai chú,à 2 anh tìm ai ạ?

-xin lỗi cho tôi hỏi đây có phải là nhà của cô Trịnh An Dĩ ko ạ

Hân tiu nghỉu.sao ko phải là nguyên thực hân nhỉ?

-không-đến lượt đăng kia tiu nghỉu-đây chỉ là chỗ nó trọ thôi,nhà nó ở quê cơ

-thưa cô,vậy cô Dĩ có đây chứ ạ?

-à,ko,nó vừa mới đi làm rồi,các anh có nhắn j ko?

người đứng trước liền rút trong áo ra 1 cái phong bì.

-nhờ cô đưa cái này cho cô Dĩ khi cô ấy về,nhắn với cô là chúng tôi rất mong cô đến dự.

nhìn nảo dòng chữ đỏ in trên đó.Hân trở mặt.

Thật không thể tin nổi.Hân đang cầm trên tay giấy mời dự thi 'TÌM KIẾM TÀI NĂNG TRẺ' của 7DAYS ENTERTAINMENT MIDIA GROUP.oh my god,trên giấy ghi rõ :'kính mời cô:TRỊNH AN DĨ,gới tính:Nữ.....đến dự cuộc thivào lúc 8h30 sáng chủ nhật ngày ...tháng...năm....Địa điểm thi tại văn phòng công ty....tầng 3...'.lần thứ hai trong ngày nó phải ôm ngực thổn thức sắc mặt thối,sao lại là Dĩ,sao 2 người kia lại biết nó và chỗ này,hay là con này ngấm ngấm đăng ký tham gia mà ko inh biết?...ko lẽ nào..con bé đi làm từ sáng đến tối,về nhà đúng giờ...,cũng ko hi vọng gì vào cái giả thuyết nó nghỉ làm mà đi thi,Đồng Đông lão gia sẽ giết nó bằng từ 'đuối việc' ngay lập tức.khó hiểu quá,hay 2 anh chàng kia định đi...buôn người?hơi vô lý,trông bảnh bao thế cơ mà,mà có buôn thì sao ko buôn...luôn cả nó?(tình nguyện?).cả ngày Hân loay quanh với mấy câu hỏi đó.cái đầu thủ khoa như nó mà cũng phải bó tay trước vụ này.thôi đành chờ Dĩ về rồi hỏi cho ra nhẽ vậy.

8h tối nhân vật chính của chúng ta lết được về nhà.cả ngày lẩn lộn ở quán hamburger,Dĩ thấy chân mình như buộc cả 2 tầng đá.đã thế hôm nay còn có người nghỉ làm nó phải chạy xi khoi thay chân.bây giờ mà ở nhà chắc mình đang nằm khểnh xem phim,lại nhà,Dĩ nhớ nhà quá đi mất.ko vì học phí cho năm sau thì nó chả tội gì tiêu phí mùa hè ở đây ngày nào.đang lảm bầm nguyên rửa cuộc sống sao mà bắt công thì cái bóng đen đen ở cầu thang làm nó giật mình...

-sao mà về muộn thế?làm tao chờ mãi..

ôi giới,con Hân,làm nó giật cả mình.

-làm sao?có việc gì mà rông đi đón tôm thế này?mày làm ơn để tao ngon giấc đêm nay tí!thế này thì gặp ác mộng mất thôi...

kệ cho Dĩ lải nhải,Hân chỉ đáp một câu gọn lỏn làm nó giật mình:

-nhanh lên vào nhà có việc này....

*

* *

Dĩ ngồi phịch xuống ghế, mắt tròn, đọc đi đọc lại tờ giấy trước mặt. ko, ko có dấu hiệu gì của sự viết nhầm hay sai chính tả cả. TRỊNH AN DĨ rành rành, viết hoa hẳn hoi. nhưng...

-sao? mà cũng ngạc nhiên à? thế thì lạ thật, tao tưởng mày phải biết rõ chứ? lúc họ đưa tao, tao còn nghĩ là nhầm địa chỉ. nhưng mà người ta đã đến tận đây...

-họ trông ra sao?

-ừm, ặc lee như kiểu đồng phục ấy, đẹp trai... như nhau: k46. trông rất nghiêm túc, ko có gì là bốn cọt cả! rất lịch sự nữa chứ. thôi tóm lại là tao nghĩ mày nên đi thử. biết đâu lại là thật, mấy khi vận may lại rơi đúng đầu như thế này! có gì tao bảo bọn thằng Cừơng đi cùng. bọn họ có định giữ trò gì thì cho lũ nó xông vào, thực hành luôn mấy bài quyền mới. tao sẽ cầm sẵn cái điện thoại, thấy động là alo luôn ấy chứ cảnh sát: k62. mà yên tâm, tao sẽ tìm cách bảo vệ mày, chứ mày mà mất tích. lấy ai trả tiền phòng cho tao. mà.... nếu vào công ty 7DAYs, có gặp mấy anh trong nhóm BOYS thì xin họ cho tao chữ ký nhá.

“con này tưởng người ta được trả lương để lượn lờ trong công ty chờ cho chữ ký chắc?”. nhưng còn tờ giấy mời. Dĩ lắm môi, suy nghĩ.

2. Chương 2

An Dĩ bước rụt rè trên sảnh tòa nhà 7DAYs, lúc này nó đã bị chặn ngoài cổng, phải lật đặt lúi giúi tờ giấy mời ra ông bảo vệ mới tin. cũng phải thông cảm với người ta, nhìn 1 con bé áo sơ mi quần túi hộp như nó bước vào cái chốn này, ko bị lỗi cổ quăng ra là may. nó đi đến đâu trong công ty này cũng bị nhìn, những ánh nhìn ấy soi mói, cảm giác như có 1 đàn kiến lớn đang bò lạo rạo trên khắp người nó: “mình ghét nơi này”. Dĩ lắm lắm. lên được đến điểm hẹn, Dĩ thấy như quần áo mình cũ đi vì bị “ngắm” ko thương tiếc. lúc ở cổng Dĩ đã nhìn thấy 1 băng rôn lờ lợc quảng bá về cuộc thi “TÌM KIẾM TÀI NĂNG” này, nên cũng hơi vững tâm, nhưng khi mở cửa thì nó thấy 1 cảnh tượng vừa lạ vừa quen: 1 hội đồng BGK (chắc thế) đang ngồi cùng với 2 cô gái, đúng chỉ 2 cô gái, ko có sự nhầm nhọt gì về số đếm. LẠ! 1 tập đoàn giải trí lớn, hoành tráng như 7DAYs phát động 1 cuộc thi tìm kiếm mà chỉ có vài người tham gia thế này, có vẻ như thiên hạ đang thừa quá nhiều cơ hội, nên bỏ qua 1 dịp may hiếm có ko thấy tiếc. tự nhiên, Dĩ ko dám đi tiếp nữa, nó định thối lui, giả vờ như mình vào nhầm phòng: k42

-ừm... xin lỗi tôi...

-cô An Dĩ! cuối cùng thì cô cũng đến, mời vào! -1 “chú” đeo kính viền đậm, ngồi ở giữa bàn hội đồng, đang dơ tay ra hiệu cho nó, cả phòng quay ra. Dĩ chỉ ước sao bây giờ mình có thể độn thổ. “biết thế ko đến...”.

-nào các bạn, bây giờ các thí sinh đã đông đủ, chúng ta hãy bắt đầu cuộc thi.

Dĩ đi theo chân 1 nhân viên ra ghế ngồi cạnh 2 cô gái (có vẻ là những thí-sinh-duy nhất), chờ hội đồng bàn bạc cái gì đó. trong giây phút, nó thấy chú đeo kính viền quay sang mỉm cười với mình như trấn an. tự nhiên, Dĩ có cảm giác như chú ấy là 1 người thân giữa toàn những gương mặt lạ (?!).

-em thi bao giờ mà chị chưa gặp nhỉ? 1 trong 2 cô nàng ngồi cạnh quay sang bắt chuyện.

-em...

-thi ngày mấy thế?

-ngày mấy? các chị đã thi từ trước? Dĩ trố mắt, càng lúc nó càng chẳng hiểu gì.

-ơ... thế em ko thi buổi nào à?

-(lắc)

-em thuộc diện tuyển thẳng?

-(lắc)

-....em đừng nói với bọn chị là khi không em được vào thi luân vòng chung kết!1 bà nhìn nó với ánh mắt nghi ngờ,khó hiểu.

* * *

cuộc thi mà Dĩ đang tham gia nhằm tìm thêm 1thành viên cho nhóm nhạc nam đang nổi:BOYs.họ cần thêm 1 giọng nữ để có thể đệm và đọc rap...,giống như kiểu Fergie của Black Eyes Peas.nhưng sao họ lại chọn nó?Dĩ ngồi mồm môi suy đoán ‘hay họ đếnăn bánh ở quán hamburger,và thấy mình?(?)đi đường gặp?nghe ai giới thiệu?đến trường dự hội nghị gì đó,rồi...ôi giờ loạn óc wá’!“xin mời cô Trịnh An Dĩ,đã đến lượt cô”

nó mở to mắt,run run.cổ hít sâu,thở ra,cho bình tĩnh.2 người kia đã hoàn thành xong phần thi.còn nó.“nào,An Dĩ,đã tới lúc cho họ biết thế nào là bản lĩnh quân tử”.

Dĩ lau dọn cái bàn mà 1 khách vừa rời khỏi,bê vội chỗ hộp nhựa túi nilon vứt vào thùng.mồm ko quên ngáp 1 cái.nó đã cố tươi cả buổi sáng nhưng làm sao có thể vác bộ mặt ấy suốt buổi khi đêm hôm qua nó phải thức đến 3h sáng.

-trông mày “héo” quá đấy.Mai nhìn nó mắt đầy sự thông cảm.

-con Hân hôm qua lời tao đi bán hàng thuê khu chợ đêm.đến gần sáng mới thả cho về.lại con lâu nhàu là tao đòi về sớm,mà nó đâu thế nhỉ?

-vẫn ở bên khu A.trông nó có vẻ khá hơn mày 1 bậc đấy.

Chỗ Dĩ và Hân làm gồm 1 khu bán đồ fastfood và 1 khu bán thức uống mà khách hàng hầu hết là các đại gia.Dĩ làm cả ngày chủ nhật còn Hân thì chả tội gì phải để phí mất 1 buổi sáng ngủ nướng bù cho cả tuần.đơn giản là vì nhà 2 đứa khác nhau:1 đứa thì ở lại thành phố để kiếm chút tiền cho năm sau,đứa kia thì nhà ngay đây nhưng ko chịu về vì đã (lỡ) tuyên bố hùng hồn với bố mẹ về cái gọi là “chủ nghĩa tự lập”.mới đó mà đã thân nhau được 2 năm,Dĩ thấy Hân miêng lưỡi thì tính chi li nhưng thực ra nó thoáng lắm,chẳng qua ko dám can thiệp quá nhiều vào vấn đề tài chính của 1 con bé tự trọng như An Dĩ.

-eh...eh..An (thỉnh thoảng vẫn có người gọi nó bằng cái tên này cho đỡ...đau mồm).nhìn,nhìn..nhìn kia.

nhìn thẳng ngón tay Mai theo đường chim bay,Dĩ thấy 2 cái SH với 4 anh chàng bánh bao mặc lee áo sơ mi trắng thả suông,trông rất ra chất công tử:k38 ,lại còn vác thêm quả kính đen to sụ.nhìn kiểu xi-tai này trông quen quen.mà mặt (sau khi bỏ kính)trông cũng quen nốt.sau 1 hồi nín lặng,lũ con gái khu A há mồm rú lên...khe khẽ .nhưng cái khe khẽ ấy cũng đủ làm cho những người khách xung quanh giật mình,còn các anh chàng kia thì làm lơ đi như thể ta-đây-đã-quen-với-việc-đó.

-rút cục thì cũng chỉ là lũ nhà giàu.Dĩ làu bàu,rồi nó quay ra làm công việc của mình,tức là bê 2 suất sandwich gà nướng kèm đồ uống ra cho 2 khách bàn 3, những vị khách buổi sáng thường ko kiên nhẫn như khách buổi chiều.bạn rất khó có thể để ý những anh chàng đẹp trai khi mà trong tim bạn găm chữ \$to đừng mà trên đầu vẫn lớn vồn chữ “trừ lương”:k29

-An Dĩ,anh Tuấn quản lý khu A vậy nó,làm trán nó hiện lên dấu hỏi to đùng.cái tính đa nghi lóc cóc theo Dĩ chạy đến chỗ anh,đầu ko ngớt kiểm kê xem mình có lỗi gì lớn lao, phải để đích thân quản lý gọi thế kia,hay là mấy con rắn độc khu đó lại bơm đếu gì mình.mà con Hân đâu nhỉ?

Dĩ lướt nhanh qua khu quầy bar,người nó dính đầy những ánh mắt ghen tị,thậm chí anh Hùng pha rượu còn cúi xuống nói khẽ:“sướng nhá”.ngay lập tức cụm từ “tăng lương” xuất hiện trong đầu nó làm con bé hí hửng.nhưng đến nơi thì quả bóng hơi ấy bị xẹp xuống.:

-em ra bê thức uống cho khách bàn số 6 hộ anh.(anh i đùa thì phải)

-ơ..thế bọn nó đi đâu hết mà lại phải cậy vào em?

-ko,chúng nó vẫn đấy,còn tranh nhau ra đưa thực đơn nữa cơ.nhưng họ lại nhất quyết đòi em ra phục vụ:k48
lành Tuấn nheo mắt.

Dĩ nhìn ra chỗ bàn 6,4 anh chàng SH lúc nãy cũng đang nhìn nó,vẫn với cái cằm ngửa (vênh),nhưng đôi mắt thì giống y Dĩ,tức là đang hiện lên 2 dấu chấm hỏi có size L

Dĩ bê khay đồ uống ra cho 4 anh chàng đẹp trai bàn 6,3 đen đá và 1 nâu nóng.những ánh mắt đã thôi hướng vào nó nhưng bắt đầu quay sang nhau bàn tán.những kẻ này hoặc là ko có năng khiếu trong việc nói xấu sau lưng người khác,hoặc là thích làm người ta phải nổi cáu bằng những câu...thằng ko chịu được:

-“nó” (xin cá 99% là đang hướng về Dĩ) đây sao?

-trông “thường” quá!:k14

-anh Thành mù rồi à?(ai cơ?)

-nhìn cái cách nó đi kia!chẳng có tí gì là “nghệ thuật” cả!(hừ,thể các anh thì có?)

lúc Dĩ bê đến nơi thì tiếng xì xào im bật,thay vào đó là những cái nhìn(lại nhìn,tôi móc mắt các người ra chơi bi bây giờ).nó đặt 3 cái ly,1 cái tách xuống bàn,trong người cảm thấy ngứa ngáy khó chịu,từ sau khi xảy ra sự cố TÀI NĂNG ÂM NHẠC,Dĩ rất sợ bị kẻ khác sàm soi mình.kết quả thì chưa biết ra sao,nhưng nó mong là sẽ ko phải quay trở lại cái công ty đó nữa.lần này nó (lại) đành phải chịu đựng,môi (cổ) nở 1 nụ cười (méo mó):

-các anh còn muốn dùng gì ko ạ?

-ko.

vừa mới quay đi thì “cộp”,có tiếng kéo ghế vội vàng,cái áo của Dĩ hình như ướt giập mình quay lại,1 cảnh tượng ko mong muốn đang diễn ra trước mắt nó:chiếc tách coffee nóng đang nằm trên bàn theo chiều miệng cốc nằm ngang,dung dịch nâu bốc khói chảy lênh láng trên bàn và nhuộm màu chiếc áo sơmi trắng của anh chàng có đeo 1 bên khuyên tai.Dĩ đưa vội khăn lau trên tay cho anh ta .và gần như ngay lập tức hứng chịu âm thanh ra rả phát ra từ anh chàng ngồi cạnh (như thể anh ta chỉ chờ có thế):

-cô làm ăn kiểu gì thế hả ?

1 gã khác hòa theo:

-hậu đậu!:k69

-tôi...

-thế này mà người ta cũng nhận cô vào làm à?:k60

nạn nhân của sự đổ vỡ (sau 1 hồi lau lau chùi chùi) mới “tung đòn”:

-ko biết mở miệng ra mà xin lỗi à?cả tháng lương của cô ko chắc đã mua được chiếc áo này đâu đấy!

mọi người BẮT đầu chú ý,mặt Dĩ tê rân rân,nó thề là ko hề va quệt vào cái tách đó.nhưng nghề nghiệp ko cho nó cãi lại.

-sao còn chưa xin lỗi.cha mẹ cô ko dạy cô cách nhận lỗi à?

Dĩ nhìn lên,mặt đỏ bừng,tức giận:

-thưa anh,cha mẹ tôi có dạy tôi cách nói xin lỗi.nhưng ko dạy tôi nói thế với kẻ đổ lỗi ỉn và xúc phạm người khác...tôi xin nói là tôi ko hề chạm vào cả cạnh bàn chứ đừng nói là cái tách....

-cô TRỊNH AN DĨ-tóc gáy nó dựng lên,tiếng này nghe quen quen-tôi ko cho phép cô được nói với khách như thế.

Đông Đông lão gia đã đứng sau nó từ bao giờ,quát thẳng vào tai Dĩ những âm thanh ***i buốt.

-ngay lập tức hãy xin lỗi khách ngay.

cả quán lúc này đã biến bàn 6 thành tâm điểm bàn tán.rất nhỏ nhẹ,Quang Đông quay sang những vị khách trẻ tuổi với thái độ đầy nhũn nhặn:

-mong các anh thông cảm cho,đây là nhân viên mới của quán (!!)nên cô ta chưa biết rõ nội qui,chúng tôi sẽ cho kỉ luật ngay,còn về chiếc áo,chúng tôi xin được đền bù cho các anh,mong các anh thông cảm thông cảm cho.

anh chàng đeo khuyên tai nhìn xéo cô nhân viên cứng đầu với vẻ dương dương tự đắc “ta đây đã thắng” sau mấy giây trợn tròn trước thái độ hung hân của An Dĩ.sốc lại chiếc lee,hắn ta lên giọng kẻ cả,nhân đạo:

-thôi được rồi,tạm thời tha cho cô,dù sao tôi cũng ko muốn “có người” phải vay ngân hàng mua áo cho tôi.(cười nhếch mép).gã quay sang bảo “đồng bọn”:

-chúng ta về thôi,đừng để mất cả buổi sáng đẹp trời vì 1 kẻ ko đáng:k14 . -mặt Dĩ lại đỏ lên”hừm :k14 ,hắn đẩy người ta xuống vực rồi móc lên như tỏ vẻ mình lương thiện,vị tha,đồ..đồ ..Bá Kiến!”

sau 1 tiếng đồng hồ ngồi thưởng thức Mr.Đông hát vọng cổ,Dĩ được tha về và buộc phải nghỉ cả ngày.mặc dù còn ám ức nhưng nó vẫn cảm ơn trời vì chưa bị buộc thôi việc.

-em thấy anh xử cô ta hơi nhẹ,Tuấn cúi xuống “góp ý”,mà hình như cô ta chưa xin lỗi khách thì phải.

Đông cười,tay nhịp nhịp:

-biết làm thế nào được,thể nào cô ta cũng ko chịu,tốt nhất là giải quyết cho nhanh....mà thực ra An dĩ cũng ko phải là người có lỗi...

3. Chương 3

hôm nay là một ngày rất đặc biệt với An Dĩ,cho đến tận lúc sắp xếp quần áo,thu dọn đồ,ôm hôn con bạn,nó vẫn ko tin đó là sự thật.có lẽ phải gọi đây là 1 sự “đổi đời”.bởi khi bạn đang chỉ là 1 con bé sinh viên bình thường bỗng dưng được trở thành 1 thành viên (dù chưa chính thức) của 1 công ty giải trí nổi tiếng,cuộc sống sẽ bị xáo trộn,nhưng trước tiên bạn sẽ cảm thấy 1 cảm giác,nói thế nào nhỉ?...rất Yolmost .tuy nhiên cũng có 1 số “khối” đã to đoành nhìn thấy trước sẽ khiến đường tương lai của Dĩ ko suôn sẻ:trong bản hợp đồng ghi rõ:nó sẽ có 10 tháng “đào tạo cơ bản” để trở thành 1 ca sĩ gần... chuyên nghiệp như phải học về thanh nhạc (bước đầu Dĩ được đánh giá là có giọng hát khá tốt,nhưng chưa kĩ thuật),học vũ đạo,học đóng clip,học cách giao tiếp với fan,với phóng viên...,nói chung sẽ là khá mệt,nhưng đó ko phải là điều đáng quan tâm nhất,thứ khiến Dĩ vừa lo lắng vừa hồi hộp,đó là việc phải sống với ...6 anh chàng của nhóm BOYS:k51 (hey...đừng giật mình,tác giả xin hứa là sẽ ko để nữ nhân vật chính của chúng ta bị tổn thất..gì cả.),tất nhiên là sẽ sống ở 1 phòng riêng .và điều thứ 2 là cụm từ “chưa chính thức” ở trên,tức là theo lời Mr.Thành-quản lý nhóm và cũng là người tìm ra nó-Dĩ sẽ phải tập luyện hàng ngày,bảo lưu kết quả Đại Học,nhưng sẽ ko được trả lương và sẽ bị đá bay ra ngoài nếu ko cố gắng,mà chỗ của nó thì vẫn lỗ nhố người xếp hàng chờ được tuyển,bù lại,nếu làm tốt,có thể trở thành 1 ca sĩ nổi tiếng:k38 .cũng phải thông cảm thôi,ko ai muốn quá liều lĩnh khi đầu tư vào 1 con bé mù âm nhạc như Dĩ chứ.lúc chuẩn bị đặt bút ký hợp đồng,Dĩ cũng cắn rứt lắm,nhưng cái tính thích mạo hiểm lại đè tay nó xuống bắt ký.xong,hôm nay, An Dĩ sẽ đến nhận chỗ làm,chỗ ở,lịch làm việc,nhận “hàng xóm”....hi vọng j mọi thứ đều ổn.

đón nó là 1 anh chàng mặc đồng phục ple chinh tề,hơi thấp,và cứ xưng 1 điều “cô”,2 điều “chị” với nó:hôm nay anh Thành đi vắng,nên tôi ...,cô Dĩ đây là phòng thu thanh.cô Dĩ,đây là phòng tập thể thao,còn bên cạnh là phòng vũ đạo...làm nó rất khó xử trong xưng hô.cuối cùng,Dĩ phải thổ thê:”em mới là sinh viên năm 2” thì anh ta mới tha cho và gọi em xưng anh.:k43 .

bây giờ thì nó mới được đặt chân vào cái tổ tương lai, trên tầng 5 của 1 chung cư khang trang.lúc mở cửa căn hộ,Dĩ sững sờ:1 chiếc TV Panasonic Viera 42”,viên trần nổi bật đập ngay vào mắt nó.cái này trước đây,Dĩ chỉ dám ngắm qua cửa kính các cửa hàng điện tử bởi nhìn bằng giá của nó thôi bạn cũng thừa sức giật mình và bắn lùi ra xa,đằng sau là cái cửa kính lớn có viền và rèm cửa cũng trắng nốt,bước ra 1 cái ban-cong với những chấn song trắng và những cái chậu trắng hoa cúc nở rộ.bộ salon trắng quay lưng với cửa ra vào chiếu thẳng vào TV.bên phải Dĩ là 1 bức tường có 6 cánh cửa trắng ,anh chàng “tour guide” giới thiệu:

-“đây là phòng của các thành viên trong nhóm,hiện nay họ đang đi diễn ở các tỉnh,chắc tối nay sẽ về”.

góc tường là 1 cái tủ kính nhỏ đựng đầy những chiếc cup,lưu niệm đủ thể loại,chủ yếu là các giải thể thao,gải các gameshow truyền hình,gải thưởng âm nhạc....thể thôi cũng đủ biết mức độ famous của những chủ nhân.bên trái là 1 gian bếp nhỏ,hơi khác 1 chút là nó bằng gỗ có màu nâu

-người phụ trách dinh dưỡng cho các món ăn của cả nhóm là bà Năm,(nhìn đồng hồ)bây giờ bà ấy đang đi chợ,lát nữa sẽ về thôi.

cạnh bếp là 1 quầy rượu với 6 cái ghế đen trùng màu với bàn và chiếc tủ đựng toàn những loại mà trước đây Dĩ thường thấy các đại gia vào quán của Mr.Đông hay gọi:

-thực ra công ty ít khi để các ca sĩ của mình uống rượu-anh chàng đi cùng nói như phân bua-cái này chủ yếu là để tiếp khách.

Dĩ nghĩ thầm :“ở nơi toàn đàn ông thế này mà còn xây quầy rượu thì khác nào dâng thịt miệng cọp”.

-đây là nhà vệ sinh,còn bên này là nhà tắm,khá rộng phải ko?

-còn đây là phòng em.

cánh cửa bên phải cạnh cửa ra vào,(cũng màu trắng nốt) mở ra.”ra đây là phòng mình”An Dĩ...sửng thầm,lần đầu tiên có phòng cảm giác thật lạ,...tự do hơn thì phải:k25 .trong đó có 1 chiếc giường nhỏ có màu khung,ga và gối đều trắng,tường dán giấy nâu hoa văn uốn lượn,khá hợp với tấm thảm cùng tông,thành ra chiếc giường trắng càng nổi bật.phòng đầy đủ bàn trang điểm,máy lạnh,1 kệ sách nhỏ,1 chiếc bàn có 2 ngăn kéo,đèn ngủ viền ren bên trên,thậm chí còn có cả mấy con thú bông;

-anh Thành nói những thứ này cho cô bớt căng thẳng vào ngày đầu.

An Dĩ khẽ mỉm cười về sự tâm lý của ông manager.còn thêm 1 điều mà nó rất thích nữa,đó là phòng Dĩ cũng có 1 ban công,nhỏ nhỏ và có mấy chậu hoa.nó bước ra nắm nhẹ vào những thanh sắt trắng.Ah,từ đây nhìn được qua mấy cái balcon bên cạnh của mấy anh chàng trong nhóm.hehe,thế này càng dễ thân nhau,An Dĩ hí hửng.:

-cô,à em ở lại sắp xếp đồ đạc,anh phải quay về công ty,khu chung cư này khá gần đó,có gì em cứ phone cho anh theo số này-anh ta rút ví đưa cho Dĩ 1 tấm cacvizit.-buổi chiều anh sẽ quay lại công ty,chúng ta sẽ nghiên cứu thêm lịch làm việc,lát nữa bà Năm về em ra mở cửa,nhớ giới thiệu trước,ko thì bà í sẽ đuổi đánh vì nghĩ em là trộm đấy .(nháy mắt)

khi anh chàng hướng dẫn về rồi,Dĩ mới ngồi xuống mở hành lý,định “bày” 1 số thứ ra,chợt nó nhớ ra:“hay mình ra thăm thú ngôi nhà tí mĩ hơn 1 chút nhĩ?hé hé,ối thứ để mà khám phá”.rồi hí hửng,lon ton chạy ra khỏi phòng.

*

vuốt nhẹ qua nước sơn láng bóng của chiếc TV đắt giá,Dĩ lại quay sang “sờ sịt” mấy chai rượu ở quầy,ngồi thử xuống cái ghế êm ái,nhìn sang bên,trên chiếc bàn nhỏ cạnh đó là 1 khung ảnh trắng,tò mò Dĩ với tay lấy xem thử:”có vẻ mấy người chủ này thích màu trắng thì phải,chỉ tổ ***e lóc”.bống....ko thể tin được,An Dĩ dụi mắt nhìn kĩ....trong ảnh là 6 anh chàng cười toe toét,mặc quần áo khá đơn giản,nhưng điều quan trọng là nó nhận ra được 4 khuôn mặt từng nhảy vào mắng nó xa xả tại quán:

-ôi chúa tôi,minh vào nhầm nhà hay sao thế này?

...

Dĩ đưa tay chộp ngay, lấy di động,điên cuồng gọi cho con Hân:

-alo-đầu kia thùng thảng với cái giọng ngây thơ vô(số) tội.:k27

-Hân,sao mà ko nói cho tao biết những kẻ gây sự với tao hôm nọ là thành viên nhóm BOYS?

-tao....

-đừng nói là mày ko nhận ra.1 đũa hằng ngày ngấm poster thần tượng 10 lần và hôn chùn chụt vào đó 8 lần sau khi ngấm thì làm sao có thể ko biết những ai đang bước vào quán hôm đó chứ?

-tao...tao...

-nói!

-tao cũng định nói ày,nhưng mà...nhưng mà có người ko cho tao mở miệng...

Hân là đũa ko biết giữ mồm giữ mép,nếu ai muốn “thổ lộ” 1 điều bí mật với nó thì tốt nhất là đi tru tréo với cả thiên hạ còn đỡ rườm rà. :

-mày nói cho tao biết ai đã bắt mày im lặng?

-cái này thì tao ko nói được ày, tao thật sự xin lỗi....:k40

-mày có còn là bạn tao ko đấy?...

-thôi được rồi,mày nghe này,tất cả những gì tao làm hôm nay đều là vì mày,mày có nghĩ gì thì tao cũng chịu thôi.còn về người đứng đằng sau vụ này,mày muốn biết thì tự mà tìm hiểu,có được nổi lười tao cũng ko nói đâu.:k27

“Hân mà đã nói như thế thì ...”

-nhưng tao khuyên mày:dù có chuyện gì thì cũng hãy ở lại,đừng có mà chạy,phải nắm lấy cơ hội này và cho họ thấy cái mà trước kia mày từng làm thằng Cường trể hàm ấy...gọi là gì ấy nhỉ?

-bản lĩnh quân tử...

-uh,phải rồi,tao hơi dốt văn,thế nhá,tao đập máy đây,tôi tao gọi lại,kéo tốn tiền mày lại tru tréo...(cạch)

mồm Dĩ vẫn ngáp ngáp.

buổi tối,An Dĩ trở về khu chung cư,nó vừa nhận lịch làm việc mới,khá dày đặc nhưng được thở 1 chút vào buổi tối từ 8h đến 12h,bởi nó vẫn chưa là 1 thành viên chính thức trong nhóm nên sẽ ko phải đi diễn,Dĩ dự định sẽ xin làm thêm ở quán Mr.Đông vào giờ đó.dù ko phải lo tiền ăn ở nhưng nó vẫn cần tiền cho 1 số việc và nếu có thể,nó sẽ gửi về cho bố mẹ.nhìn đồng hồ,đã 7h30.đói quá,chắc bác Năm đã lo xong bữa tối,Dĩ mới quen bác nhưng nó quý bác lắm:sạch sẽ,khá hiểu biết về thực phẩm,rất thương nhóm,vì bác ko có con nên coi nhà này là gia đình của mình.cả buổi sáng,Dĩ vừa giúp bác,vừa nghe bác kể suốt về mấy anh chàng này:

-công ty muôn tụi nó ở cung nhau vì đa phần là gốc Hà Nội,vào đây ở luôn đỡ phải thuê nhà,có thằng Trung với thằng Minh là từng đi du học,cha mẹ cho vào đây ở cho nó đoàn kết.

-nhà tụi này khá lắm,bố mẹ lắm to,lại thương con,nhưng chúng nó cứ đòi tự lực.

-tụi nó thương bác lắm,đi diễn xa về thể nào cũng có quà .(có phải ko vậy?:k11)

-tụi này ít khi về ăn cơm ở nhà,cứ ăn linh tinh ngoài rồi đêm về bác lại phải làm đồ bồi bổ.(đáng thương nhỉ?:k61)

-có thêm thành viên mới chắc chúng nó mừng lắm (?!),mà cháu lại là con gái nữa:k43 .

nói chung,hết cả buổi sáng,Dĩ chỉ còn biết than trời:tôi nhận nhầm người hay sao thế này?:k61

đến tối vẫn ko thấy ai về,nó thở phào vì biết mình bình yên thêm được 1 đêm,bác Năm lại giục đi ngủ,thế là con bé bò lên giường đánh 1 giấc.đang đẹp mộng tự nhiên Dĩ thấy có tiếng gõ cửa,nhìn đồng hồ.11h12:“hay là mấy thằng cha kia lôi mình ra gây sự”.mở cửa.

-An Dĩ à,có bạn cháu gọi đấy(?!)

sự khó hiểu lon ton theo nó đến bàn điện thoại:“ai mà lại biết số ở đây mà gọi nhỉ?”.run run cầm ống nghe:

-eh,Gà nhép,tao đây!-Dĩ thở phào,chỉ có Hân mới “cả gan” dám gọi nó thế.

-sao mày biết số này mà gọi?

-à..tao liên lạc mãi ày cả tối mà ko được nên xin ông bầu của mày số này,hắn ta từng đưa cho tao cái cacvizit.mày lại quên sặc pin chứ gì?tao biết ngay mà...

nghe được giọng Hàn tự dưng Dĩ thấy yên tâm hẳn,nó đã căng thẳng suốt cả buổi chiều.

-sao?mày qua được bước làm quen với mấy anh chàng đó chưa?đừng để họ nghe thấy tiếng tâm thất tâm nhĩ của mày chành chọe đấy!

-thật ra là bọn tao chưa...mấy lão ấy đi đâu í,chắc ko về đâu,mà tao mong mấy con khi đó đừng về nữa cho xong.

đầu bên kia con Hàn cười ha hả:

-sao lại gọi “người ta” là khi,tao thấy chàng nào cũng đẹp trai lắm mà?mày sướng nhá,chuột rơi chính gạo...

-gạo cái con quạ,sở thú thì có.mà sao hôm nay mày ko phản ứng gì khi tao gọi mấy thằng cha ấy là monkey nhỉ...haha..chán rồi phải ko?...uh tốt nhất là mày nên thế,chả tội gì phải hăm mộ những kẻ như thế cả....này,hay tao với mày lập hội ABC đi.

-ABC là cái gì thế?đầu kia chắc chắn Hàn đang chau mày.

-ô!mày chưa đọc truyện à?ABC là Anti BOYs Club.....

cứ thế,câu chuyện kéo dài,bao nhiêu nổi bực dọc trong người Dĩ trôi ra hết theo những cụm từ ko thể xấu hơn dành ấy anh chàng đáng ghét kia.

chỉ có 1 điều mà nó ko nghĩ đến,đó là 6 cái bóng to đùng đang đứng đằng sau nó này giờ. .

-hohoh,uh,tao đập máy đây,chào mày nhá,...uh,ngủ ngon...hahaha....nếu có con ma nào đến viếng mày thì nhớ cầu chúa mong nó là con mA đẹp giai và tốt tính. ..uh...bye!(đập máy)

-nếu ở đây là 1 sở thú thì chắc cô Trịnh An Dĩ đây sẽ là 1 con vẹt to mồm và lắm chuyện...

Dĩ giật thót,tóc gáy dựng lên.tưởng tượng đầu tiên chợt hiện ra:trên đầu nó,Thần chết như đang hươ hươ lưỡi hái,:k44 cười nhe răng vàng:k20 .chằm chằm ngoái lại phía sau:6 anh chàng điển trai đủ kiểu,đang đứng ngồi đủ tư thế,mặc quần áo đủ loại xi-tai...đang nhìn nó chằm chằm với cái miệng hơi hơi nhếch tập thể như bảo nhau vậy:k58 :

-hóa ra đây là thành viên mới của chúng ta...:khi17:anh chàng có mái tóc U-know trông lạ hoắc lên tiếng.

-Trịnh An Dĩ,21 tuổi,cao 1m55 ,nặng 49kg,số đo 3 vòng 88-65-95...tên đeo kính hôm nọ đọc vanh vách profile của Dĩ.

-nhân viên của quán “GOOD MORNING”,làm việc ở khu B,luôn luôn đến muộn và hay ngủ gật trong giờ:k66 .lần này thì đến lướt thẳng cha đeo khuyên kể lể.

-1 thành viên chưa chính thức nhưng dám oang oang nói về các bậc tiền bối:k7 như vậy ngay trong nhà này thì chắc cô muốn bị tổng cổ khỏi đây rồi.

-tớ cứ nghĩ người hôm nọ các cậu gặp sẽ ko đáng ghét như lời kể,ha,hóa ra là xấu tính thật:k56 .anh chàng nhìn baby nhất nhóm tia Dĩ từ trên xuống dưới.

.....

màn chào hỏi khựng khiếp diễn ra như thế và kết thúc mà ko có 1 âm thanh nào phát ra từ Dĩ .khi 6 “con khi” kia về phòng,tiếng cuối mà nó nghe được là tiếng “xùy” đi kèm cái phẩy tay của tên cận.ko mắng mỏ,ko quạt tời tở.Dĩ nhìn xuống chân.tức giận.xấu hổ.máu đầy lên mặt nó....bác Năm đã ngủ từ lâu,tiếng ngáy đều đều ,phòng khách tối om,im phắc.cuối cùng,con bé lết thết lê về phòng trong tư thế của người thất trận :k7 .

7h31 sáng,cái S-phone kêu inh ỏi.mặt tèm lem,Dĩ ngóc lên,vơ cái máy:

-yongseo....(2p định thần mình đang ở đâu,và ...những chuyện gì đã xảy ra đêm qua)

-hey,vẫn sống hả?-Hân hí hửng-thế nào rồi?chào nhau chưa,mày có làm gì “người ta” ko đấy?(hix)

-chưa biết ai làm gì ai đâu mày ạ...giọng Dĩ dài ra..

-oho,thế chả nhẽ mày lại là người...

-...

-eh..eh,ko phải sự thật đấy chứ?mày..hôm qua...(giọng nhỏ lại) bị-nghe-lén ?

-(gật)-dù ko biết mang S-fone có chuyển tín hiệu này cho Hân ko.

đến lượt đầu kia im lặng.làm Dĩ lại phải tru tréo

-tao làm thế nào bây giờ hả mày?...chả nhẽ ko ngẩng mặt lên nhìn đời được nữa?(hix hix)

-từ từ nào,bình tĩnh...

-bình tĩnh cái con quạ!lát nữa tao phải ra ăn sáng với những kẻ đó,tao chết mất.Dĩ gào lên.

-suyt...khe khẽ thôi coi chừng vách có tai....(im lặng)..hay là...lát nữa...mày.(ngập ngừng)...lát nữa mày ra xin lỗi người ta 1 tiếng...

-CÁI GÌ?MÀY MƠ ĐẤY À?TAO MÀ THÈM....

-ấy khe khẽ nào,ko thì thôi,tao mới chỉ đề xuất,làm gì mà...

-nhưng tao ko có lỗi(tiếng nhỏ hơn),tại họ gây sự trước...

-uh,thì tại người ta,nhưng mày muốn sống yên ổn thì đành phải vậy!có muốn làm ca sĩ ko?

-hình như ko.(giọng mỉa mỉa)

-thế có muôn kiếm nhiều tiền ko?:k7

- hình như có.:khi17:

-đấy, bảo mà.thôi,vì tương em con lai chúng ta,cần rắng 1 tí vậy .có lên mày nhé,thôi tao đi làm đây.đang ở quán,Đông lão gia mà thấy thì:k62chào mày nhé.

Dĩ buông thông điện thoại. tưởng như đời mình đã chấm dứt sau tiếng “cạch” khô khốc kia.

đúng lúc ấy:

-Dĩ ơi!ra ăn sáng với các anh đi con...

4. Chương 4

An Dĩ lập cập mở cửa phòng,tiếng chuyện trò trong nhà dừng bật,7 đôi mắt nhìn nó nhưng chỉ có duy nhất 1 ánh mắt thân thiện đến từ bác Năm. .con bé cổ ngửa mặt lên (vênh) để chữa ngượng rồi băng băng đi vào nhà tắm.đóng cửa, thở hổn hển và run run bắt đầu công cuộc đánh răng rửa mặt....

-ah,cháu đây rồi,ra ăn sáng đi chứ.bác đầu bếp xối lỗi .

tên khuyen tai thần nhiên ăn phở:k50 ,gã baby nhìn lướt nó rồi tu ừng ực chai Twister:k58 ,chàng cận gác chân lên chiếc ghế bên cạnh,ngấu nghiêng đọc tờ báo sáng:k16 ,còn kẻ đầu vuốt keo bóng lừ ngồi góc bàn liếc nó rồi nhếch mép cười (mĩa?!), ,cạnh hần,có người dẫu cú lườm dưới chiếc mũ thể thao hờ chồm.nói chung nếu bạn (bị) đặt ở vị trí An Dĩ lúc này,tức là đứng trước cái bàn ăn dạng quây ấy,thì ý kiến đầu tiên được đưa ra là thà nhịn đói còn hơn là phải ngồi cùng với những kẻ hợm hình kia:k7 :k52 .nhưng (ơn chúa),vẫn còn duy nhất 1 thành viên “hòa chung niềm vui” với bác Năm,tươi cười kéo ghế:

-lại đây nào,ngồi đi.

chắc các bạn vẫn còn nhớ anh chàng có mái tóc U-know lãnh tử,hóa ra vẫn còn anh ta biết đánh vần từ ‘lịch sự’ với Dĩ trong căn nhà này.nó hít sâu,bước tới,mỉm cười đáp lại:

-cảm ơn anh.-rồi thản nhiên ngồi xuống,dù cạnh nó chính là tên khuyển tai đáng ghét.

-cháu ăn phở bò tái nhé,bác vẫn chưa biết chế độ ăn của cháu nên ăn tạm cùng các anh vậy.

từ ‘các anh ’ được bác Năm như cố tình nhấn mạnh,làm tên ngồi cạnh phì cười,những gã kia cũng có thái độ tương tự vậy.Dĩ đỏ mặt,vờ tìm chai tương như ko để ý,chỉ có bác Năm vẫn hồ hởi giảng giải về cái lý thuyết dinh dưỡng của bác,còn anh chàng U-know (tạm gọi thế đã) mỉm cười,đẩy chai Vifon đỏ về phía nó.

tên cậ oang oang điều gì đó với cả đội về trận đấu đêm tối qua,những kẻ khác nhảy vào bình loạn cả lên....như Dĩ ko tồn tại ở đó,nó cố dấu tiếng thở phào nhẹ nhõm,miệng chả biết gì là mặn ngọt.khi bát phở vẫn còn gần nữa,Dĩ giật bắn khi nghe tiếng điện thoại bàn réo.sau 6s đùn đẩy,cuối cùng,gương mặt baby nhấc máy,vâng vâng dạ dạ 1 hồi,hắn ta quay ra bảo đồng bọn:

-anh Thành giục ra ngoài đây!

thế là cả lũ lục tục kết thúc bữa sáng để về phòng mình.nhìn Dĩ ngơ ngác,anh U-know giải thích,ko quên khoe hàm răng quảng cáo cho P/S:

-anh manager gọi ra công ty,mà em biết anh ấy rồi phải ko nhỉ?

-(gật)

-thế thì nhanh lên ra kéo muộn bây giờ.

-em cũng phải ra ạ?:k7

-tất nhiên rồi,(lại) cười tỏa nắng,em đến đây làm ca sĩ chứ có làm giúp việc đâu-anh ta nháy mắt,.

nơi tập trung là cái văn phòng rộng rãi của Mr.Thành,lúc này may mà Người-thân-thiện-duy-nhất cho Dĩ đi nhờ,ko thì con bé chỉ còn nước đạp xe hoặc đi bộ.

-hôm nay tôi gọi các cậu ra sớm để giới thiệu thành viên mới (chưa chính thức) của chúng ta:Trịnh An Dĩ.có lẽ 2 bên đã biết nhau cả rồi nhưng tôi nghĩ cũng phải nói chi tiết 1 chút:cô Dĩ đây là sinh viên năm 2 của trường Xã Hội-Nhân Văn,người chiến thắng trong cuộc thi tìm kiếm vừa rồi,kém các bạn 3 tuổi nên có thể gọi bằng em,chắc tối qua mọi người đã chào hỏi rồi nhỉ?

-vâng,buổi làm quen rất ấn tượng-gã đeo khuyên khích đều:k57 .có tiếng cười rúc rích của mấy tên còn lại.dường như ko chú ý lắm đến điều đó,Mr.Thành vẫn tiếp tục:

-Dĩ,đây là Minh (gã đeo kính nhìn xéo nó:k62),chuyên hát đệm nhưng như thế ko có nghĩa là ko đủ trình solo đâu nhé.đây là Hoàng,trong mặt non thể này thôi nhưng cô phải gọi bằng anh đấy:k52 .còn kia là Vinh,(tên đầu keo bắt chéo chân nhìn nó:k58).cậu ta có khả năng chơi bass rất khá.nếu cô muốn tìm hiểu thể thao hay vũ đạo,hỏi anh Việt sport này(hở chồm cằm mặt vào chiếc N80,ko thềm ngược lên :k52).ngồi ở chỗ cửa sổ kia là Nhật,gọng nam chính của nhóm đấy(khuyên tai cười khẩy:k7).còn Trung thì chắc ko phải giới thiệu,lúc này tôi đã thấy 2 người đi chung xe,:k35 .vậy là đã biết về nhau rồi,bây giờ cả nhóm sang phòng vũ đạo.cô Dĩ nên đi theo cho biết.

8h20’ tối,An Dĩ mặc vội quần áo đạp như bay đến chỗ làm:“chết tiệt,sao làm tối vẫn ko thoát khỏi kiếp đi muộn thế này?”.vừa đến nơi,con Hân đã nhảy bổ ra:

-sao rồi hả mày?kết thúc tốt đẹp chứ?

-chưa,mới bắt đầu,nhưng chẳng vui vẻ gì cho lắm,rất 1 lũ nhà giàu kênh kiệu.

-ơ!thế mày chưa xin lỗi người ta à?

-đã bảo là tao ko có lỗi,chả tội gì phải xin xỏ gì những kẻ đó.(rồi lảng).mà sao mày lại ở đây giờ này?

-giờ ạ!rình mà cả buổi xem có gì hay ho ko,mày lại toàn phun ra nhưng cái tiêu cực.đặt mày làm nội gián (!) trong đó chả được cái tích sự gì?

-...

-(thở dài than thân trách phận) sao cái đứa như mày lại lạc đường vào đây,còn tao thế này (?)mà ông trời bắt ở ngoài,thật bất công!

nhìn cái mặt tiếc rẻ của Hân,Dĩ phì cười:

-đến lúc mày vào được trong đó thì chả vội khẩn ông địa xin ra thôi con ạ!nhưng mà thật ra ko phải tất cả đều xấu,vẫn còn 1 tên chấm vót lên được B .

chuyện sẽ bị dừng 1 thời gian,pà con nào muốn đọc tiếp thì viết vào đây mấy dòng,tui sẽ post,ngày nào tui cung online mà.

Dĩ leo đèo cặp balo theo mấy anh chàng đi tập thể lực buổi sáng.ngày đầu mà ai cũng gườm gườm,trông phát khiếp!nó chả biết làm gì,chỉ biết...lừ lừ cho bồ tức:khi5: .phòng tập rộng thênh thang,toàn những máy tập hiện đại.nhóm này được đầu tư hơi ác chiến,cũng dễ hiểu thôi,gà nòi của Tập Đoàn mà (thảo nào mà vênh thế),từ lúc được biết đến đến nay,BOYS đã qui tụ ko biết bao nhiêu là fans giải thưởng lớn bé.Dĩ đã nghe danh nhóm này khoảng hơn 1 năm trước,nhưng chưa bao giờ dám mơ (ác mộng) sẽ có ngày (bị) đứng cạnh họ như hôm nay .bước vào phòng,cả nhóm tản ra,mỗi người 1 chỗ tập :cơ bụng,chạy bộ,nâng tạ...đang lơ ngơ thì Mr.Thành ở đâu bước ra,lại gần nó:

-cô theo tôi,chúng ta sẽ làm quen với giáo viên thể lực mới.

Dĩ giật mình vì cụm từ “giáo viên thể lực”,nó luống cuống:

-vâng thưa chú...

Giờ đến lượt Mr.Thành giật mình quay lại.nụ cười đóng băng ở trạng thái méo mó:

-sao cô Dĩ cứ gọi tôi bằng chú thế nhỉ?tôi mới 28 tuổi thôi.

-.!!!!....

-được rồi,thế này nhé,từ giờ chúng ta sẽ gọi nhau là anh em cho thân mật,.....sao?ko quen à?vậy thì cứ “cô tôi”,“anh tôi” cũng được.nhất trí ko?

-(gật)

Mr.Thành mỉm cười,nháy mắt với nó sau cặp kính.ở góc phòng,1 người phụ nữ khoảng U30 đang hì hục với cái máy đi bộ.Dĩ bị ấn tượng ngay bởi thân hình “chuẩn” và cực kì xì-po của chị ta:

-giới thiệu với cô,đây là Ngân,giáo viên thể lực.Ngân,đây là thành viên mới mà tôi đã nói qua :An Dĩ.

Ngân bước xuống khỏi máy,mỉm cười nhìn Dĩ:

-hóa ra đây là cô ca sĩ Sakira(!).chị nghe anh Thành nói về em suốt,bọn kia-hất cằm về phía mấy BOYS’ mems đang hùng hục hít hít thở thở của -cũng khá nhau ầm ĩ.

“chắc lại chọc đầu về mình chứ gì”

-thôi,thế là tôi giao Dĩ cho chị,hai người tập với nhau nhé,công ty đang gọi tôi gấp.

đó là cách Mr.Thành rút,để lại Dĩ ngẩn ngơ.

9h,Dĩ lật đật sang phòng nhạc để học.lần này thì ko ai đi cùng cả,anh Thành thì đang ở đâu đó trong tòa nhà,còn mấy tên kia thì đi thu âm ở bên phòng thu:k50 .đấy cánh cửa gỗ,bên trong,đón nó là 1 người đàn ông đang ngồi cạnh chiếc đàn to dùng mà nhân loại gọi là Piano:k16 .điểm nhấn trên khuôn mặt ông ta là cái mũi khoằm và đôi mắt sâu đang trợn trừng nhìn kẻ mới thập thò ngoài cửa phòng kia.Trung trên đường đến đây đã nói qua về những “trở ngại” mà Dĩ sẽ gặp hôm nay trên đường “lấy kinh” làm ca sĩ,trong đó anh ta có nhắc sơ qua về ông thầy thanh nhạc tên Hoàng,được cả nhóm “kính cẩn” gọi là thầy “Parrot”.

“thể này mà là Parrot(vẹt),Hawk thì có(diều hâu)”.Dĩ lẩm bẩm,nó chợt nghĩ con Hân mà ở đây chắc đã cười phá lên mà ko thể kiềm chế được trước khuôn mặt “tạo hóa của thiên nhiên bỏ dở” kia.bỗng Dĩ nổi da gà vì ánh nhìn cứ bám riết nó từ nãy đến giờ,như thể ông ta đã đọc được “1 phút hài hước” của mình.bất chợt,khuôn mặt đầm chiêu kia giãn ra thành nụ cười ...làm nó giật thót:

-em là An Dĩ phải ko?

con bé ngáp ngáp,vẫn chưa kịp hoàn hồn về sự thay đổi trạng thái ùng ùng kia:

-vâng...thưa bác...:khi17:

-gọi ta là thầy Hoàng.ông mỉm cười.Dĩ bắt đầu thấy bớt sợ,nhưng nó vẫn đề phòng trường hợp khuôn mặt kia lại....ùùng ùùng co rúm:k68 .

-thầy nghe nói em chưa biết nhiều về thanh nhạc?..

-vâng(ko phải là “chưa biết nhiều” mà là chả biết tí gì)

-vậy thì em phải học nhiều đấy-ông ta quay về phía cái đàn-ko chỉ học về nốt(bấm mấy phím trên đó) mà còn học cả cách lấy hơi,hát tròn vành rõ chữ,không chế hơi thở... rồi cao hơn là học luyện,ngắt,lấy,lướt,...sẽ rất nhiều,mà tôi nghĩ rằng 10 tháng là chưa đủ,nên tôi cần tinh thần học tập cao ở em đấy.

Dĩ há mồm nghe 1 tràng từ miệng của ông thầy,tự nhiên nó muốn...bỏ chạy:k20 ,điều duy nhất nó “phun” ra được lúc ấy là:

-v..vâng..e..em sẽ cố gắng:k16 .

buổi chiều,con bé lại mệt bỏ hơi tai với 2 anh chị vũ sư có cái tên rất hợp:chị Thiên và anh Lý.

-nhóm BOYs nổi tiếng ko chỉ bởi giọng hát hay,vẻ ngoài đẹp trai mà vũ đạo cũng quyết định 1 phần rất lớn đến thành công của nhóm.

trưa nay Trung đã vác cho Dĩ 1 lô băng tay.băng đầu gối để “tập đỡ đau như bọn anh ngày đầu”:khi17: .trước đó nó mới thoát khỏi “kiếp đọa đày” của chị Lưu-lớp học văn hóa ứng xử:k56 .nói tóm lại,cả ngày hôm nay,Dĩ quay như chong ***ng với cái “án” “bị loại” luôn lơ lửng trên đầu,đấy là còn chưa kể đến sự tồn tại của những kẻ sẵn sàng dơ kéo cắt phụt sợi dây mong manh treo bản án

Dĩ đưa tay chộp ngay, lấy di động,điên cuồng gọi cho con Hân::khi10:

-alo-đầu kia thủng thẳng với cái giọng ngây thơ vô(số) tội:k64 :k27 .

-Hân,sao mà ko nói cho tao biết những kẻ gây sự với tao hôm nọ là thành viên nhóm BOYs?:k53

-tao....:k39

-đừng nói là mày ko nhận ra.1 đừa hằng ngày ngắm poster thần tượng 10 lần và hôn chùn chụt:k67 vào đó 8 lần:k36 :k26 sau khi ngắm :k66 thì làm sao có thể ko biết những ai đang bước vào quán hôm đó chứ?

-tao...tao...:k69

-nói!:khi5:

-tao cũng định nói ày:k70 ,nhưng mà...nhưng mà có người ko cho tao mở miệng...:k18

Hân là đứa ko biết giữ mồm giữ mép,:k34 nếu ai muốn “thổ lộ” 1 điều bí mật với nó thì tốt nhất là đi tru tréo với cả thiên hạ còn đỡ rườm rà. ::khi10:

-mày nói cho tao biết ai đã bắt mày im lặng?:k53

-cái này thì tao ko nói được ày, tao thật sự xin lỗi...:k40

-mày có còn là bạn tao ko đấy?...:k53

-thôi được rồi,mày nghe này,tất cả những gì tao làm hôm nay đều là vì mày:k19 ,mày có nghĩ gì thì tao cũng chịu thôi.:k51 còn về người đứng đằng sau vụ này,mày muốn biết thì tự mà tìm hiểu,có được nổi lười tao cũng ko nói đâu.:k13

-.....:k70

-nhưng tao khuyên mày:dù có chuyện gì thì cũng hãy ở lại,đừng có mà chạy,phải nắm lấy cơ hội này và cho họ thấy cái mà trước kia mày từng làm thằng Cường trẻ hằm ấy...gọi là gì ấy nhỉ?

-bản lĩnh quân tử...

-uh,phải rồi,tao hơi dốt văn:k65 ,thế nhá,tao đập máy đây,tối tao gọi lại,kéo tốn tiền mày lại tru tréo...(cạch):k59

mồm Dĩ vẫn ngáp ngáp.:k7

buổi tối,An Dĩ trở về khu chung cư,nó vừa nhận lịch làm việc mới,khá dày đặc :k9 nhưng được thử 1 chút vào buổi tối từ 8h đến 12h,bởi nó vẫn chưa là 1 thành viên chính thức trong nhóm nên sẽ ko phải đi diễn,Dĩ dự định sẽ xin làm thêm ở quán Mr.Đông vào giờ đó.dù ko phải lo tiền ăn ở nhưng nó vẫn cần tiền cho 1 số việc và nếu có thể,nó sẽ gửi về cho bố mẹ.nhìn đồng hồ,đã 7h30.đói quá,chắc bác Năm đã lo xong bữa tối,Dĩ mới quen bác nhưng nó quý bác lắm:sach sẽ,khả hiểu biết về thực phẩm,rất thương nhóm,vì bác ko có con nên coi nhà này là gia đình của mình.cả buổi sáng,Dĩ vừa giúp bác,vừa nghe bác kể suốt về mấy anh chàng này:

-công ty muôn tụi nó ở cung nhau vì đa phần là gốc Hà Nội,vào đây ở luôn đỡ phải thuê nhà,có thằng Trung với thằng Minh là từng đi du học,cha mẹ cho vào đây ở cho nó đoàn kết.

-nhà tụi này khá lắm,bố mẹ lắm to,lại thương con,nhưng chúng nó cứ đòi tự lực.

-tụi nó thương bác lắm,đi diễn xa về thể nào cũng có quà .(có phải ko vậy? :k11)

-tụi này ít khi về ăn cơm ở nhà,cứ ăn linh tinh ngoài rồi đêm về bác lại phải làm đồ bồi bổ.(đáng thương nhỉ? :k61)

-có thêm thành viên mới chắc chúng nó mừng lắm (?) ,mà cháu lại là con gái nữa :k43 .

nói chung,hết cả buổi sáng,Dĩ chỉ còn biết than trời:tôi nhận nhầm người hay sao thế này?:k11

đến tối vẫn ko thấy ai về,nó thử phào vì biết mình bình yên thêm được 1 đêm,bác Năm lại giục đi ngủ,thế là con bé bò lên giường đánh 1 giấc.đang đẹp mộng tự nhiên Dĩ thấy có tiếng gõ cửa,nhìn đồng hồ.11h12:”hay là mấy thằng cha kia lôi mình ra gây sự”.mở cửa.

-An Dĩ à,có bạn cháu gọi đấy(?)

sự khó hiểu lon ton theo nó đến bàn điện thoại:”ai mà lại biết số ở đây mà gọi nhỉ?”.run run cầm ống nghe:

-eh,Gà nhép,tao đây!-Dĩ thử phào,chỉ có Hân mới “cả gan” dám gọi nó thế.

-sao mày biết số này mà gọi?

-à..tao liên lạc mãi ày cả tối mà ko được nên xin ông bầu của mày số này,hắn ta từng đưa cho tao cái cacvizit.mày lại quên sặc pin chứ gì?tao biết ngay mà...

nghe được giọng Hân tự dưng Dĩ thấy yên tâm hẳn,nó đã căng thẳng suốt cả buổi chiều.

-sao?mày qua được bước làm quen với mấy anh chàng đó chưa?đừng để họ nghe thấy tiếng tâm thất tâm nhĩ của mày chành chọc đấy!

-thật ra là bọn tao chưa...mấy lão ấy đi đâu í,chắc ko về đâu,mà tao mong mấy con khỉ đó :k21 đừng về nữa cho xong.

đầu bên kia con Hân cười ha hả:

-sao lại gọi “người ta” là khỉ,tao thấy chàng nào cũng đẹp trai lắm mà?mày sướng nhá,chuột rơi chính gạo...

-gao cái con quạ,sở thú thì có.:k55 mà sao hôm nay mày ko phản ứng gì khi tao gọi mấy thằng cha ấy là monkey nhĩ...haha..chán rồi phải ko?...uh tốt nhất là mày nên thế,chả tội gì phải hăm mộ những kẻ như thế cả....này,hay tao với mày lập hội ABC đi.

-ABC là cái gì thế?đầu kia chắc chắn Hân đang chau mày.

-ô!mày chưa đọc truyện à?ABC là Anti BOYS Club.....

cứ thế,câu chuyện kéo dài,bao nhiêu nổi bực dọc trong người Dĩ trôi ra hết theo những cụm từ ko thể xấu hơn dành ấy anh chàng đáng ghét kia.

chỉ có 1 điều mà nó ko nghĩ đến,đó là 6 cái bóng to đùng đang đứng đằng sau nó này giờ

5. Chương 5

hohoh,uh,tao đập máy đây,chào mày nhá,...uh,ngủ ngon...hahaha....nếu có con ma nào đến viếng mày thì nhớ cầu chúa mong nó là con mA đẹp giai và tốt tính . ..uh...bye!(đập máy)

-nếu ở đây là 1 sở thú thì chắc cô Trịnh An Dĩ đây sẽ là 1 con vịt to mồm và lảm chuyện....:khi5:

Dĩ giật thót,tóc gáy dựng lên.tưởng tượng đầu tiên chợt hiện ra:trên đầu nó,Thần chết như đang hươ hươ lưỡi hái:k44 , cười nhe răng vàng .chậm chậm ngoái lại phía sau:6 anh chàng điển trai đủ kiểu,đang đứng ngồi đủ tư thế,mặc quần áo đủ loại xi-tai...đang nhìn nó chằm chằm với cái miệng hơi hơi nhếch tập thể như bảo nhau vậy :k58 :

-hóa ra đây là thành viên mới của chúng ta...:k57 anh chàng có mái tóc U-know trông lạ hoắc lên tiếng.

-Trịnh An Dĩ,21 tuổi,cao 1m55 ,nặng 49kg,số đo 3 vòng 88-65-95...:k19 tên đeo kính hôm nọ đọc vanh vách profile của Dĩ.

-nhân viên của quán “GOOD MORNING”,làm việc ở khu B,luôn luôn đến muộn và hay ngủ gật trong giờ :k66 .lần này thì đến lượt thằng cha đeo khuyên kể lể.

-1 thành viên chưa chính thức nhưng dám oang oang nói về các bậc tiền bối như vậy ngay trong nhà này thì chắc cô muốn bị tống cổ khỏi đây rồi:k39 :k64 .

-tớ cứ nghĩ người hôm nọ các cậu gặp sẽ ko đáng ghét như lời kể,ha,hóa ra là xấu tính thật :k56 .anh chàng nhìn baby nhất nhóm tia Dĩ từ trên xuống dưới.

....

màn chào hỏi khỉnh khỉnh diễn ra như thế và kết thúc mà ko có 1 âm thanh nào phát ra từ Dĩ :k18 .khi 6 “con khỉ” kia về phòng,tiếng cuối mà nó nghe được là tiếng “xùy” đi kèm cái phẩy tay của tên cận.ko mắng mỏ,ko quạt tơ tả.Dĩ nhìn xuống chân.tức giận.xấu hổ.máu đầy lên mặt nó....bác Năm đã ngủ từ lâu,tiếng ngáy đều đều ,phòng khách tối om,im phắc.cuối cùng,con bé lết thết lê về phòng trong tư thế của người thất trận .

7h31 sáng,cái S-phone kêu inh ỏi.mặt tèm lem,Dĩ ngóc lên,vơ cái máy:

-yongseo....(2p định thần mình đang ở đâu,và ...những chuyện gì đã xảy ra đêm qua)

-hey,vẫn sống hả?-Hân hí hửng-thế nào rồi?chào nhau chưa,mày có làm gì “người ta” ko đấy?(hix)

-chưa biết ai làm gì ai đâu mày ạ...giọng Dĩ dài ra..

-oho,thế chả nhẽ mày lại là người...

-...

-eh..eh,ko phải sự thật đấy chứ?mày..hôm qua...(giọng nhỏ lại) bị-nghe-lén ?

-(gật)-dù ko biết mang S-fone có chuyển tín hiệu này cho Hân ko.

đến lượt đầu kia im lặng.làm Dĩ lại phải tru tréo

-tao làm thế nào bây giờ hả mày?...chả nhẽ ko ngẩng mặt lên nhìn đời được nữa?(hix hix):k19 :k53

-từ từ nào,bình tĩnh...:k70

-bình tĩnh cái con quạ!lát nữa tao phải ra ăn sáng với những kẻ đó,tao chết mất.Dĩ gào lên.

-suyt...khe khẽ thôi coi chừng vách có tai....(im lặng)..hay là...lát nữa...mày.(ngập ngừng)...lát nữa mày ra xin lỗi người ta 1 tiếng...

-CÁI GÌ?MÀY MƠ ĐÁY À?TAO MÀ THÊM....:k68

-ấy khe khẽ nào,ko thì thôi,tao mới chỉ đề xuất,làm gì mà...

-nhưng tao ko có lỗi(tiếng nhỏ hơn),tại họ gây sự trước...

-uh,thì tại người ta,nhưng mày muốn sống yên ổn thì đành phải vậy!có muốn làm ca sĩ ko?

-hình như ko.(giọng mỉu mỉu):k43

-thế có muôn kiếm nhiều tiền ko?:k7

- hình như có.:k36

-đấy, bảo mà.thôi,vì tương em con lai chúng ta,cần rằng 1 tí vậy .có lên mày nhé,thôi tao đi làm đây.đang ở quán,Đông lão gia mà thấy thìchào mày nhé.

Dĩ buông thông điện thoại. tưởng như đời mình đã chấm dứt sau tiếng “cạch” khô khốc kia.

đúng lúc ấy:

-Dĩ ơi!ra ăn sáng với các anh đi con

An Dĩ lập cập mở cửa phòng,tiếng chuyện trò trong nhà dừng bật:k45 :k57 ,7 đôi mắt nhìn nó nhưng chỉ có duy nhất 1 ánh mắt thân thiện đến từ bác Năm:khi5: .con bé cổ ngựa mặt lên (vênh) để chừa ngưỡng rồi băng băng đi vào nhà tắm.đóng cửa, thở hổn hển và run run bắt đầu công cuộc đánh răng rửa mặt....

-ah,cháu đây rồi,ra ăn sáng đi chứ.bác đầu bếp xối lỗi .:k50

tên khuyển tai thần nhiên ăn phở :k50 ,gã baby nhìn lướt nó rồi tu ừng ực chai Twister ,chàng cận gác chân lên chiếc ghế bên cạnh,ngấu nghiêng đọc tờ báo sáng ,còn kẻ đầu vuốt keo bóng lừ ngồi góc bàn liếc nó rồi nhếch mép cười (mĩa?!), :k4 ,cạnh hần,có người dẫu cú lườm dưới chiếc mũ thể thao hờ chồm.nói chung nếu bạn (bị) đặt ở vị trí An Dĩ lúc này:k1 :k64 ,tức là đứng trước cái bàn ăn dạng quầy ấy,thì ý kiến đầu tiên được đưa ra là thà nhịn đói còn hơn là phải ngồi cùng với những kẻ hợm hình kia :k53 .nhưng (ơn chúa),vẫn còn duy nhất 1 thành viên “hòa chung niềm vui” với bác Năm,tươi cười kéo ghế:

-lại đây nào,ngồi đi.

chắc các bạn vẫn còn nhớ anh chàng có mái tóc U-know lãng tử,hóa ra vẫn còn anh ta biết đánh vần từ ‘lịch sử’ :k33 với Dĩ trong căn nhà này.nó hít sâu,bước tới,mỉm cười đáp lại:

-cảm ơn anh.-rồi thần nhiên ngồi xuống,dù cạnh nó chính là tên khuyển tai đáng ghét.:k58

-cháu ăn phở bò tái nhé,bác vẫn chưa biết chế độ ăn của cháu nên ăn tạm cùng các anh vậy.

từ “các anh ” được bác Năm như cố tình nhấn mạnh,làm tên ngồi cạnh phì cười:k8 ,những gã kia cũng có thái độ tương tự vậy.Dĩ đỏ mặt:k42 ,vờ tìm chai tương như ko để ý,chỉ có bác Năm vẫn hồ hởi giảng giải về cái lý thuyết dinh dưỡng của bác,còn anh chàng U-know (tạm gọi thế đã) mỉm cười,đẩy chai Vifon đỏ về phía nó.:k46

tên cận oang oang điều gì đó với cả đội về trận đấu đêm tối qua,những kẻ khác nhảy vào bình loạn cả lên....như Dĩ ko tồn tại ở đó,nó cố dẫu tiếng thở phào nhẹ nhõm,miệng chả biết gì là mặn ngọt.khi bát phở

vẫn còn gần nữa,Dĩ giật bản khi nghe tiếng điện thoại bàn réo.sau 6s đùn đẩy,cuối cùng,gương mặt baby nhấc máy,vâng vâng dạ dạ 1 hồi,hắn ta quay ra bảo đồng bọn:

-anh Thành giục ra ngoài đây!

thế là cả lũ lục tục kết thúc bữa sáng để về phòng mình.nhìn Dĩ ngơ ngác,anh U-know giải thích,ko quên khoe hàm răng quảng cáo cho P/S:

-anh manager gọi ra công ty,mà em biết anh ấy rồi phải ko nhỉ?

-(gật)

-thế thì nhanh lên ra kéo muện bây giờ.

-em cũng phải ra ạ?:k7 :k66

-tất nhiên rồi,(lại) cười tỏa nắng,em đến đây làm ca sĩ chứ có làm giúp việc đâu-anh ta nháy mắt,,:k62

nơi tập trung là cái văn phòng rộng rãi của Mr.Thành,lúc này may mà Người-thân-thiện-duy-nhất cho Dĩ đi nhờ,ko thì con bé chỉ còn nước đạp xe hoặc đi bộ.

-hôm nay tôi gọi các cậu ra sớm để giới thiệu thành viên mới (chưa chính thức) của chúng ta:Trịnh An Dĩ.có lẽ 2 bên đã biết nhau cả rồi nhưng tôi nghĩ cũng phải nói chi tiết 1 chút:cô Dĩ đây là sinh viên năm 2 của trường Xã Hội-Nhân Văn,người chiến thắng trong cuộc thi tìm kiếm vừa rồi,kém các bạn 3 tuổi nên có thể gọi bằng em,chắc tối qua mọi người đã chào hỏi rồi nhỉ?

-vâng,buổi làm quen rất ấn tượng-gã đeo kính khích đều :k57 .có tiếng cười rúc rích của mấy tên còn lại.dường như ko chú ý lắm đến điều đó,Mr.Thành vẫn tiếp tục:

-Dĩ,đây là Minh (gã đeo kính nhìn xéo nó),chuyên hát đệm nhưng như thế ko có nghĩa là ko đủ trình solo đâu nhé.đây là Hoàng,trong mặt non thể này thôi nhưng cô phải gọi bằng anh đây :k48 .còn kia là Vinh,(tên đầu keo bắt chéo chân nhìn nó :k61).cậu ta có khả năng chơi bass rất khá.nếu cô muốn tìm hiểu thể thao hay vũ đạo,hỏi anh Việt sport này(hở chồm cằm mặt vào chiếc N80,ko thềm ngược lên :k15).ngồi ở chỗ cửa sổ kia là Nhật,giọng nam chính của nhóm đấy(khuyên tai cười khẩy :k58).còn Trung thì chắc ko phải giới thiệu,lúc này tôi đã thấy 2 người đi chung xe, :k33 .vậy là đã biết về nhau rồi,bây giờ cả nhóm sang phòng vũ đạo.cô Dĩ nên đi theo cho biết.

8h20' tối,An Dĩ mặc vội quần áo đạp như bay đến chỗ làm:"chết tiệt,sao làm tối vẫn ko thoát khỏi kiếp đi muện thế này?".vừa đến nơi,con Hân đã nhảy bổ ra:

-sao rồi hả mày?kết thúc tốt đẹp chứ?:k25

-chưa,mới bắt đầu,nhưng chẳng vui vẻ gì cho lắm,rất 1 lũ nhà giàu kênh kiệu.:khi5:

-ơ!thế mày chưa xin lỗi người ta à?:k48

-đã bảo là tao ko có lỗi,chả tội gì phải xin xỏ gì những kẻ đó.:k14 (rồi lảng).mà sao mày lại ở đây giờ này?:k7

-giờ ạ!rình mày cả buổi xem có gì hay ho ko,mày lại toàn phun ra những cái tiêu cực.đặt mày làm nội gián (!!):k62 trong đó chả được cái tích sự gì?

-...

-(thở dài than thân trách phận):k34 sao cái đứa như mày lại lạc đường vào đây,còn tao thế này :k66 (?)mà ông trời bắt ở ngoài,thật bất công!

nhìn cái mặt tiếc rẻ của Hân,Dĩ phì cười.:k8

-đến lúc mày vào được trong đó thì chả vội khấn ông địa xin ra thôi con ạ!nhưng mà thật ra ko phải tất cả đều xấu,vẫn còn 1 tên chấm vớt lên được B .

Dĩ lẽo đẽo cặp balo theo mấy anh chàng đi tập thể lực buổi sáng. ngày đầu mà ai cũng gườm gườm, trông phát khiếp:k45 !nó chả biết làm gì, chỉ biết...lừ lừ cho bõ tức :k14 .phòng tập rộng thênh thang,toàn những máy tập hiện đại.nhóm này được đầu tư hơi ác chiến,cũng dễ hiểu thôi,gà nòi của Tập Đoàn mà (thảo nào mà vênh thế:k4),từ lúc được biết đến đến nay,BOYs đã qui tụ ko biết bao nhiêu là fans giải thưởng lớn bé.Dĩ đã nghe danh nhóm này khoảng hơn 1 năm trước,nhưng chưa bao giờ dám mơ (ác mộng) sẽ có ngày (bị) đứng cạnh họ như hôm nay .bước vào phòng,cả nhóm tản ra,mỗi người 1 chỗ tập :cơ bụng,chạy bộ,nâng tạ...đang lơ lơ :k70 thì Mr.Thành ở đâu bước ra,lại gần nó:

-cô theo tôi,chúng ta sẽ làm quen với giáo viên thể lực mới.

Dĩ giật mình vì cụm từ “giáo viên thể lực” ,nó luống cuống:

-vâng thưa chú...

Giờ đến lượt Mr.Thành giật mình quay lại.nụ cười đóng băng ở trạng thái méo mó:khi17: :k39 :

-sao cô Dĩ cứ gọi tôi bằng chú thể nhỉ?tôi mới 28 tuổi thôi.:k49

-.!!!!.....:k66

-được rồi,thế này nhé,từ giờ chúng ta sẽ gọi nhau là anh em cho thân mật,.....:k2 sao?ko quen à?vậy thì cứ “cô tôi”,“anh tôi” cũng được.nhất trí ko?

-(gật):khi17:

Mr.Thành mỉm cười,nháy mắt với nó sau cặp kính.ở góc phòng,1 người phụ nữ khoảng U30 đang hì hục với cái máy đi bộ:k23 .Dĩ bị ấn tượng ngay bởi thân hình “chuẩn” và cực kì xì-po của chị ta:k3 :k32 :

-giới thiệu với cô,đây là Ngân,giáo viên thể lực.Ngân,đây là thành viên mới mà tôi đã nói qua :An Dĩ.

Ngân bước xuống khỏi máy,mỉm cười nhìn Dĩ:

-hóa ra đây là cô ca sĩ Sakira(?!):k7 .chị nghe anh Thành nói về em suốt,bọn kia-hất cằm về phía mấy BOYs’ mems đang hùng hục hít hít thở thở của -cũng khá nhau ầm ĩ:k44 .

“chắc lại chọc đầu về mình chứ gì”:k66

-thôi,thế là tôi giao Dĩ cho chị,hai người tập với nhau nhé,công ty đang gọi tôi gấp.

đó là cách Mr.Thành rút,để lại Dĩ ngẩn ngơ:k46 .

9h,Dĩ lật đặt sang phòng nhạc để học.lần này thì ko ai đi cùng cả,anh Thành thì đang ở đâu đó trong tòa nhà,còn mấy tên kia thì đi thu âm ở bên phòng thu .đẩy cánh cửa gỗ,bên trong,đón nó là 1 người đàn ông đang ngồi cạnh chiếc đàn to dùng mà nhân loại gọi là Piano .điểm nhấn trên khuôn mặt ông ta là cái mũi khoằm và đôi mắt sâu đang trợn trừng:k14 nhìn kẻ mới thập thò ngoài cửa phòng kia:k42 .Trung trên đường đến đây đã nói qua về những “trở ngại” mà Dĩ sẽ gặp hôm nay trên đường “lấy kinh” làm ca sĩ:k64 ,trong đó anh ta có nhắc sơ qua về ông thầy thanh nhạc tên Hoàng,được cả nhóm “kính cẩn” gọi là thầy “Parrot”.

“thế này mà là Parrot(vẹt),Hawk thì có(diều hâu :k47)” .Dĩ lẩm bẩm,nó chợt nghĩ con Hân mà ở đây chắc đã cười phá lên mà ko thể kiềm chế được :k8 trước khuôn mặt “tạo hóa của thiên nhiên bỏ dờ” kia.bỗng Dĩ nổi da gà vì ánh nhìn cứ bám riết nó từ nãy đến giờ,như thể ông ta đã đọc được “1 phút hài hước” của mình.bất chợt,khuôn mặt đăm chiêu kia giãn ra thành nụ cười ...làm nó giật thót :

-em là An Dĩ phải ko?

con bé ngáp ngáp,vẫn chưa kịp hoàn hồn về sự thay đổi trạng thái đùng đùng kia:

-vâng...thưa bác...:khi17:

-gọi ta là thầy Hoàng.ông mỉm cười.Dĩ bắt đầu thấy bớt sợ,nhưng nó vẫn đề phòng trường hợp khuôn mặt kia lại....đùng đùng co rúm :k48 .

-thầy nghe nói em chưa biết nhiều về thanh nhạc?..

-vâng(ko phải là “chưa biết nhiều” mà là chả biết tí gì)

-vậy thì em phải học nhiều đấy-ông ta quay về phía cái đàn-ko chỉ học về nốt(bấm mấy phím trên đó) mà còn học cả cách lấy hơi,hát tròn vành rõ chữ:k65 ,khổng chế hơi thở... rồi cao hơn là học luyện,ngắt,lấy,lướt,...:k9 sẽ rất nhiều,mà tôi nghĩ rằng 10 tháng là chưa đủ,nên tôi cần tinh thần học tập cao ở em đấy.

Dĩ há mồm nghe 1 tràng từ miệng của ông thầy,tự nhiên nó muốn...bỏ chạy:k20 ,điều duy nhất nó “phun” ra được lúc ấy là:

-v..vâng..e..em sẽ cố gắng :k16 .

buổi chiều,con bé lại mệt bỏ hơi tai với 2 anh chị vũ sư có cái tên rất hợp:chị Thiên và anh Lý.

-nhóm BOYs nổi tiếng ko chỉ bởi giọng hát hay,vẻ ngoài đẹp trai mà vũ đạo cũng quyết định 1 phần rất lớn đến thành công của nhóm.

trưa nay Trung đã vác cho Dĩ 1 lô băng tay.băng đầu gối để “tập đỡ đau như bọn anh ngày đầu” :khi17: .trước đó nó mới thoát khỏi “kiếp đọa đày” của chị Lưu-lớp học văn hóa ứng xử :k16 :k56 .nói tóm lại,cả ngày hôm nay,Dĩ quay như chong ***ng :k9 với cái “án” “bị loại” luôn lơ lửng trên đầu,đấy là còn chưa kể đến sự tồn tại của những kẻ sẵn sàng dơ kéo cắt phụt sợi dây mong manh treo bản án

6. Chương 6

quán GOOD MORNING.13h16’.

Dĩ bê 2 suất ăn ra bàn 5 nơi Hân đang ngồi,nhìn con bạn như muốn nhảy bổ vào cướp luôn cả khay mà nhai ngấu nghiến:

-khiếp!khao người ta được 1 bữa mà bỏ đói đến tận trưa,lần sau mà thế này nữa thì vào khoa cấp cứu mà thể hiện lòng nhiệt thành của mày với bạn bè-Hân lâu nhậu .

-bất nhịn đói để mày biết giá trị của thực phẩm,Dĩ hất cằm,nhất là những thứ tao mua ày,mày có biết như thế này là mày đang chan mồ hôi,húp nước mắt của tao ko?

Hân vừa ngoạm mồm vào miếng bánh,chun mũi:

-khiếp,đừng khùng bỏ từ ngữ trong bữa ăn chứ! ghê bỏ xừ.mà hôm nay mày ăn phải bả gì mà lại mời tao ra đây thế này?

Dĩ lừ con bạn:

-chả cái bả nào cả,tại lâu lâu ko ăn cùng mày...

-hoho,thế mà tao nghĩ mày được ăn sung mặc sướng mà quên bè bạn...mà dạo này mày với mấy chàng thế nào rồi?cải thiện gì chưa?

-chả khá hơn được là mấy,tệ đi í chứ,khiếp!mấy thằng cha thù dai kinh khủng.về nhà toàn thấy “tà khi” u ám.”hăng” ko chịu được.:k64:k18

-chep chep,chắc tại mày () ko chịu có nhờ xin xỏ,nên người ta mới làm căng.con trai chúng nó tự trọng lắm mày ạ!:k49.

-ôi dào,kệ bọn họ,tao ko thích xin lỗi người khác...

-kể cả khi mày đã sai là chắc?

-này!ko phải chỉ mình tao sai nhá!:k53tại bọn họ gây khó dễ cho tao trước chứ..

-thôi được rồi,lại ôm tở lên bây giờ.mệt mày quá!

-...

Hân hút khùn khụt cốc nước vỏ nhựa,như chợt nhớ ra điều gì,nó quay sang con bạn:

-mà mày ở đó được bao lâu rồi nhỉ?

-đâu cơ?à,công ty á?ừm...khoảng...hơn 3 tuần rồi.

-3 tuần à?-Hân lẩm bẩm nhắc lại-thể chắc cũng đủ thân thân...

-!?!?

-Dĩ này,sắp đến sinh nhật Nhật đấy!10/8 thì phải.

Dĩ,ngồm ngoàm nhai đồng bánh trong mồm.ú ớ:

-ai?anh Nhật ở CLB á?hôm đó chắc tao bận,(nuốt chửng)gửi quà mày vậy nhá.

đến lượt Hân lườm Dĩ,con bé vẫn hồn nhiên “tác chiến”,lúc ngược lên mới biết mình bị ăn đạn nãy giờ:k39:

-sao?tao bận thật mà,mày thừa biết lịch tao dày đặc....

-ai thêm nói anh Nhật đó,tao nói cái người mà mày vẫn chạm mặt hằng ngày í.

đến đây thì Dĩ sặc:

-cái gì?gã khuyên tai á?thôi mày,chả liên quan đến tao.tội gì phải vác vạ vào người.kệ hần!

-ô này,tao đã bảo mày làm gì đâu mà đã la toáng lên như thế....khi10:

:-k40thể mày nói với tao làm gì?dở dẫn!

Hân hạ âm vực,giở giọng “cóc cù”:

-thì tao nghĩ người 1 nhà(!?):k39,chả lẽ sinh nhật người ta ta mình lại làm lơ?vả lại còn ở với nhau:k53 về lâu về dài...

-lại bài “đói nhân xử thế”,tao nghe nát rồi.thôi được(mặt Hân sáng lên),hôm đó,tao sẽ lấy ngày đó là ngày kỉ niệm 24 năm có mặt của tên Osama con,mua...vàng mã về đốt..

con bạn xị mặt,tai đỏ bừng:

-phủi phui cái mồm mày.

Dĩ ha hả:

-hahhaa:k8,thể tao làm được gì?thể nào hôm đấy hần chả lủi lủ nhà giàu về bù khú,tốt nhất là tao đành bài chuồn.

-thì mày cứ mua món quà,coi như xí xóa bớt.:k49

-ôi giời,ko rảnh,bọn họ nhà giàu,cần gì quà cáp của lũ “dân đen” chúng mình!ko khéo lại bị nghi là hối lộ...nói chung là ko việc gì tao phải “hạ mình” như thế,thôi ăn đi.mày làm nó bớt ngon đi rồi đấy!

Hân ngao ngán nhìn con bạn đang vô tư ngoạm bánh,:k30 lâu bầu:

-vô phương cứu chữa!

nhưng nó ko biết Dĩ cũng đang lẩm bẩm 1 câu mà chỉ có trời biết ,đất biết,nó biết và cái bánh hamburger biết:k36,các bạn có biết nhân vật chính của chúng ta nói gì ko?đoán xem nào nhé

ngày 10/8,4h16’ chiều

Dĩ nằm thượt trên giường.chán.:k29.hôm nay nó “được” nghỉ nửa buổi chiều bởi 1 lý do theo nó là lãng xẹt:anh chị vũ sư cùng gần nửa công ty bận...chuẩn bị 1 cái party nhơn nhơn để gây bất ngờ cho nhân vật chính của ngày hôm nay,chắc chả cần nhắc tên mọi người cũng biết.gã Nhật này có vẻ rất được lòng mọi người thì phải ?sáng thì từng bừng ăn mừng ở fanclub,trưa thì bạn bè tíu tít nhắn tin,chiều thì đắm chìm trong quà cáp đồng nghiệp...ko biết tối nay có “giở trò” gì nữa ko?

An Dĩ mặc dù đã được Mr.Thành và Trung nhiệt tình chào mời nhưng nó chỉ cười trừ rồi lặng lẽ khoác balo lúi mắt:k48.Dĩ thừa thông minh nhạy cảm để hiểu rằng có 1 (cơ) số người ko mong đợi sự có mặt của nó trong bữa tiệc.thôi,coi như sự mất tích là món quà tuyệt vời nhất mà cô bạn của chúng ta dành cho anh chàng kênh kiệu này vậy.đang ngồi...ngáp,tự nhiên cái S-fone của Dĩ rung lên bần bật,làm nó ...cụt hứng:"giờ ạ,đang ngáp ngon(?!)","vẫn nguyên cái giọng lâu bầu đó:

-yong-se-o...

-Dĩ à,tao đây,mày chuẩn bị đến đâu rồi?Hân.nghe giọng cũng tưởng tượng ra khuôn mặt hí hửng của nó.

Dĩ nhồm dậy:

-chuẩn bị cái gì cơ?:k65

-ô hay con này!(ngơ ngác)mày vừa hạ cánh xuống Trái Đất à?hôm nay là sinh nhật của....k27.

-biết,thì sao?:k48(tĩnh bơ)

-ơ,thế...thế mày ko tặng gì thật à?

-chả gì sốt.tao đã bảo rồi,ko việc gì phải "mua chuộc" nhau bằng cách đó..

-sao mày tiêu cực thế nhỉ?Hân gắt.ở cùng nhà mà ko tặng nhau được cái gì chắc.

-hơ,tao nghĩ hôm nay hẳn thừa quà rồi,chả đợi đến lượt bọn dân đen như chúng mình vác đồ đến!

-thôi mà,tấm lòng là chính,Hân như đang làm công tác "dân vận",việc gì phải chấp nhận thế.

-ko!tao hết tiền rồi,chả phải tội.:k51....

-con cứng đầu,Hân dừng sự chịu đựng,(bất lực)tao ko nói với mày nữa, đồ bần tiện,keo kiệt,bùn xỉn...

-uh,sao cũng được...

Hân giập máy.An Dĩ quăng đế lên giường,chả buồn nằm nữa.bỗng dừng cái bụng nó réo gọi cơn đói về.bác Năm cũng tham gia "binh đoàn" chuẩn bị kia rồi,nó đành lúi thủi vào bếp,"thực đơn hôm nay sẽ có mì tôm trứng"dạ dày cá cược với ruột non.nhưng cái dạ dày thua,MỈ XẢO mới là món chính.

đang lụi cùi tìm mì,Dĩ bị 1 mảnh giấy báo rơi bộp xuống mặt lúc mở tủ đồ khô.CÔNG THỨC LÀM BÁNH GATO TÁO HƯƠNG VANILLE VÀ QUẾ.

-giờ ạ,đâu cũng sinh nhật,tránh giờ ko khỏi nắng!

xong nó lại nhét trở lại tủ.vừa mới quay đi,tự nhiên Dĩ khựng lại,mắt sáng bừng lên như Đảng viên được giác ngộ lý tưởng:k38,ko có đồng tiền vàng nào xuất hiện trước mặt cô nàng,nhưng 1 ý tưởng đã bật ra:

-bánh táo,sao ko nhỉ?

bỗng cái tính bướng bỉnh bắt đầu trỗi dậy:

-ko được,mình ko việc gì phải hạ thấp mình như thế!sao phải tặng hẳn chứ?:k1

-mà thôi...cũng ko nên để bụng quá,kéo lại có 1 số người nghĩ mình "seo-fít" (selfish):k48.

-nhưng hẳn cũng chả tốt đẹp gì...

-nào nào...lại cứng đầu

...."độc thoại nội tâm" chán,cuối cùng,Dĩ quyết định sẽ đi mua nguyên liệu:"quân tử ko chấp tiểu nhân".thế là nó dắt xe đi với siêu thị gần nhà là đích đến.

-bột mì này.....bột nở này...quế,vanille...trứng ở nhà vẫn còn gần chục quả....đường,bơ ko cần mua....

cô bạn của chúng ta đã tiêu tốn cả buổi chiều trong siêu thị với mảnh giấy báo,mấy lần suýt đâm vào người khác ,đe dọa cả mấy quầy hàng:k61.

“kính koong”

ko phải chuông mà là cái lò vi sóng cao cấp báo đã nướng xong bánh:

-giật cả mình,xem nào....hít hà...thơm quá đi mất,cho cũng phí.hehe:k61.bây giờ bóp kem.

lúc này Dĩ đã đánh liều cho 1 chút nước táo,ko biết có ra gì ko?

-kệ.nó tặc lưỡi.có sao thì...họ chịu (ôi giờ ơi)

xin thông báo là nhân vật nữ của chúng ta nấu nướng ko xuất sắc nhưng khoản ý tưởng thì hơi bị ổn,bạn có muốn biết mặt mũi cái bánh như thế nào ko?tả nhé:nó tròn tròn,chả hoa hoét gì ráo,dòng chữ HAPPY BIRTHDAY được viết méo mó bằng chocolate,à,còn có cả hình mặt người lem nhem đeo khuyên tai.trang trí xong thì mặt con bé cũng chả khác cái bánh là mấy,tức là nhiều kem như nhau,đến nỗi người ta có thể châm nến lên đó ước ao rồi thổi phù:

-còn gì nữa ko nhỉ?à!cắt táo lên trang trí.

đang run run cầm mấy miếng táo lên mặt bánh thì điện thoại làm Dĩ giật bắn,cái mặt người bị “sút” mất 1 miếng,mút mút mấy ngón tay,nó nhấc máy:

-yong-se-o?

-An Dĩ à?giọng sếp Thành-cô đang ở đâu đấy?chúng tôi xong khâu tổ chức rồi,cô đến nhé?

-ờ ừm...chắc ko được đâu sếp ạ!Dĩ bận đại-tôi đang họp CLB,có thể sẽ về muộn đấy!

-cô ko sắp xếp được à?đến cho vui.

quên phéng mất miếng táo trên tay là để trang trí,Dĩ cắn 1 miếng nhai rau rầu,lúng búng:

-ôi...hìn..ôi (tôi xin lỗi),nhưng (nuốt chửng)...hay anh cho tôi gửi lời chúc đến “anh” ấy,thế nhé!tôi đang bận.cup.

xong cuộc gọi thì táo cũng hết.nó nhìn đồng hồ lại giật mình tá hỏa vì đã đến giờ làm,hôm nay Dĩ xin Mr.Đông cho làm sớm.bê vội cái bánh cho vào tủ lạnh,con bé phi rầm vào phòng thay quần áo.

11h15’

An Dĩ lò dò đạp xe về,đầu ko khỏi thắc mắc vì sao anh Đông “đuối” về sớm thế?

-lạ nhỉ?hay lão gia cũng biết sinh nhật của ông Nhật?chả phải,ông này mù âm nhạc,chả biết BOYs là ai nữa í chứ!..hay con Hân bép xếp gì về việc mình ở cùng nhà với....ko lẽ,cả quán chỉ có nó biết được bí mật này,và lại Mr.Đông để ý đến mấy cái chuyện vớ vẩn này để làm gì!

nghĩ 1 lúc muốn bung cả đầu,cuối cùng,Dĩ đành chặc lưỡi coi đây là sự rộng lượng hiem hoi của ông sếp trẻ khó tính.

về đến cửa nhà,nó mới nhớ ra mình còn cái bánh trong tủ,chắc bây giờ mấy gã kia chạy sô chưa về,nó sẽ nhờ bác Năm đưa hộ vậy,gì thì gì cũng phải giữ lại chút thể diện chứ!

mở cửa.Dĩ choáng váng về cảnh tượng trước mắt:k65:dưới mấy trăm ánh nến,1 bàn đầy những chai rượu ngoại,bánh kẹo đắt tiền,trái cây....quanh đó ko chỉ có 6 chàng trai nhóm BOYs mà còn có cả những cô nàng,anh chàng ăn mặc bảnh bao ko kém:k24.họ thoả mái cười đùa,nói chuyện cho đến khi Dĩ bước vào mang theo ánh sáng ngoài cầu thang:k38.khi bạn giật mình khi nghe những âm thanh ồn ào phía sau cánh cửa cách âm thì bạn cũng đứng tim ko kém khi thấy âm thanh đó dừng bật cùng những ánh nhìn xa lạ hướng về mình:k61.thử tưởng tượng xem bạn sẽ như thế nào khi trên mình vẫn còn nguyên bộ đồng phục xanh đỏ của quán ăn bầm đay mồ hôi,và phải đứng trước những con người như người mẫu cả về body lẫn trang phục?cô nàng của chúng ta phải chịu tình cảnh đó đấy:k42!bỗng ở góc phòng có tiếng hỏi vọng lên làm mọi người cười âm ỉ:

-sao sinh nhật lại gọi pizza nhỉ?hay mày kêu hamburger hả Nhật?

6 con người kia im lặng,Dĩ thấy ko nên đứng đây lâu để bị lôi ra làm vật mua vui,nên mặc dù giận tím ruột nhưng nó vẫn lặng lẽ bước về phòng.những con mắt vẫn ko thôi hướng về con bé đến tận lúc cửa phòng đóng,lúc này thì bọn họ bắt đầu ngạc nhiên:

-con bé làm j trong đây?

-anh Hoàng,nó ở cùng với bọn anh à?

kẻ lém lỉnh hơn thì chơi ác:

-ơ kìa.ai có người yêu thì ra nhận đi chứ!

-nhà anh thừa phóng sao ko bảo bọn em?

-...

.....

Dĩ nghe hết,vì 1 lớp gỗ ko đủ dày để bịt kín những lời xì xầm khó chịu kia:

-đồ ăn bảm !:k11

nó làu bàu.cách đối xử này ko lạ với Dĩ,ở quán nó vẫn chịu đựng điều này từ những cô nàng tiểu thư kênh kiệu hoặc những anh chàng công tử cầm ngựa tận trời,mà trước đây (thậm chí cả bây giờ nữa) mấy gã trong BOYS là 1 trong số đó.đang định thay quần áo ngủ,bỗng nó sực nhớ mình để quên nguyên cái balo ở quán,thảo nào lúc về nhẹ thế.khỉ thật!cả điện thoại lẫn ví ở đó mới chết chứ.chắc lúc về mải bàng hoàng về lòng tốt của Mr.Đông:k48,nên quên cả trời trăng.thế là Dĩ lại phải thay đồ đến quán:

-giờ chắc chưa đóng cửa.

tuy nhiên, nghĩ đến những con người ngoài kia,nó lại dừng bước.nhưng khi tính đến trường hợp ví mình có thể bị móc(?!).con bé xót của lại phải đi.

-đành phải muối mặt qua đó lần nữa vậy!giờ chỉ còn cách đó hoặc phi thân từ tầng 5 xuống đấy.

7. Chương 7

e hèm,do thời gian qua tác giả bận học tai nạn nghề nghiệp sái ngón tay cái trong khi chơi bóng rổ nên bị giờ mới post tiếp.hôm nọ đến đâu rồi nhỉ?à,sắp chơi bóng đúng ko,tiếp nhé!

nhìn An Dĩ chạy vào sân,mấy anh chàng trong nhóm: kẻ kêu trời kẻ thở dài ngán ngẩm,nhưng cũng có ới người mừng thầm:

-ôi giờ ới, bọn mình làm gì nên tội,thằng Trung lại định giở trò gì nữa đây.Hoàng “sữa” rú lên.

-ko biết con bé này sờ bóng bao giờ chưa nữa?Viết “xì” lắc nguầy nguậy cái mũ thể thao hử chỏm.

-hê hê,cơ hội gỡ điểm,anh em đừng bỏ lỡ!Nhật hả hê.

-may quá,đỡ kèm người.Mình cận vượt mồ hôi.

-đừng chủ quan khinh địch,nghe nói con bé này tập bóng được mấy hôm rồi đấy.Vinh gạt gù,tay đập đập quả bóng ra chiều hiểu biết.

như mọi lần,tức là khi Dĩ chỉ còn cách cả hội khoảng 2,5m-quãng đường đủ để âm thanh thì thầm được chuyển đến tai nạn nhân-thì tất cả cái miệng đều ngậm chặt và những khuôn mặt lại trở về trạng thái “lạnh lùng”.

-cô biết “bắn” ko?Viết nhìn Dĩ.tức là ném bóng vào rổ ấy!

-hơi hơi....

-di chuyển với bóng?tên này như thể là đang kiểm tra trình độ sơ cấp của đồng đội vậy.

-(lắc)

-thôi được rồi,nhiệm vụ của cô là chạy lên bên sân đối thủ khi tôi và Hoàng có bóng,nếu có thể dứt điểm được thì tốt và nhớ chạy về ngay về sân nhà nếu 1 trong 3 tên kia.Việt chỉ vào 3 gã đang phờ phạc. thì chạy ngay về phòng thủ.

"phổ biến" sơ qua về nhiệm vụ cho cô đồng đội,anh chàng chạy lên thì thăm vào tai Hoàng điều gì đó,chỉ thấy gã kia nhìn Dĩ gật gù:k57.

-tiếp tục,đội Nhật có bóng.chị Ngân hét lên.

trận đấu lại bắt đầu.bạn có muốn biết nó như thế nào ko?hix!....thảm lắm.mặc cho Trung đứng ngoài hò hét chỉ đạo...Dĩ:"bắt bóng","dẫn bóng","chạy lên","ném đi","chuyền cho Hoàng","Đừng!".....thì Dĩ vẫn bối rối,chạy loạn xạ,ném loạn xạ,phạm lỗi loạn xạ.ấn tượng lớn nhất của trận đấu từ khi Dĩ vào sân là tiếng còi liên tiếp của trọng tài-chị Ngân,2 cái mặt chảy dài của Hoàng và Việt,3 cái đầu hưng phấn của đội kia và tiếng cười của khán giả:k56.khỏi nói là mặt con bé tê như thế nào,nó muốn chạy ngay ra sân nhưng cứ nhìn nụ cười nhếch của tên Nhật khi hắn ghi bàn là dĩ lại nổi sùng lên,chạy đến cướp bóng.nhưng...(dù đau đớn lòng tác giả vẫn phải chen từ này vào cấu trúc câu:k16)...với chiều cao hơn 3m bề đôi của nữ nhân vật chính thì làm sao có thể với tới những đường bóng của những kẻ xấp-xỉ-mét-tám kia,lại càng ko thể qua nổi những cái lưng bê tông cao ngất để ghi điểm được.nói chung,1 con bé dẫn bóng luống cuống,ghi điểm vụng về và chơi với cản phá chơi trong sân thì chỉ tổ tạo cơ hội cho đội bạn ghi điểm như vũ bão và tỉ số thay đổi ***ng mặt là điều ko ngạc nhiên.dù cho Việt và Hoàng đã cố gỡ nhưng thảm vẫn hoàn thảm.bạn có thể vượt qua hàng chắn,ghi điểm nhưng khâu phòng thủ lỏng lẻo thì khác nào đổ nước vào cái xô thủng.:k68.

gần 15' trôi qua và tỉ số bây giờ là 55-56,ngiên về...đội tên cận.Minh đang có bóng và bị Hoàng kèm chặt,nhanh như cắt,hắn chuyền cho Nhật,tên này sau 1 hồi loay hoay với Việt,cuối cùng lại chuyền trở về "chủ cũ",Minh đẩy bóng qua sườn đối thủ,và Vinh ko bỏ lỡ,nhẹ nhàng lên rổ:k58,bóng vào lưới,mặc ọi cố gắng cản phá của Dĩ:k68.55-58,sự thật ko thể chối cãi.

giờ thì đội nó phát động tấn công,Việt chạy lên đón đường chuyền của Hoàng,nhẹ nhàng vượt qua Minh và Nhật,nhưng đến khi dứt điểm thì bàn tay của tên Vinh phũ phàng "đập ruồi".quả bóng bật ra,Hoàng chop lấy,nhưng Nhật đã kịp áp sát,buộc anh chàng phải quay lưng với rổ.bằng tất cả nỗ lực...anh ném trở về Việt...đang đứng cùng Vinh(nghe như tường thuật bóng đá ấy nhỉ).cuối cùng,trong giây phút bế tắc ấy,Mũ hớ chỏm nhớ ra người-đồng-đội-thứ-ba của mình:Trịnh An Dĩ.ngay lập tức,bóng trong tay con bé,và cũng gần như ngay lập tức,Mắt cận chạy đến giờ cánh tay dài ra cản lại.

-ném đi Dĩ!Trung đứng ngoài gào lên.nhưng nó thực sự ko nghe thấy gì,vì lúc ấy,con bé nghĩ ra 1 ý tưởng táo bạo.

thay vì "ném trong vô vọng",cô bạn của chúng ta vung về đập bóng chạy ra ngoài vòng ba điểm.,đến tận gần vạch giữa sân.trong khi những tên kia còn đang trở mắt ko hiểu cấu tạo của não Dĩ là từ những gì thì Dĩ từ từ trùng nhẹ gối,nhảy phốc lên,tay đẩy bóng và...vẩy mạnh.quả bóng bay về phía rổ,lao âm vào bảng,mạnh đến nỗi những người ngồi ngoài phải thốt lên:

-ui giời!

tỉ số cuối cùng là 57-58,đội Dĩ thua.bạn đọc đừng ngạc nhiên hay bức xúc gì,bởi cú ném của cô lính mới ko thành công,sau 1 hồi xoay xoay "vuốt" rổ,quả bóng bắn ra ngoài,Hoàng sau mấy s bàng hoàng cũng nhớ ra nhiệm vụ của mình,nhảy lên đỡ bóng và "đút" vào rổ:SLAMDUNK (thuật ngữ trong môn thể thao này,bạn đọc muốn biết nó nghĩa là gì thì chịu khó thuê bộ truyện tranh cùng tên mà đọc,đảm bảo hay:khil7.đúng lúc ấy thì hết giờ.

có lẽ mọi người sẽ nghĩ quả bóng ấy nên vào, để những anh chàng kia shock chơi và cô bạn của chúng ta có dịp vênh....nhưng cuộc chơi đâu dễ như thế, cứ từ từ rồi khoai sẽ như: khi 17:..tuy vậy, tui cũng có 1 cái kết thúc khác vui vẻ hơn cho cú ném vừa rồi. sau khi khán giả về hết, Dĩ lẽo đéo xách giày ra bãi đỗ xe, chờ Trung.

-Ê!

tiếng gọi từ phía sau làm con bé giật bắn, quay lại. tin nổi ko? đứng đằng sau nó là anh chàng Mr.Sport của nhóm-Việt. Việt đang ôm quả bóng, chạy lại gần, khó khăn phát âm thanh:

-ờ...ừm anh(óe, thay đổi xưng hô)...anh muốn hỏi là...em đã từng tập bóng lâu chưa?...anh chỉ muốn biết để...tại vừa này em ném quả ần tượng quá!

-thế à? mặt Dĩ chảy dài, mắt nhìn soi mói, ko ngớt đa nghi. làm Việt càng bối rối tợn:

-ừ...ừm, thật ra con gái chơi bóng ít ai bắn “tăng” được như thế lắm, nhất là lại từ 1 cự ly như thế mà ném mạnh được....thì...hơi hiếm!

tự nhiên Dĩ cười phá lên, làm Việt trở mặt.:

-tất nhiên rồi, thì làm gì có mấy đứa con gái phải chống đẩy và lên cơ bụng 6-70 cái 1 ngày như em đâu!

thế là cả 2 ba hoa đủ chuyện về thể thao cho đến khi Trung lôi được cái xe ra ngoài và kéo Dĩ ra khỏi chợ dưa của....2 con vịt:k57. nhưng Việt vẫn kịp hứa cho 1 buổi tập với nó.

-bác Năm, bác gọi thử sửa ống nước nào thế? làm ăn tệ quá! Hoàng bước ra từ phòng tắm, vừa lau bầu, vừa lau lau cái đầu ướt:k31.

bác Năm ngưng đảo chảo mì xào, mắt tròn xoe:

-đâu, bác đã gọi ai đâu, toàn quên, chắc thằng Vinh nó táy máy gì vào đấy ấy chứ.

Nhật lấy hộp Fresh từ trong tủ, rót ra cốc ko quên kèm câu “bình loạn”:

-cái thằng....đã ko biết gì về điện lại cứ đòi sửa ống nước(?!).

lúc bác Năm vừa kịp giật cốc nước dào từ tay anh chàng thì “nghi can” Vinh thò mặt ra khỏi phòng, tò tò đi vào WC.

-Ồ, cháu đang.....Nhật với với, định lấy lại cái cốc, nhưng Mrs.Cook kiên quyết:

-mới sáng ra, phải uống nước lọc cho trung hòa axit. làm thằng bé xịu mặt.

Nhân vật tiếp theo “bình minh” là Minh, quần đùi áo ba lỗ, loẹt xoẹt lê dép đi ra. cái mặt ngái ngủ dính kèm 1 cái ngáp.

-hơ...hơ...hờ...(gõ gõ cửa nhà tắm đang đóng kín). nhanh nhanh lên anh em còn nhờ.

rồi tiếp tục hành trình đi đến quầy bếp:

-khiếp, bác xào mì thơm diếc mũi, làm cháu ko ngủ được. Minh chop lấy cái bánh.

-này, cháu chưa đánh răng đâu đấy-Mrs.Năm đánh bộp vào tay cậu chàng làm cái bánh rơi đập trở lại khay-để lát nữa....mà 2 thằng kia đến giờ mà vẫn chưa dậy à?

trong lúc bác đi gọi 2 kẻ còn lại, Hoàng quay sang Minh, tra khảo:

-này, ông có làm thí nghiệm gì trong nhà tắm ko đấy? áp dụng khoa học thì cũng phải tìm chỗ chứ....

-ông hâm à?:k39 tôi gác kiểem ...mấy hôm nay rồi:k64! mà làm sao? có vấn đề gì trong đó à?

-cứ vào đi thì biết....Hoàng lấp lửng. mấy phút sau, Vinh ra (nhanh khiếp)....cũng với 1 cái đầu ướt:

-này, ai có nhu cầu thì vào đi:khi10:!

sau 1 hồi la lối của bác Năm, 1 con mèo lười cũng chịu bò ra khỏi hang, Việt nhìn mái tóc ướt của mấy mems suýt nữa thì phì cười:

-mấy ông tắm tập thể (khiếp) hay sao mà gọi đầu hết thế kia?

3 nạn nhân đầu tiên ko thèm trả lời, chỉ lẩm bẩm:

-ừ, lát nữa đến lượt.

đúng lúc đó, Minh nhảy bổ ra:

-ối giời ơi, thằng nào chơi ác thế? người ta vừa mới thay áo....

một lúc sau...

6 cái đầu ướt chum vào “hộp hội nghị”, ko ai chịu nhận là mình đã làm hỏng cái vòi trong nhà tắm, hại anh em bị ướt nhẹp trong buổi sáng mưa hơi tê tê lạnh này. cuối cùng, cả lũ nhất trí đưa ra phương án : “hung thủ” là cô nàng vẫn còn đang mơ màng trong phòng kia-Trịnh An Dĩ. đúng lúc đó, Dĩ mở toang cửa (làm cả hội giật mình, vì đang họp kín mà:k18), gần như nhảy bổ vào nhà tắm (dậy muộn). 17s sau theo như Minh bấm giờ:

-oái!.

Dĩ giật thót, kêu lên, lần này ko chỉ là bị phun nước vào người như mấy anh chàng kia mà là cả ống nước bung ra, con bé đang đi dép xốp, ngã cái oạch, nước òa ra, lênh láng. nghe tiếng òa òa trong WC, cả nhóm chạy vội vào. nhìn cảnh tượng đó, Hoàng nhảy ngay vào, vớ vội cái nắp vỡ, bịt tạm lại, Vinh nhanh ***ng tiếp ứng bằng cái túi nilon cùng sợi dây cao su....

-đã ko biết làm thì đừng có mó tay vào...cô chỉ biết làm hỏng hết cả việc. Hoàng quát lên.: khi10:

An Dĩ cũng chả chịu thua, vừa lau tóc ướt, vừa càu:

-còn hơn các anh, ống nước hỏng mấy hôm mà cũng ko biết đường sửa, còn phải để người khác mó tay vào.

-có ai khiến cô động vào đâu cơ chứ? chỉ vẽ chuyện!

-nhưng cả đêm nước chảy, tôi ko ngủ được, mà nước sạch thì các anh cũng phải tiết kiệm cho nhân loại 1 tí chứ...

-nhân loại cũng chả nhờ cô phá nhà như thế.

-thôi...thôi...2 đứa, bác xin, tại bác quên ko gọi người sửa. có chuyện cón con mà cũng...

lúc này mới xuôi xuôi, nhưng hai chiến tuyến vẫn còn hầm hè lườm nhau, sẵn sàng nhả đạn vào đối phương, chỉ tội mấy anh chàng còn lại....cổ nhin cười mà ko được.

-bực quá cơ mà! tao chỉ cố bịt nó lại cho đỡ chảy, thế mà lão ấy làm ầm lên, có giỏi thì sửa đi....Dĩ mặt đầy bức xúc, xô bót với Hân.

-thôi được rồi...bọn mà đúng là *** với mèo...mày ở đấy mà tao điên hết cả đầu,, hay là mày xin về ở với tao ,ban ngày thì đến công ty tập tành!

-chắc là cũng phải thế thật, chứ cứ thế này thì tao tổn thọ mất, hết ông Nhật lại đến ông này:k40.

rồi con bé lại tiếp tục kể lể, chỉ khổ Hân, suốt ngày phải nghe bài trường ca bất tận. bỗng Mỹ Tâm trong máy Dĩ ngân nga “Bí mật”, khiến hồ Than Thở tạm ...ngưng xả nước:

-alo, bác Năm ạ?...ko ạ...vâng...anh chị ấy cho cháu nghỉ sớm....sao ạ? có nặng ko hả bác?...vâng, bác cứ đi đi ạ!...ơ! nhưng mà...nhưng mà cháu ko biết nấu nướng, hay bác để các anh ấy ăn ở ngoài tạm 1 hômthế ạ?...vậy thì ...thôi được rồi, cháu sẽ cố vậy, bác cứ viết lại mấy công thức ở nhà đi, cháu sẽ về ngay...vâng, cháu chào bác!

đợi Dĩ ngừng cuộc hội thoại, Hân vừa vớt quả táo trong cốc bổ lượng, vừa hỏi.:

-sao thế hả mà? ai gặp chuyện à?

-ừ, cháu bác Năm bị ốm, phải vào bệnh viện gấp, bác nhờ tao nấu hộ bữa tối ấy lão kia mới khỏe chứ!

-hả? cái gì? mà nấu à? thế thì để mấy chàng kia vào viện chơi với cháu bác luôn cả thể cho vui.

-tao biết thế, đã đề xuất cho ra ngoài ăn mà bác ko muốn, để ăn nhà cho an toàn (?!), vả lại bác cũng đi chợ đầy đủ cả rồi... thôi, về đi, mấy kẻ đó cũng sắp về đây, tao đành phải trở tài vậy (ẶẶẶ: k54).

-ừ, mà này, mà đừng lợi dụng lúc này lúc này mà đầu độc trả đũa người ta đấy!

Dĩ cười khểnh:

-mày nghĩ tao là ai cơ chứ? mà cũng chẳng cần đầu độc thì sớm muộn họ cũng đau bụng thôi.: k53. hay mày sang giúp tao đi!

-thôi, tao xin kiếu, lại lấy cái rắc rối của mày. với cả lát nữa tao phải đi gia sư cho thằng cu hàng xóm, nó rất tốt nghiệp, mấy hôm nữa là thi lại...

-bạn với chả bè, lúc khó khăn thì chạy mất. -con bé lừ bạn, hăm dọa-mai một tao giàu, đừng hòng mà nhờ cậy.

Dĩ về đến nhà, vắng hoe. nó lật đật quăng cái cặp quai chéo vào phòng rồi ra bắt tay vào bếp.

-xem nào, Dĩ đọc mảnh giấy bác Năm để lại, canh chua cá... cá đâu, đây rồi. sườn xào chua ngọt... sườn, đây, cà chua, ...súp lơ, đậu xào tôm bóc, ôi giờ phức tạp quá... còn gì nữa nhỉ?....

thế là cô bạn của chúng ta đã tiêu tốn cả buổi chiều vào cái công việc mà cô nàng gọi là “vớ vẩn”. cái loa to tướng ở góc phòng nghe lời chỉ đạo của dàn đĩa, và nhạc BEAUTYFUL GIRLS nổi lên với giọng của anh chàng da đen dễ thương Sean Kingston, buổi chiều bắt đầu! (bạn muốn nghe thử ko? click vào đây nhé:

sáng hôm sau, bà Năm vừa mới từ bệnh viện trở về đã nhận được sự “săn đón” của tất cả các thành viên trong nhóm:

-ôi tạ ơn chúa bác đã về, Hoàng hôn hử: k33.

-sao hôm qua bác đi mà ko báo cho bọn cháu lấy 1 tiếng, thằng Hoàng nó mong bác như mong mẹ về chợ. Nhặt chằm chọc, rồi xách hộ bác cái túi nilon đựng đồ nặng trĩu.

-làm sao thế? bà Năm vuốt mồ hôi. mấy đứa ở nhà có chuyện gì à?

-ko có gì to lớn cả. Minh dài mặt, ngoại trừ việc cả lũ bị bỏ đói 1 đêm, phải vừa chạy sô, vừa gặm bánh mì. đêm về bụng nó la ó ko ngủ được.

-lại đúng hôm nhà hết mì nữa chứ. Vinh lạnh chanh góp giọng.: k50

-ô! thế con Dĩ đâu? hôm qua bác nhờ nó nấu hộ 1 bữa cơ mà?

-thà bác đừng nhờ còn hơn, Việt thở dài ngao ngán.

-thế nó ko nấu à? bà Năm vẫn ko hết ngờ ngác. nói rõ bác xem nào!

Trung sau khi lục đã dời cái túi thức ăn Mrs. Cook khuôn về, lúc này mới lên tiếng :

-thật ra thì cô ấy có nấu... nhưng cả lũ chẳng ai dám ăn: k68.

-đúng đấy ạ, khiếp! món sườn gì mà đen cả trong lẫn ngoài. ăn thì đắng đắng....

-còn canh chua thì màu nhờ nhờ, chua khé cổ...

-súp lơ xào với đậu ve thì súp lơ cứng, đậu ve thì mềm nhũn mới tài chứ!

-còn món gì nữa ấy nhỉ? à, phải rồi, tôm... khiếp, ghê quá ko gọi được cả tên nữa.: k56

trái với sự nhiệt tình kể tội của mấy anh chàng, bác Năm mặt khó khăn, tự dưng hỏi 1 câu làm Vinh đang thao thao bồng cụt hứng:

-thế cái Dĩ đâu?

-ờ...ừm...Vinh á khẩu,ngắc ngứ...thật ra thì...

-mấy đứa cãi nhau đúng ko?

như trúng tim đen,Hoàng lật đật bào chữa:

-bọn cháu ko cố ý,nhưng mấy món đó...ghê quá,ko nuốt nổi!mà con bé cứ bắt bọn cháu ăn...

-mấy đứa ko được làm thế,hôm qua bác có nhờ nó,có vẽ nó ngại,nhưng vẫn cứ nhận lời,đằng nào thì Dĩ nó cũng đã cố nấu,các cháu ko thích thì cũng đừng nói gì quá đáng.

-nhưng nạn nhân trong vụ này là bọn cháu cơ mà.Nhật xịu mặt.bọn cháu mà ăn thì ko chắc sống nổi đến sáng hôm nay mà đón bác về đâu.

-đúng đấy,bác cứ thiên vị cho con bé đó làm gì?Hoàng hưởng ứng.

-từ hồi nó về nhà này,bao nhiêu chuyện rắc rối cứ kéo đến ầm ầm.nào là sinh nhật của Nhật thì bung bét,rồi vôi nước thì hồng hóc...

-đã thế còn hay làm đổ mấy cái cốc đựng bàn chải của cả lũ.

-thảo nào mấy hôm tôi đánh răng thấy trong bàn chải mình có ít “sản phẩm từ đất”,lại phải ra mua cái mới.

-mấy cái chậu hoa cúc bị cắt trụi.nhổ tung.con bé trồng vào đó toàn hoa đồng tiền (tham tiền mà:k45).

-đồ đạc trong nhà thì lộn xộn hết cả lên.hồi trước,bọn cháu là con trai nhưng cũng chả bừa bọn thế.

-thôi được rồi,Trung lên tiếng,tở nghĩ các cậu ko nên nghĩ tiêu cực thế.dù sao thì cũng là người 1 nhà...

cuộc tranh cãi kết thúc bằng đoạn diễn văn của bác Năm.dù ko muốn nghe nhưng mấy anh chàng cũng thấy trong đó có ới điều đúng.

Dĩ chạy hồng hộc trên hành lang vắng của công ty.lẽ ra nó phải đang có mặt tại quán GOOD MORNING thay vì ở công ty vào cái giờ này.nguyên nhân vẫn là do cái cố tật hay quên của con bé:chiều nay lúc tập xong,nó quên luôn đóng sách mượn của cái Mai,bây giờ lại phải đến lấy để trả trước sáng mai.

cửa phòng tập mở.tối om.Dĩ mò mò cái công tắc điện,nhưng bật lên rồi mà cái đèn chết tiệt chỉ nháy nháy mấy cái rồi tắt hẳn:

-sao lại cháy đúng lúc này cơ chứ!nó lâm bầm.

tự dưng con bé thấy sợ.bây giờ mà có bàn tay túm lấy chân nó kéo đi thì....công ty 7DAYS lại mất đi 1 nhân viên ưu tú (ặc!):k58.nhưng thu hết can đảm,An Dĩ mò mò vào góc căn phòng trống,chỗ có cái tủ đựng đồ.bạn thử tưởng tượng mình phải mò mẫm 1 mình trong 1 căn phòng toàn gương,ánh sáng nhờ nhờ duy nhất hắt vào từ hành lang.có vẻ khá giống với phim trường phim kinh dị.đang lúi húi mở cặp lấy đóng sách.bỗng 1 cái bóng đen hiện lên lù lù sau lưng,và con bé cảm thấy 1 bàn tay đang chạm vào vai mình,...

8. Chương 8

Dĩ giật thót,1 dòng điện chạy dọc sống lưng.nhanh chực cắt,theo phản xạ,nó quay lại và.....thủi cho tên đằng sau 1 cái đau điếng,dù ko biết đó là người hay là ma,kèm theo đó là tiếng hét thất thanh:

-k20!sau đó thì con bé nhắm tịt mắt lại,mặc kệ,muốn đến đâu thì đến.

mấy giây sau,An Dĩ kịp hoàn hồn.vì ko thấy có động tĩnh gì trừ tiếng:”ư...ư...” phát ra có lẽ là của kẻ xấu số.nó mới từ từ mở mắt..ánh đèn hành lang hắt vào phóng soi rõ 1 bóng người nằm trên sàn đang từ từ ngóc dậy,phía sau là 1 cặp kính bị văng ra.hình như hẳn ta mặc lê.Dĩ hơi sợ,nhưng vẫn căng mắt nhìn kĩ:

-úi!sếp.

-ko ngờ cô Dĩ lại có quả đấm mạnh thế!Mr.Thành nhăn nhó,xuýt xoa trong khi tác giả của cú tấn công thì vừa lụI cụng dấn Salopas cho nạn nhân mà miệng vẫn ko ngớt xin lỗi:

-em thật sự ko cố ý,tại....tạiI sếp dọa em nên....

-ai mà dám dọa cô cơ chứ?ngài manager xoa xoa miềng cao trên má-tôi thấy cứ có tiếng lục **c trong phòng nên vào xem thử,lỡ có trộm thì....

-....thì sếp đã ăn 1 cú mạnh hơn thế này rồi.Dĩ lắm bầm,cắt vĩ cao vào balô-mà sếp cho sửa bóng đèn đi,bật mãi chả lên gì cả,sợ kinh!

Thành đứng lên:

-giờ này công ty ngắt điện rồi,chỉ có đèn hành lang thôi.mà cô làm gì ở đây đêm hôm khuya khoắt thế này?

-đâu có,em vào lấy đồ để quên thôi-nói rồi nó quay sang nhìn ranh mãnh-còn sếp?

Thành hơi lung túng:

-à,tôi chỉ...tôi chỉ vào lấy chút tài liệu về làm nốt.mà hình như ông Hiếu phó quản lý cầm về rồi.

Dĩ cúi xuống mở ngăn dưới của chiếc tủ đựng đồ:"đây rồi".trên tay nó là cái file còng kẹp 1 xấp giấy.con bé nhét vào cái balo chật ních rồi quay sang khêu ông sếp:

-về thôi ngài quản lý,kéo ông bảo vệ mắt kém tưởng trộm lại đuổI cả hai 1 vòng quanh công ty bây giờ.

*

**

-chết tiệt thật,Mr.Thành nhìn lớp chiếc MONDEO,ngán ngẩm.

-sao thế hả sếp?có chuyện gì à?Dĩ quàng balo,ngó xuống theo mắt Thành.

-ờ...ko hẳn,tôi quên ko thay lớp dưới,bây giờ nó xì hơi rồi.

Con bé super soi cái lớp,lẩm bẩm:"1 cái này chắc bằng nửa tháng (lương) của mình".rồi quay sang chủ nhân chiếc xe,lúc này đang bấm tới tấp vào màn hình cảm ứng của con O2 XDA đen nháy:

-sếp định gọi cho ai thế?

-cho bên đội sửa chữa!

-giờ này người ta đóng cửa cả rồi,ai mà nghe máy!

Thành vẫn đợi tín hiệu từ đầu kia:

-ko sao,tôi có ông bạn chuyên khoản này,để tôi gọi đến nhờ giúp.

Dĩ kéo cánh tay ngài quản lý:

-thôi,đừng làm phiền người ta nữa,hay là thế này,sếp để xe lại đây nhờ bác bảo vệ trông cho,còn em đưa sếp về.

-hả?Mr.thành trợn mắt nhìn Dĩ-bằng cái gì?

-xe đạp em mới bơm xong,chở 2 người thừa sức

bây giờ thì Thành đang hí hục chở Dĩ,còn con bé ôm cái áo vest,ngồi đằng sau.nhìn bộ dạng của ông sếp trẻ bây giờ,nó phải nín cười:mọi ngày thì lê,cavat chỉnh tề,lưng thẳng,chân bước sải rộng,đi đâu là xe đưa xe đón,trông rất chi là "perfect",khác hẳn anh chàng đang hí hục đạp xe,chĩa cái lưng ướt đầm,áo sơ mi trắng bỏ ngoài quần,...chân đi đất,thỉnh thoảng lại "uhm...ờ..." với Dĩ khi con bé mãi mê huyền thuyên đủ chuyện

trên trời dưới đất, bỗng Mr. Thành lên tiếng hỏi, làm đứt phứt chủ đề “music” đang được cô nàng phát thanh viên nghiệp dư đề cập đến 1 cách rất chi là nhiệt tình:

-cô Dĩ ăn gì chưa?

-Ờ...em ăn rồi sếp ạ. (sao lại chuyển sang chủ đề thực phẩm thế này?)

thấy Thành ko lên tiếng, Dĩ lại dành thế chủ động trong phát ngôn:

-thế sếp chưa ăn gì à?

đến tận 2h sáng, Dĩ mới mò được về nhà, cái bụng óch ách đầy những bánh mì với nước suối. ngủ được nửa giấc thì bác Năm đập cửa gọi dậy. nguyên buổi hôm đó, con bé gật gà gật gù, tranh thủ ngủ mọi lúc. còn ngài sếp thì khá hơn (chắc là quen rồi), chỉ có điều phải làm việc với 1 miếng cao to sụ ở 1 bên má.

tính đến thời điểm bây giờ, Dĩ đã ở cùng nhóm BOYs được 6 tháng 11 ngày, nhưng tình hình quan hệ giữa 2 bên vẫn căng thẳng như ở Trung Đông. ngoài mấy vụ ỏm tỏi mà tác giả đã nêu trước đó, thì vẫn còn vô số những cuộc cãi vã diễn ra như cơm bữa, mặc ời cố gắng của ngài Manager và bác Năm.

Hôm nay là ngày thứ 12 của 6 tháng vừa qua, Dĩ tối hôm trước phải ngủ lại nhà Hân vì con bạn chết nhất mấy hôm liền toàn nghe thấy tiếng đập cửa phồng ình ình lúc nửa đêm(?!), sợ quá phải cầu cứu Dĩ. hóa ra là có tên say ở tầng trên mấy hôm nhầm nhà cứ nhè cửa phòng Hân mà đập, thế mà cứ tưởng...

6h17'. Cô bạn của chúng ta bây giờ phải nhày 2 bước 1 lên cầu thang tầng 5, miệng ko ngớt xỉ vả cái thang máy sao lại hỏng vào 1 buổi sang đẹp trời thế này. thực ra, Dĩ đã định từ nhà Hân đến phòng tập luôn, nhưng lại quên đôi giày ở nhà, thế là vẫn phải chạm mặt mấy tên thích gây gổ kia: “đúng là tránh giờ ko khỏi nắng!”. con bé nhẹ nhàng hé cửa, trước mặt nó, 5 cái đầu ló lên sau ghế sofa trắng xem TV chăm chú, có lẽ cái loa của chiếc quá to cộng với “hình ảnh chân thực, âm thanh sống động” nên mấy anh chàng ko biết có người vào, bác Năm chắc lại đi mua cái gì đó. “thế này mà trộm nó mò vào thì ...” Dĩ lầu bàu. tất nhiên kể cả khi nó vào phòng cũng chẳng ai biết. đang lụi hụi trong phòng tìm giày, bỗng nghe tiếng Trung lầu nhàu với cái volume hết cỡ:

-cho nhỏ nhỏ TV thôi! khiếp! muốn nổ cả lỗ tai.

-cho to mới có cảm giác thật! giọng Hoàng baby, nhưng tiếng ầm ầm bên ngoài cũng nhỏ dần. Dĩ nhớ ra mình đã vớt đôi Biti's cũ xì ở kệ phòng khách, định mở cửa ra ngoài lấy. chợt:

-ủa! Dĩ đâu rồi! vẫn là Trung giọng đầy ngơ ngác.

Nhật vừa ngáp vừa trả lời:

-đi đâu đó tối qua, hình như sang nhà con bạn. (này, dám bảo bạn tôi là con à?)

-thế cũng tốt, lầu lăm rồi ko được tận hưởng cảm giác yên bình ở nhà. (hử?)

-từ hồi nó về đây đến giờ, cái nhà này loạn hết cả lên.

-uh, suốt ngày mở Avril, điếc cả tai!

-cái kệ đĩa nhà mình thì chật cứng đĩa phim của nó. mà toàn đĩa lậu .

-có nhớ cái vụ bữa tối ko, giờ vẫn hãi. (này... này)

-tóc tai thì xoắn tít thò lò như bát mì tôm (hả?!?). quanh năm trưng diện cái xì-tai quần hộp, áo phông, thế mà dám gọi bọn mình là khi mới liêu chứ!

-thôi đừng nhắc nữa, đến giờ tôi vẫn tức đây này!

-nào nào anh em, chấp gì kẻ hậu đậu vô duyên (what?!)

-hôm qua tôi đi qua quán của nó, thấy con bé đang bị gã nào mắng tới tấp vào mặt (đây có phải là mắng đâu, chỉ... nhắc nhở thôi chứ)

-đến giờ tôi vẫn ko thể hiểu nổi sao anh Thành lại chọn nó!

-uh,tôi cũng nghi lắm,chắc tại nó quen biết gì chẳng?(eh...eh)

-mà con bé ấy vô duyên kinh lên được.ông Vinh,ông còn nhớ cái vụ ông đang tắm thì nó xông vào ko?(hì hì)

có tiếng rúc rích cười,Dĩ nghe rõ giọng Vinh:

-có,đến già vẫn còn tồn,tí nữa thì đi tong công lao gìn giữ hai mươi mấy năm của tôi.:k66

-người đâu thật là...vô duyên,vô dụng.

Nghe đến đây,máu nóng trong người Dĩ đã sôi lên ùng ục,hơi lên ngùn ngụt rồi.còn Trung...ngồi đó mà sao ko thấy lên tiếng bênh vực nó gì cả.hay là quá quen với cái trò này rồi,thế thì...trời ơi bực mình quá,cái này sao mà giống với kiểu tổng kết lỗi hàng tháng thế.đang diên ruột,tự dưng:

-thôi,ko kể nữa,tại số phận bọn mình hẩm hiu nên phải sống cùng nhà với người như thế....

Ko chờ câu nói kia kết thúc,Dĩ vịn nắm đấm cửa bước ra....

-xin lỗi vì ngắt lời nhưng tôi cũng chẳng sung sướng gì khi phải sống chung với các vị đâu,những chàng công tử bột ạ!

1,2,3, cả 6 cái đầu cùng quay lại nhìn về phía phát ra tiếng nói với kích cỡ những con mắt to nhất có thể.tự nhiên,Dĩ lại nhớ đến cái lần bị bắt sống lúc nói chuyện với Hân,đến giờ vẫn gai gai người.

Trung lên tiếng trước,lấp bắp:

-Dĩ...em về khi nào thế?

-đủ lâu để nghe tất cả,thưa các vị.mặt nó cổ tĩnh như bọ.

anh chàng U-know chạy lại phân bua:

-em đừng hiểu nhầm,ko như em nghĩ đâu,các anh ấy ko có ý như thế....

-vậy thì bọn họ nghĩ gì?xấu hơn cả những gì họ nói à?con bé bắt đầu tăng nhiệt độ mặt.

-ko,thực ra thì...

-thì sao?mấy người có muốn thì nói thẳng trước mặt tôi đây này.

-Dĩ,em đừng nghĩ lung tung....

-thôi,Trung,ông ko phải nói nhiều.giọng Nhật,những lúc thế này,hắn luôn nhấn cho giọng mình ồm ồm.hắn ta đứng lên,bước về phía Dĩ giống như hôm sinh nhật,cúi xuống:

-phải đấy,chúng tôi đang nói xấu về cô đấy,mà nói thêm nhé,đây ko phải là lần đầu đâu.

-....(nhìn trừng trừng)

-sao?cô tức à?có giống như lúc cô nói xấu bọn tôi ko?. ...

-....

Có vẻ như Trung tiên đoán được việc căn phòng sẽ trở thành đấu trường cho các anh tài dụng võ (miệng) nên vội vàng ngăn:

-thôi,2 người,đừng xé to chuyện nữa

-Trung,ông cứ để yên,đằng nào thì chuyện nó cũng to rồi.Nhật gạt.nào,nói gì đi chứ.xấu hổ à?hổ thẹn về bản thân chứ gì?cũng phải thôi,mà xin phép cho tôi nói thẳng,tôi nghĩ cô cần phải xem xét lại bản thân đi,cô cũng chẳng tốt đẹp gì.có lửa thì mới có khói,cô ko xấu xa thì làm sao bọn tôi dám bói móc,phải ko mấy ông?

Hắn quay ra phía sau khêu đồng bọn,ko khí bắt đầu căng thẳng. mắt Dĩ trừng lên nhìn đối thủ.Trung đang định can,bỗng mặt con bé giãn ra,chuyển đổi thành 1 nụ cười nhếch:

-nói người ko biết nghĩ đến thân!

-cô nói thế là ý gì?mặt Nhật vẫn tỉnh.

-hơ,anh ko hiểu tiếng Việt à? Dĩ giữ nguyên cái bản mặt nghênh nghênh học được từ cô nàng gây sự với mình hôm sinh nhật Nhật.-để tôi nói thẳng nhé:ý của tôi là CÁC ANH CŨNG CHẢ HƠN TÔI ĐƯỢC LÀ MẤY ĐÀU,

- cô..... mặt tên trưởng nhóm bắt đầu đổi màu.

-các anh luôn nói ở cùng nhà với 1 người như tôi là khó chịu,thế thì tôi cũng xin nói là tôi cũng chẳng hân hoan vinh dự gì khi có hàng xóm là những người như các anh.suốt ngày tôi phải bật nhạc to để khỏi phải nghe những tiếng đạn súng từ mấy trò games.anh chê tôi ăn mặc bụi bặm thì tôi vẫn còn tự hào là mình còn hơn ổi những cô nàng xinh đẹp ăn mặc mát mẻ vây quanh anh,tôi mua đĩa rơm về xem thì ít ra cũng là mua bằng tiền của tôi chứ ko phải cưỡi con Atila giữa phố mà xin bố mẹ tiền đồ xăng.tôi nấu ăn đỡ tẻ nhưng ít ra cũng còn giúp bác Năm dọn dẹp chứ ko nằm ườn chờ 1 người lớn tuổi đi lau bàn hộ như ai đó!

-cô tin là thế à?Vinh đứng phía sau, nói lớn.này anh em,hóa ra chúng ta xấu thật.,(cười nhếch mép).vậy ai đã gọi bọn tôi là những con khỉ ấy nhỉ?

Dĩ quay sang Vinh,đáp lại anh ta cũng bằng 1 nụ cười nhếch gian ko chịu được:

-oh,thật tiếc vì đã nói như vậy,nhưng nếu như ko nhờ có bàn tay của anh hất đổ tách coffee trong quán thì chắc tôi sẽ dành cho các anh những tính từ tốt đẹp hơn đây.

-cô Dĩ,đừng nghĩ xấu cho người khác như thế,đừng suy bụng ta ra bụng người chứ! Hoàng cũng nhảy vào “tham chiến”,rõ ràng ai cũng thấy ngón tay cô quệt vào miệng tách mà.

-ồ,vậy à?Dĩ làm ra vẻ ngạc nhiên,thế mà cái camera của quán lại khẳng khẳng với tôi điều khác cơ đấy....

....

9. Chương 9

thôi đủ rồi đấy!Nhật lớn giọng,mặt đánh lại,hắn dần từng tiếng:TRỊNH AN DĨ,cô nghĩ cô là cái gì mà được nói với chúng tôi những câu đó,đừng tưởng cô bước được vào đây là cô muốn làm gì thì làm,tôi nó cho cô biết,những người như cô....KO-CÓ-TƯ-CÁCH!

4 chữ cuối được Nhật nghiêng ra làm Dĩ chết đứng,1 lúc sau nó mới lắp bắp được,mắt đỏ ngầu vì tức giận:

-anh...anh vừa nói cái gì?

-nói gì thì cô nghe rõ rồi đấy!Nhật dành lại thế chủ động.cô dừng hão huyền về cái thế giới này nữa.tĩnh lại đi cô em...

-chính anh mới phải tỉnh,cô bạn của chúng ta vẫn đầy tức giận.anh tưởng những người như anh tốt đẹp lắm à?anh đẹp trai,anh nhà giàu,anh hát hay,anh tài năng,nhưng còn gì nữa ko?rất tiếc là tôi thấy chẳng còn gì ngoài sự xấu tính,nhỏ nhặt,cổ chấp,khinh-người như-rác.An Dĩ hét lên.

-thôi được rồi,đừng cãi vã nữa,tất cả bình tĩnh đi.Trung ngăn cản cuộc chiến trong sự bất lực.2 bên vẫn cố nói thêm,lần này là hỗn chiến miệng chứ ko đơn thuần là đấu tay đôi nữa,căn phòng vốn đã ồn bởi tiếng loa TV,nay lại thêm âm ỉ bởi mấy giọng nói cứ thi nhau giành chỗ đứng.xem ra chợ Đồng Xuân cũng chỉ “náo nhiệt” đến thế.có lẽ tác giả sẽ chỉ biết chống cảm nhìn trận đấu khẩu như xem đánh tennis nếu ko có sự can thiệp kịp thời và tuyệt vời của bác Năm:

-mấy đứa bay làm gì thế hả?

ngay lập tức âm thanh ngừng bật như người ta dùng remote tắt phụt 1 giàn loa điện tử của 1 rock band đang tập luyện, tất nhiên, chỉ còn cái TV thật thì vẫn ngoan cố nhả tiếng, cả lũ từ từ quay ra nhìn bác, sợ sệt: 1 khi Mrs. Cooking mà đã gọi nhóm là “mấy đứa bay” thay vì “mấy đứa” như mọi hôm thì tức là bác đang rất rất giận.

vẫn ôm trên tay gói đồ, bà đầu bếp vui vẻ hàng ngày giờ phẫn phẫn tiến đến cái TV như sẵn sàng sút cho nó 1 phát, ấn phịch vào nút Power.... âm thanh bị cắt cụt. ko gian im thật sự. cuối cùng, giọng của bác Năm cất lên như tiếng búa rơi chát xuống nền đã hoa phẳng bóng:

-chúng bay chỉ biết cãi nhau suốt ngày (bịch-cái gói đồ đáng thương bị quăng xuống ko thương tiếc), tao đã nói mãi mà ko nghe, đến cả nửa năm nay mà vẫn thế (phịch-đến lượt cái mũ bị quật lên bàn). bây giờ tao hỏi, mấy đứa bay có muốn bị công ty kỉ luật ko? gây mất đoàn kết cũng là tội đấy. tao giờ già rồi, ko muốn lo cái chuyện trẻ con của chúng bay nữa.

bác Năm đã ko dọa, có lẽ sức chịu đựng của 1 đôi tai trên 55 năm tuổi nghề chỉ dừng được ở đó. lần này, chính thức phó giám đốc xuống cho cả lũ 1 trận mắng nên thân, bị dọa đuổi khỏi công ty, cắt hợp đồng... sợ thì sợ, nhưng 2 bên chiến tuyến vẫn chưa nhập vào làm 1 được. cụ ti thì bề ngoài ko ra vẻ khó chịu rõ rệt như trước nữa, nhưng vẫn ko thèm nói với nhau câu gì. cho đến khi....

**

hôm nay trời mưa tầm tã suốt, đến tận giờ Dĩ hết ca mà vẫn mưa. đứng dưới mái hiên che của quán, nhìn mưa rơi lộp độp từ trên vòm mái cong cong, Dĩ ngán ngẩm ngắm soi cái đồng hồ điện tử biến đổi các con số tiến dần đến 0 giờ. đúng lúc con bé chép miệng định phóng xe về đại thì mưa lại ào xuống to hơn.... bây giờ mà về thì ốm mất, lại sắp đến kì kiểm tra chốt rồi nó phải giữ ko được để mất giọng. lời “đe dọa” của Mr. Thành về việc Dĩ có thể bị “out” khỏi chỗ làm vẫn hoàn toàn còn hiệu nghiệm. sơ suất phút cuối là đi tong 10 tháng chịu đựng. đang than trách ông trời sao ko thương người tốt (!) thì 1 chiếc Escape trở tới, đỗ xích ngay trước cửa quán. “ô này, chỗ đỗ xe bên kia cơ mà!”, Dĩ lăm bắm. cửa kính đằng trước được kéo xuống, 1 cặp mắt kính nhìn ra và giọng tay vẫy vẫy. Mr. Thành:

-An Dĩ, về cùng cho vui. giọng ông sắp vọng vào.

May quá! đang ko có cách về nhà an toàn thì ông trời đã kịp nghe thấu lời nguyện cầu của con bé, phải ngay người đến “giải cứu”. Dĩ nhìn quanh, ko thấy có ai để ý liền hí hửng chạy ra xe.

-nhanh lên! phía sau còn trống đấy! ngài Manager giục, bên cạnh, anh Hùng “núc” tài xế đang tươi cười. Dĩ bước ra phía sau.... cửa mở, mùi xe tỏa ra hơi khó chịu. nhưng còn có điều khó chịu hơn nữa phía sau cánh cửa ấy: 6 cặp mắt nhìn nó chằm chằm. vẫn như mọi khi, chỉ có Trung là vui vẻ:

-vào nhanh lên, ướm hết bây giờ.

Nhưng lần này, An Dĩ đứng trân trân mắt mấy giây, cụm từ “ko có tư cách” của Nhật hôm lâu bỗng dội về. nghĩ đến đó, nó đóng cửa xe cái ầm, chạy lên phía sắp Thành:

-thôi, mấy anh về trước đi, em ở lại có việc.

Thành hơi ngạc nhiên:

-ko về ngay à? thôi, tiện thì vào xe đi, ướm cả bây giờ.

-ko, Dĩ lắc đầu, cố cười gượng, đằng nào thì em cũng ướm rồi. mấy anh về nhé. nó đưa tay vẫy vẫy, chạy biến vào trong. mặc kệ ông sắp và anh tái ra sức gọi..

-cháu về rồi đấy à? bác Năm từ trong phòng bước ra. chắc tại nghe thấy tiếng mở cửa nên bác dậy. Dĩ cởi cái áo mưa nilon mỏng rách tờ tướp do xe cào:

-vâng, bác chưa ngủ à?

-chưa, sao ướm thế này? vào tắm nhanh lên kéo ốm bây giờ.

Con bé vâng vâng dạ dạ chạy vào lấy khăn lau đầu,mấy phút sau thì ngủ mất,chả kịp tắm rửa gì,nó mệt quá.chiếc đồng quả lắc cũ treo trong phòng kêu cạch cạch từng tiếng.đã 1h23 rồi.

**

-Dĩ...Dĩ...dậy đi,Dĩ à...Dĩ...

mặc kệ bác Năm đập cửa thành thành,Dĩ vẫn mê mê ko chỉ do buồn ngủ mà vì nó thấy khó chịu trong người.nắng đã chiếu qua cái xanh dương đốm.trời hơi nóng nóng,thế mà Dĩ đắp chăn vẫn thấy lạnh buốt.đầu đau quá!Dĩ cố thở hắt.nó ngóc cổ ra,định dạ 1 tiếng,nhưng ko nói được,tiếng khà khà như thể bị chặn lại ở cổ.

cũng may là bác Năm thấy ko ai đáp nên mở cửa vào xem thử.sờ trán con bé,bác giật mình:

-chết!nóng thế này!hôm qua ko tắm phải ko?(gật).biết ngay mà.....thôi,nằm đấy,bác đi nấu cho bát cháo trứng.lát nghỉ tập đi,để bác gọi cho cái Ngân.

Nói rồi bác lục tục chạy ra ngoài,đóng khế cái cửa.đúng lúc đó thì điện thoại Dĩ rung lên.Hân nhắn.

phòng khách.7h32.

bao giờ cũng thế.Trung luôn luôn thò mặt ra khỏi cửa phòng sau cùng của nhóm.trong khi đó thì cả hội gần như đã giải quyết xong bữa sáng.

-Dậy sớm thế!Vinh chào đầu ngày.

-mai đưa nào dậy muộn nhất thì bắt nó đóng tiền phạt nhé.Việt nói lớn.

-nói như ông thì chả đến lượt thằng Trung vét ví.Hoàng đá lông nheo về phía cánh cửa có treo con hươu cao cổ rất “Enfa Grow”.(của Dĩ).

Trong lúc 2 tên này đang rúc rích cười,Nhật xúc xúc đĩa cơm chiên thập cẩm,ngẩng lên lấy chai tương ớt.thấy bác Năm đang mãi mê thái tía tô,hắn hơi ngạc nhiên:

-bác đang nấu gì mà lại cho cái lá đó.

-cháo cho con Dĩ.nó ốm.Mrs.cooking vẫn ko ngừng mặt lên.

hai từ cuối của câu nói như ai đó ấn pause,mọi hoạt động của cả lũ chợt dừng lại.Vinh đang tu ừng ực cốc đào ép thì suýt sặc,làm nước chảy cả xuống áo.Việt và Hoàng ngừng bật cười đùa,Minh ngẩng lên,đưa tay đẩy gọng kính,Trung vừa mới bước từ nhà tắm ra cũng đứng khựng.Nhật sau mấy giây lấy lại khuôn mặt tỉnh,hỏi với cái giọng như ko quan tâm:

-thế có sao ko ạ?

-sao là sao,nóng phừng phừng ấy chứ.mà cũng tại nó,hôm qua dầm mưa về mà ko chịu tắm qua gì cả....

Trung nhảy vào:

-hôm qua mấy giờ Dĩ về ạ?

-bác cũng ko rõ lắm,khoảng 1h,1 rưỡi gì đó.

Cả lũ quay ra nhìn nhau,như đang “hội nghị” bằng mắt vậy.ai cũng biết việc Dĩ ko lên xe là vì vụ cãi nhau hôm lâu.

Đúng lúc đó cửa phòng con bé bật mở.cô bạn của chúng ta bước ra,mặc quần áo chỉnh tề,nhưng khuôn mặt thì xanh ngắt,môi nhợt,mắt sưng.thấy mọi người nhìn mình,nó hơi ngại,may mà bác Năm lên tiếng kịp:

-cháu dậy à?sao ko nằm đấy,cháo sắp được rồi,lát bác bưng vào cho....

Dĩ chậm chậm khóc cái balo lên vai:

-ko cần đâu bác ạ!cháu có việc phải đi gấp,bác cứ để cháo trong nồi.lát cháu về cháu ăn.

-em đi đâu đấy.Trung đi đến chỗ Dĩ đứng,đang ốm thì ở nhà,ko phải đi tập đâu,lát anh nói với chị Ngân cho.

-phải đấy,cháu ở nhà,ăn cháo au khỏi,bác Năm tay vẫn cầm con dao dính đầy vụn lá ứt.sắp thi chót rồi,ko lơ mơ được đâu.bác xin cái Ngân

-ko,cháu ốm.Dĩ cố tươi.giờ cháu phải ra quán có tí việc,lát cháu về ngay.

-việc gì?để anh đi cho,em vào ăn cháo đã,còn uống thuốc.Trung nắm khuỷu tay nó kéo nhẹ.

-ồ ko,em đi được...

đúng lúc đó Mỹ Tâm lại cất “Bí mật” trong túi Dĩ,con bé lập cập nhắc máy:

-gọi gì trầm,...đến ngay đây....uh...chờ tí...hả?...à,ko sao...tao khỏe,vẫn sống...

(cúp).thôi,bạn em nó giục,lát em về ngay.thưa bác Năm cháu đi.

Nói rồi con bé lao ngay ra cửa.Trung định gọi lại thì giật mình bởi cái giọng trầm ồm của Nhật:

-ở nhà đi!

Cả lũ quay ra trở mắt nhìn hần.Dĩ khựng lại.

-đã ốm rồi mà còn đi đâu?Nhật lấy thìa gắp mấy con tôm trong đĩa cơm,ko nhìn lên.sao cứ thích để người khác phải chú ý thế hả?

“đuổi đi hay giữ lại đây?”.Dĩ quay lại nhìn xéo Nhật 1 cái,...rồi đi thẳng.

9h12

Thành đang thao thao với 6 anh chàng nhóm BOYs về kế hoạch cho album sắp tới,về lịch buổi họp báo thì cái O2 rung lên trên mặt bàn.trong lúc ngài Manager nghe máy thì cả hội được thể bàn về trận bóng tối hôm trước.nhưng cuộc tán gẫu cũng chợt ngừng khi Thành bỗng nói lớn:

-hả?sao?...bị làm sao?...rồi...được rồi,tôi đến ngay.(dập máy)

ngay lập tức,anh quay ra bảo với 6 cặp mắt tròn xoe:

-có chuyện rồi,Dĩ bị ngất,đang nhập viện...

Dĩ lơ lơ mở mắt,chỗ nào mà trắng xóa thế này?...hơ hơ..hắt xì!hix,mùi kháng sinh...lại còn cái gì lũng lảng ở tay thế kia?truyền nước à?hơ.. bệnh viện,sao lại “rửa”?ui,đau đầu...

-tỉnh rồi à?Hân ở đâu bước vào,tay lũng lảng bịch nilon hoa quả.may mà mày tỉnh sớm,ko thì tao mất tong mấy buổi đi làm để hâu mày.

Thấy cái ánh nhìn tóe lửa của cộn bạn,Hân cười như mếu:

-đùa tí ...làm gì mà....

-sao mày lại lôi tao vào cái chỗ này?Dĩ nhìn đồng hồ.chết cha!đã 10h rồi à?tao hứa là về nhà ăn cháo của bác Năm....thế mà quên bég mất.nói đoạn,con bé nhảy phốc xuống giường.

-ây...ây...định làm gì thế?thôi,ngồi đi...mày giờ về thì cái bát cháo ấy cũng thiu rồi.

-sao thế được?để tao về,ở đây chán bỏ xừ....tao lại ngứa mũi.Dĩ hăm hờ xỏ giày,cái dây truyền nước biển đã bị đứt ra từ đời nào.Hân cuống,la oai oái:

-này này,đừng quên là mày đang ốm đấy....bất tỉnh cả 1 hôm rồi .

cô bạn của chúng ta đang thắt nút cái dây giày,ngẩng lên mắt tròn xoe:

-cái gì?bất tỉnh á?từ bao giờ thế?

-bó tay mày....hôm qua mày đến quán đưa áo cho tao đúng ko?(uh).lúc tao vừa cầm áo quay đi thì mày lần đùng ra ngất,làm tao chết khiếp.Hân gọt gọt quả táo rất chi là nghệ thuật,mồm vẫn lải nhải:đã ốm mà còn cố...

-thế công ty biết chưa?An Dĩ lo lắng.

-sao lại ko?đưa mày vào viện là tao gọi ngay cho sếp của mày.một lúc sau thì ông ấy với anh Trung trong nhóm (nói đến đây thì mắt sáng long lanh) chạy đến.hỏi cuống cả lên.lúc đó tao tức quá....cho bọn họ 1 trận tả tơi,kể cũng tội,nhưng mà để người ta hành hạ mày...tao tức lắm.

mặc kệ Hân tái phát bệnh nói nhiều.Dĩ ngồi thừ trên giường...nghĩ ngợi gì đó.

*

nằm viện thêm 1 ngày nữa thì nó được ra viện.sáng về thì chiều đi tập luôn cho kịp bài.giọng con bé còn hơi yếu nên được tạm xa ông thầy Cú Vọ mấy hôm.

Ngày thi đến sau đó đúng 1 tuần làm An Dĩ hú hồn,nó tập tành ầm ầm,thở ko ra hơi.

Hôm thi,lúc lên cái sân khấu rõ hoành tráng nhưng bên dưới có đúng 1 hàng ban giám khảo với 1 nhóm người ngồi tít phía dưới.đèn tối mù nên Dĩ chịu chết,ko nhận ra là ai,chắc mấy người trong công ty...

Nó diễn bài tự chọn là Bí Mật,nhảy cùng vũ đoàn.sau đó là solo bài Và em đã yêu.rất run,nhưng nghĩ đến công mình tập tành cật lực (chịu đựng) suốt thời gian qua,Dĩ nhắm mắt cố hát hết sức mình.nhưng có 1 trục trặc ko nhỏ,đó là lúc nó đang nhảy rất sung gần hết nửa bài đầu thì bỗng bị gót chân của 1 anh trong vũ đoàn quờ phắt và...lảo đảo suýt ngã.đến lúc Dĩ đứng ngay ngắn lại được thì đã bị lỗi nhịp nhạc.đây là play-back nên con bé chỉ biết đứng nhìn trân trối ban giám khảo.Mr.Thành ngồi phía dưới đang định nhắc nó điều gì thì nhóm-khán-giả-duy-nhất của buổi diễn bỗng vỗ tay rộ lên cổ vũ.....con bé như nghe được cả 1 hàng nghìn cánh tay đang động viên mình..... tương lai nó hằng mong ước,thế là con bé liều mình hát tiếp vào đoạn nhạc đang chạy....

**

2 ngày nữa mới biết kết quả,Dĩ chỉ muốn nghỉ xả hơi cho thật đã,nhưng cục lo lắng của nó to quá,nên con bé quyết định vẫn đi làm.dù sao ở đó cũng có Hân,như thế thì nó sẽ cảm thấy bớt Stress.2 ngày...48h....chỉ trong từng ấy thời gian thôi tương lai nó sẽ được quyết định,hoặc là thành công,hoặc là đi tong gần 1 năm với bao nhiêu “khổ cực”,rồi mấy tên kia sẽ nhìn mình thế nào?thất bại?cả 1 danh dự.....hồi hộp quá đi mất!vì thế,lúc này mà gặp Dĩ ở quán,thế nào cũng thấy nó thỉnh thoảng lại thừ mặt ra,đần thúi!

Sáng mai là công bố kết quả rồi,nhưng tối nay con bé vẫn khoác balo đến quán.nó cần 1 chỗ ồn ào thay vì tìm nơi yên tĩnh để rồi lại nghĩ ngợi lung tung.cả ca làm mà người Dĩ cứ nóng phùng phùng,làm đổ nguyên 1 tách Capuchino vào người khách,giống như thành tích 1 lý sinh tố cà rốt vỡ tối qua.đáng lẽ như mọi ngày thì nó đã bị cho nghỉ ở nhà,nhưng phải cái ông chủ mấy hôm nay dễ tính lạ...mà con bé cũng ko để ý nhiều...

Dĩ đứng dưới hiên sau của quán,thở dài sườn sượt.bên cạnh nó,cái xe bị thùng lớp nằm im lìm,ko hiểu ở đâu lại mọc ra cái đinh vít cắm vào đấy.tệ quá đi mất!lại phải để lại xe ở đây mà cuộc bộ về chứ còn biết làm sao,chúa ơi....con bé trùm cái mũ áo lên,phăm phăm sang đường.giờ này cũng chẳng còn quán sửa xe hay chuyển xe bus nào nữa.....nhưng lúc đó,Dĩ ko hề biết rằng có 7 cặp mắt đang nhìn mình 1 cách rất gian mãnh qua làn khói thuốc,còn phía trước quán,1 chiếc Ford Escape đang đỗ.

.....

-anh Hai,nhìn còn bé kia kìa,cũng ngon đấy chứ!!!1thằng mặt chuột cười khèng khèc.cạnh nó,kể được gọi là anh Hai đưa tay sờ đám râu cằm lúc phún nham nhở,nhech mép.ko nói ko rằng,,hắn vứt mẩu thuốc đang hút xuống đất,nhổ toẹt vào đó rồi đứng lên,nhanh chân theo đứa con gái đeo ba lô đang rẽ vào 1 ngõ tối.3 tên theo sau,con 3 tên còn lại thì đi vòng lối khác,mất đảo xung quanh đề phòng.

....

-ê...nhìn ai kia.

Trong xe,Vinh lay lay cánh tay Hoàng lúc hắn đang tranh thủ ngủ.làm tên bạn sức tỉnh,dụi mắt.Minh đang ư ử theo nhạc của Jonh Kingston,cũng ngoảnh ra nhìn theo ngón tay Vinh.Việt vẫn ko ngừng hành hạ mấy cái phím của chiếc Samsung bằng trò game mới.,Nhật gác chân lên ghế nhìn về phía khác,Trung thì vẫn đang mơ màng...

-con bé ko thấy bọn mình à?

Có vẻ như đại từ “con bé” là 1 chủ đề quan tâm của cả nhóm.ngay khi Vinh vừa nhắc tới thì ngay lập tức 1 cả lũ quay ra áp mặt vào cửa sổ,riêng Trung thì vẫn ngủ ngon lành phở.

-anh Thành vào gọi nó rồi mà?

-chắc nó ko để ý,con bé này có bao giờ chịu nhìn trước nhìn sau ...

-thôi!anh Hùng vào gọi ông Thành ra đi,nó về rồi.

-sao ko vậy nó lại?

-hâm à?ông ra mà gọi nó...con bé ”lemon question” ấy

Lúc anh tài đang quay số của Manager thì Minh nheo mắt vận dụng tối đa cái kính 3 điốp của mình,nhìn theo.

-này,hình như có bọn nào theo nó!chắc ko là fan hâm mộ rồi.

Lần này thì cả 12 con mắt đều nhìn ra,Trung thấy lục **c nên cũng ngóc dậy.thấy 3,4 kẻ đáng nghi đi sau Dĩ vào ngõ,Vinh nhanh như cắt,nói với anh Hùng:

-thôi...anh ko phải gọi cho anh Thành đâu,quay số cảnh sát đi....

Rồi anh ta cũng theo cả bọn ra khỏi xe,đi nhanh về phía đường tối đó.mặc kệ cho anh tài í ới gọi lại....

10. Chương 10

Dĩ bước trên nền bê tông lép nhép ướt của con ngõ tối.nó thấy hơi sợ nhưng cứ nhắm mắt đi bừa,đây là con đường tắt ngắn nhất để về được nhà,chứ giờ mà đi đường chính thì sáng mai chống nạng đi tập mắt.gần nửa đêm,mấy căn nhà xộc xệch tựa vào nhau ngủ im lìm.thỉnh thoảng có mấy con *** thấy bóng người đi qua thì nhảy dựng lên sủa.đến đoạn qua 1 nhà máy cũ đang bị đập nham nhở, Dĩ chợt cảm giác có người theo sau.”chắc tại sợ quá...bình tĩnh nào...” ,con bé tự dỗ mình.nhưng ngẩng lên,nó giật bắn khi thấy 4 cái bóng đen thui lù lù ở trước mắt.có vẻ như là đàn ông,Dĩ thấy mấy chùm khói thuốc bay lên.chân tay nó lạnh toát như hôm bị Mr.Thành vỗ vai,nhưng lần này chắc chắn ko phải ông sếp đứng phía trước rồi.con bé hơi cuống,nhưng rồi nó hít 1 hơi sâu,cúi gằm bước qua.quả tim đập thùm thụp như thể muốn nhắc rõ cho chủ nhân tình cảnh nguy hiểm hiện tại.lúc Dĩ bước sắp qua khỏi 4 tên đáng nghi thì tự dưng có 1 gã trong bọn đứng lẩn ra,làm nó ko kịp tránh,va bộp vào vai hắn,

-ui da...đau quá!tên có cái mặt nhọn nheo mắt vờ đau đốn.sao cô em va mạnh thế?....anh đau quá cơ....

Nhìn cái mặt tên đó,lúc ấy Dĩ chỉ muốn đâm vào bản mặt choắt ấy 1 cái cho nó sưng to cân đối 1 tí.nhưng trong tình thế này,nó biết ko nên gây sự,bọn hắn có những bốn,mà lại là đàn ông,chỗ này vắng,chẳng kêu cứu ai được...thế là con bé quyết định bước tiếp,ko thèm quay lại.chợt, 1 cánh tay níu vai nó lại:

-này,ko xin lỗi à?cô em chẳng lịch sự gì cả.....con chuột vẫn ko buông ra,cột nhả.

-buông tôi ra.Dĩ quắc mắt nhìn nó.

-ôi chu choa...sợ quá đi mất...tên đểu cái ấy rú lên.nói “em xin lỗi cưng “ đi rồi anh đưa về tận nhà...

con bé giằng tay mạnh:

-tại sao tôi phải xin lỗi anh,...anh cho tôi cũng ko thêm cái lỗi ấy.

-ấy...đừng nóng...

đang dằng co thì chợt 1 giọng khản đặc cất lên:

-thôi đi mày.... gã khác phía sau bước lên,râu ria lởm chởm....sao lại bắt nạt đàn bà con gái thế?em nó ko muốn thì thôi....cô em thông cảm,thằng em của anh nó ko có ý đó,cũng tại em trông...hắn đưa mấy ngón tay vàng ịch lên xoa má Dĩ,nhưng bị con bé hất mạnh ra.

-mấy người muốn gì?

-có muốn gì đâu?chỉ là....xin em 1 đêm....gã còn lại nhe răng...ở đây lạnh quá...

-lạnh thì tự ôm nhau ấy...tôi ko rảnh...

nói xong Dĩ kéo mạnh tay khỏi tên chuột,chạy nhanh về phía trước.mấy gã kia cũng ko thêm đuổi theo.được vài bước,nó lại đâm sầm vào 1 bóng người mặc cái áo jean sắc mùi thuốc lá ở đâu chui ra.

-ô la la....xem ai đây này....cô em đi đâu mà vội thế?

Trước mặt cô bạn của chúng ta là 3 gã lạ mặt khác đang nhả nhổ cười gian.nó bước lùi lại về phía sau thì gặp tiếp 4 tên kia đang bước lên.khoảng cách giữa 2 bên giảm dần.Dĩ bị dồn vào giữa:

-các người.....các người...để tôi yên....lùi lại..ko thì..ko thì ...tôi kêu lên bây giờ...

-thì em cứ kêu đi....bọn anh có cấm đâu....tên áo jean tiến đến,kéo con bé lại phía hắn rồi đẩy sang bên kia,tên nhai sừng lại đây trở lại:

-này....có ai ko....cứu tôi với...cứu...mấy người làm gì thế,buông ra...buông ra....á....

Dĩ bị bịt miệng bởi bàn tay hôi mùi thuốc của 1 tên trong bọn,nó ko hét được,chỉ ư ư trong họng,giấy dựa tứ tung:

-con này khỏe quá,đai ca để em....1 gã lùn nhưng chân tay đầy bắp thịt lên tiếng.Dĩ bỗng thấy có cái gì đó phang mạnh vào gáy mình....đầu nó tê đi,rồi cảm giác ấy lan khắp người.nó từ từ khụy xuống:"...mẹ ơi...bố ơi...Hân...cứu..."ko gian tối dần.lúc con bé sắp lịm đi,Nó chợt nghe ở đâu vang lên 1 giọng nói quen thuộc:

-7 THẲNG BAY BẮT NẠT 1 CON BÉ MÀ KO THẤY NHỤC À?

Nhưng rồi Dĩ lịm dần....

**

Dĩ thấy mình đang chạy trên những vùng nước ở 1 con ngõ tối.phía sau nó,những bước chân đuổi theo nghe rõ dần,hối hả và gấp gáp.xung quanh,ko gian mờ mờ khói.Dĩ vẫn cầm đầu chạy,ko ngoảnh lại.nhưng phía trước,lại có thêm những cái bóng đen khác như đang chờ con bé đến là tóm.đang ko biết làm gì thì bỗng ở đâu 1 cái bóng khác vụt lao ra,ôm chầm lấy Dĩ.hoảng hốt,con bé hét toáng lên:

-Á!!!

Bật dậy,An Dĩ thấy mình đang ở bệnh viện,mồ hôi chảy ướt đầm.bên giường là Mr.Thành,đang vẫn kinh hoàng về tiếng thét với trường đoạn dài:

-cô ko sao chứ?gặp ác mộng à?

-(gật gật).

-ko sao,ổn rồi....mọi chuyện qua rồi....ngài Manager dỗ con bé,ngả nó xuống chiếc gối.1 lúc sau,Dĩ dần định thần lại,nhìn Thành gọt táo cho nó,ngập;ngừng:

-chuyện ...chuyện gì đã xảy ra?

-cô ko nhớ à?lúc cô sắp bị tấn công thì 6 anh chàng kia đến kịp...

-6 anh chàng kia?con bé trở mất,dừng lên,chuyển được đỉnh Everest về bệnh viện này nó cũng chẳng ngạc nhiên bằng.ý anh là mấy gã...à,mấy anh ở nhóm BOYs á?

Ko quan tâm đến sự choáng của Dĩ,ngài Manager vẫn thản nhiên xoay xoay quả táo dưới lưỡi dao:

-thế cô nghĩ là ai?...tại hôm đó bọn tôi đến đón cô,lúc tôi vào tìm thì người ta nói cô về rồi,khi trở ra lại nghe anh Hùng bảo mấy thằng trong nhóm đang đuổi theo cô,còn dặn tôi báo cảnh sát....

Hah!hóa ra cái giọng quen quen nó nghe trước lúc bất tỉnh là của Vinh.”sao mấy người đó lại đến cứu mình nhỉ?”.Dĩ lắm lắm”hay có âm mưu gì đen tối?!!”,vẫn như mọi khi,cái tính đa nghi lại xuất hiện trước sự xúc động.

-thôi,mọi chuyện như thế là ổn rồi,cô ăn đi.Mr.Thành chia cho con bé nguyên quả táo.nó cũng ko khách sáo,ngọt luôn.chợt nhớ ra điều gì đó,Dĩ lúng búng:

-suýt quên!sao sắp lại ở đây thế này?

-à...Thành đang trong cuộc hành trình gọt quả thứ 2,dừng khựng lại.tôi cũng quên bếng mất....tôi đến để....hèm....xin thông báo với cô 1 tin...về kết quả của cuộc thi....ngài Manager nghiêm mặt trước 2 con mắt tròn vo hồi hộp của cô nàng ham ăn....xin....chúc mừng,cô được nhận.

-Áh....Dĩ hét lên sung sướng...ôm chầm lấy ngài quản lý trẻ,quen luôn cả phép tắc...cũng may mà Thành kịp để con dao xuống...ko thì nó đã lãnh 1 nhát.(hì hì).

-theo mày bọn họ là thế có nghĩa gì?An Dĩ húp soạt thìa nước dùng,lấy hơi sau 1 hồi trình bày với Hân về vụ việc động trời mình vừa trải qua.cùng với thắc mắc về “nghĩa cử” cứu người đầy cao đẹp và....đáng nghi kia(?!?).Hân chống đôi đũa vào cái tô vèo von mấy câu triết lý trong khi con bạn cúi xuống thưởng thức món phở bò cay nóng vào

buổi chiều đông:

-cũng chả chắc được....nhưng có lẽ họ “thấy việc bấy bình chẳng tha” thôi....hoặc là(gian gian nhìn Dĩ)....hoặc là sau 1 thời gian sống cùng với mày mà mấy người đó đâm ra....quí mến mày thì sao?

-hự..hự...(sặc)...hự...thôi đi mày.(mặt đầy biểu cảm)...ko còn nguyên nhân nào nữa hay sao mà lòi nó ra...theo tình hình hiện nay cho thấy thì điều đó là ko bao giờ xảy ra....khiếp,mất cả ngon.

Hân xịu mặt lằm bằm:”lỡ thật thì sao?”.rồi lái câu chuyện sang 1 chủ đề khác:

-thế mày định làm gì chưa?

-làm gì?Dĩ mặt tỉnh rụi.

-giờI đất...thế ko định làm gì để cảm ơn người ta đã cứu mình à?

-mày chỉ giỏi vẽ chuyện...việc gì phải thế?ai khiến họ cứu tao chứ?

-đồ vong ơn bội nghĩa!Hân cáu...ko nhờ mấy người đó thì giờI,1 là mày đang nằm viện điều trị tâm lý,2 là sang nhập quốc tịch bên Trung Quốc rồi con ạ!

-tao ko quan tâm...ai mà biết được sau vụ cứu kia là âm mưu gì?

-mày đa nghi vừa vừa chứ?người ta có ý cứu mày,lại đi nghi ngờ này nọ....ác cảm đến thế à?

-chứ còn gì nữa....câu nói hôm lâu của lão đến giờ vẫn còn đau đây này.Dĩ uống ừng ực cốc Cocacola.đặt cộp xuống bàn.

-mày...

-thôi ko cãi nhau nữa.mệt mày quá!

-đồ....Hân ghen cổ.ăn được miếng phở của mày thì tao cũng đến nôn ra vì tức mất thôi.

Đó là cách mà Hân vẫn thường dùng để “đình chiến”.sau 1 phút 22s tạm ngừng để lấy hơi,2 đứa lại tiếp tục chủ đề khác.

*

Dĩ dứt bàn tay khô vì lạnh vào túi chiếc áo nâu cổ mũ, lưng thưng bước ra trạm xe buýt, con châu chấu yêu quý đang được tút lại ở nhà ông Tư phụ tùng. nhìn đồng hồ, khoảng 10p nữa xe mới tới, con bé đưa mắt nhìn vắn vờ. trời mùa đông u ám, mấy cây xa cừ ven đường vẫn xanh, nhưng xanh theo 1 kiểu buồn nào đó, lớp vôi trắng quanh gốc thì bị tróc ra và bám 1 lớp bụi nhàn nhạt. mọi thứ ử ử, chỉ có mấy cái bảng hiệu là sáng trưng lên như mục đích của chủ chúng. bên kia đường, mấy cái bảng rộn quảng cáo mấy bộ phim mới chiếu rạp. xe bus trở tới, Dĩ leo lên xe, nghĩ ngợi về mấy điều Hân nói.

Về đến nhà, ngửi thấy mùi thơm lừng của đĩa canh chua, nó hớn hở ngó vào bếp, thấy bác Năm đang đưa chiếc muôi lên miệng nếm, con bé reo ầm:

-aha! canh chua!thơm quá! bác đúng là số dzách!!!

-ta biết thể nào mi cũng thích nên mua cá về nấu! đi đâu mà giờ mới về? thằng Thành nó gọi điện hỏi cháu đâu? ta đoán ngay là có đứa quên điện thoại ở nhà hoặc ko sạc pin...

Dĩ cười hinh híc:

-cháu đi ăn với con bạn! dù gì cũng phải ăn mừng về vụ là thành viên chính thức chứ ạ!

-bạn cháu... tên gì nhỉ? à... Hân, hôm nào bảo nó vào nhà mình ăn 1 bữa cho biết nhà biết cửa.

-thật hả bác? Dĩ mở to mắt. có được ko ạ?

-sao ko? cứ mời đi, bác bảo bên công ty cho... à... mà cháu thông báo về việc là thành viên chính thức với bố mẹ chưa?

Nói đến song thân, con bé nhớ ra, ngập ngừng:

-thật ra thì chưa.....papa mama cháu còn chưa biết cả vụ cháu vào công ty ấy chứ! cháu sợ...

-chết! sao lại ko biết? cháu ko nên giấu chuyện này... trước sau thì cũng "lộ" thôi. tốt nhất là nên thành khẩn.

-ko dễ thể đâu ạ... cháu sợ bố mẹ phản đối. thể thì chỉ còn nước nghỉ hát.

-cứ thử về nói xem, biết đâu lại được? đằng nào cháu cũng chẳng giấu được việc này!

Nói thì là vậy, nhưng thực ra, nó đã xin sếp cho thứ Ba tuần sau nghỉ để về quê thăm bố mẹ rồi. đang soạn thảo kịch bản để về trình bày với nhị vị phụ huynh trong đầu thì chợt Dĩ nghe bác Năm thông báo:

-tối nay bọn thằng Trung được nghỉ đấy!

-sao lại thế ạ? Dĩ hơi ngạc nhiên: "chẳng lẽ mấy thằng cha này hết số?" (nghĩ thầm)

-Thành bảo để ấy đứa ở nhà ăn 1 bữa với nhau, gọi là mừng thành viên mới, và lại hôm nay thứ Hai, cũng ít sô... cái thằng, đang đi công tác ở tận Nha Trang mà cũng nhớ gọi điện về dặn dò...

"thảo nào mà bác nấu canh chua" Dĩ lẩm bẩm, chả buồn để ý đến mấy câu Mrs. Cooking ca tụng ngài Manager chu đáo nhưng khó tính. Ầy, nó lo... ko biết hôm nay có nuốt nổi miếng nào ko ấy chứ!

7h13

bữa ăn được kết thúc sớm hơn dự định. sau khi hì hụi lau khô đồng bát hộ bác Năm, Dĩ ra phòng khách, nơi mà mấy anh chàng bạn rện của mọi ngày đang nằm ườn trên sofa, he! làm cũng khổ mà chơi ko cũng chẳng sướng, nếu ko có ý tưởng "ăn mừng" thô sơ của ngài quản lý trẻ thì chắc giờ mấy tên kia đang phải chạy sô ầm ầm í chứ.

Dĩ lò tò định về phòng, nhưng nghĩ sao con bé lại mon men ra ngồi cùng 6 gã kia. cô tỉnh như bơ trước mấy cặp tỏ mò cộng thắc mắc, nó thả người tự nhiên xuống ghế. kênh HBO đang có phim gì đó, có vẻ ko nổi lắm, chỉ biết là rất 1 thứ tiếng anh xì xầm xì xồ, bên dưới vớt vát tí... tiếng Thái... ngán! nhìn quanh: Trung ngáp, Nhật gật gù dù bây giờ mới 7h, Việt thì vẫn như mọi khi, ấn liên hồi vào bàn phím di động cho 1 trò game, Vinh ngồi tán gẫu với Minh, chỉ có Hoàng là nằm chăm chú... chuyển kênh. ngồi được vài phút, Dĩ lại mắc nột vào hội chứng ngáp. ko muốn để phí 1 ngày rảnh rỗi thế này, con bé liều khơi chuyện:

-chán quá!

(vài kẻ nhìn sang)

-ai chả biết!Hoàng đại diện.

-vậy ...ờ ...ở đây có ai muốn xem phim ko?con bé bối rối đề nghị.

1,2,3,4...6 cái đầu quay sang nhìn nó như thể đang có thêm 1 kì quan thế giới mới xuất hiện ở đây vậy.ko nhìn được,Dĩ quay sang,cười méo mó:

-sao thế?ngạc nhiên lắm à?(im lặng)..nó lúng túng...ờ...í tôi là ngồi ko thể này thì chán quá...và...có ai muốn đi ra ngoài 1 chút ko?

*

-trước khi ra ngoài,các anh phải thay đổi 1 chút.rạp chiếu phim ko phải là nơi vắng vẻ,vì thế nếu muốn về đến nhà an toàn thì Nhật,anh làm ơn đừng mặc cái áo có chữ Versace to như thế,hừm...anh Trung,đừng dùng nùi nước hoa này,thu hút quá!anh Việt...anh có thể ko đội cái mũ Shock đó ko?

Dĩ thao thao nhắc nhở,Vinh lẩm bẩm:

-làm gì mà nhộn lên thế,cô cứ làm như chúng tôi chưa ra đường bao giờ hay sao í.

Con bé quay lại,giong đầy kính mến:

-thưa ngài,tất nhiên là tôi biết,nhưng phong cách sao của các ngài sẽ là mọi người chú ý đến . tôi là thể này chỉ để tránh 1 vụ tắc đường và để các ngài có thể về đến nhà trước sáng mai mà ko bị tay vì kí tặng.

20p sau,1 chiếc taxi ở trước cổng đã chờ cả bọn sẵn.

“chú chuột đầu bếp” là bộ phim được chọn,đơn giản là vì hồi chiều lúc mua nó nghe chị bán vé nói đây là phim hài đang ăn khách,lại ko biết “khẩu vị” của mấy anh chàng BOYs thế nàoàphim hài là sự lựa chọn hợp lý nhất!ngày thường nhưng rạp vẫn đông,có lẽ là do hôm nay là ngày vé giảm giá còn 30.000đ.

toàn sinh viên và học sinh chen chúc khu vực bán đồ ăn vặt,Hoàng “vinh dự” được chọn được mua đồ uống cho cả bọn.tất nhiên là anh chàng này đi đến đâu là có hàng chục cặp mắt đổ dồn vào,dù đã cố ăn mặc giản dị nhưng vẻ đẹp trai ko thể chối cãi vẫn khiến Hoàng nổi bật.đến khi chen ra được với 1 đồng đồ lủ khủ trên tay thì đằng sau cậu chàng đã có mấy chục con mắt long lanh,và cái sự long lanh ấy chuyển dần sang xét nét và tò mò khi đổi chiều qua phía Dĩ.

Giá như bạn biết được cảm giác mình là con vịt xấu xí giữa 1 bầy thiên nga đang vỗ cánh giữa hồ thì bạn sẽ thông cảm cho cái miệng méo xệch của con bé lúc đó.ngay cả lúc vào rạp rồi mà nó vẫn thấy mấy cái đầu ngoái lại nhìn mình,có lẽ Nhật cũng nhận ra điều đó nên mới cười nhếch và phán 1 câu rất tức:

-đẹp trai quá cũng khổ!

Con chuột bé xú trong phim đáng iu đến nỗi mấy lần Dĩ chép miệng xuýt xoa,còn mấy gã còn lại thì có vẻ cũng thích thú,dù trước đó đã ngoạc miệng chê trẻ con (hoạt hình mà!).buổi chiếu diễn ra khá suôn sẻ dù nữ nhân vật chính vấp phải khá nhiều sự ghen tị.

Lúc về,cả lũ lại nhất trí đi bộ “cho nó mát”.không khí thoải mái hơn tí chút,bớt sượng hơn lúc đầu.qua bờ hồ,chợt Dĩ thở dài thườn thượt:

-sao thế?Trung mở to mắt.

(lắc)

-xem chưa chán mắt à?Vinh khích bác.

(lừ)

-hay vì quá sung sướng khi được đi với toàn anh đẹp trai thế này.Việt ngó sang,tất nhiên là ngay lập tức húng 1 cú đấm.

-tạ! đối.Dĩ thú nhận,kèm thêm 1 cái thở dài nữa.

11. Chương 11

-cái món quái gì thế này?Minh lấy thìa vớt mấy “cọng” xanh đỏ.

-đây là chè lựu!Dĩ giới thiệu.Nhật nhìn 1 cách đầy nghi ngờ:

-trông lèo lẹt quá,có dung phẩm màu ko đấy?

-yên tâm đi,đây là màu thực vật!

-sao cô biết?Vinh vẫn chưa chịu buông tha.Dĩ bắt đầu mất kiên nhẫn:

-vì 2 lý do,thứ nhất là do chè ở đây đắt hơn chỗ khác do dùng nguyên liệu tốt.thứ hai là ngồi cạnh các anh bây giờ chính là cựu nhân viên của (6 cặp mắt long lanh dò xét).trước khi làm trong GOOD MORNING,tôi từng là chân rửa cốc ở đây,nên tất nhiên là biết rất rõ qui trình nấu chè.

Hết bài diễn văn cả bọn mới gật gù chịu thử,...sau đó thì chén tì tì luôn.

-sao ở đây đông thế nhỉ?Hoàng ngó quanh (và xung quanh thì vẫn ngó vào mấy anh chàng với sự ngưỡng mộ!).

-tạI chè ngon mà.Vinh xì xụp.

-mùa này mà ăn chè nóng là nhất.Trung phát biểu như Nguyễn Tuân viết “Phở”.

-ở đây đông là do chè ngon mà lạI nhiều món.Dĩ lạI giảng giải.

-sao chỉ gọi mỗi chè lựu thế?

-phải để mọi người ăn thử xem có đau bụng ko chứ?

-ÔI GIỜ!!

Cả nhóm hô toáng lên vì lời giải thích đầy ngây thơ của con bé.

-đề phòng như cô thì bọn này vào thăm bác sĩ từ lâu rồi!

*

sau khi làm công tác dạ dày xong,mọi người mới giật mình vì nhìn đồng hồ đã hơn 11h,lật đặt ra về,Nhật lo lắng:

-về nhà anh Thành ngâm rượu cả bọn mất thôi.

Trung đưa ra đề xuất đi taxi và được hội đồng thông qua.đang quay số định gọi cho hãng thì đèn cái N73 của Vinh nhấp nháy:”Sir. Calling”,hắn nhìn cả bọn,cả bọn nhìn nhau,rồi nhìn cái màn hình.cuối cùng,vì tiếng chuông quá gắt,chủ nhân của nó đành lập cập nhắc máy:

-alo,vâng,em đây ạ....à,bọn em đi xem phim nên phải tắt máy....tôn trọng nơi công cộng mà anh...Minh ấy ạ?em ko biết (nhìn xéo qua kẻ-tên-Minh đang giật bắn mình) chắc nó cũng tắt máy như em.....vâng,đồng đủ cả...ạ,lát bọn em sẽ về ngay.....ko cần đâu ạ,đang chờ taxi....ạ...em chào anh.cụp.

đáp lạI những ánh nhìn lo âu,Vinh trợn mắt lắc đầu:

-“ban-căng” rồi.

Chờ taxi đến 20p mà vẫn ko thấy bóng cái xe màu vàng nào cả,cả nhóm bắt đầu sốt ruột,trong khi đó Mr.Thành thì réo cứ 3p 1 lần qua điện thoại như giao động tuần hoàn.riêng Dĩ-kẻ đầu tiêu- thì im thít.

-thôi được,mấy đứa ở đâu?anh cho xe đến đón.giọng ông Manager càng lộ vẻ gay gắt.

-vâng,bọn em ở....Hoàng vừa định nói địa điểm cả bọn đang cầm chốt thì bỗng Vinh reo lên:

-kia rồi!taxi kia...

từ từ hiện ra đầu phố, chiếc xe trắng với cái đèn vàng trên đỉnh như một cái mũ phớt nhỏ. cả bọn nhao lên những tiếng cầu nhàu nhưng trong lòng thì thở phào. Hoàng sau mấy giây phân tích tình hình, chợt nhớ ra ông sắp sốt ruột đang chờ ở đầu dây bên kia:

-thôi, xe đây rồi, ko phải ra đón bọn em đâu. rồi gặp máy.

Nhưng....hôm nay ko phải là 1 ngày đẹp trời của cả hội khi 7 con người kia được 1 phen mừng hụt: chiếc xe dừng đứng lướt qua vì 1 lý do vô cùng đơn giản, đó là chiếc taxi của người khác ạ! Tiu nghỉu. bây giờ gọi lại cho anh Thành thì chỉ hững thêm đôn. đang loay hoay ko biết giải quyết vấn đề phương tiện như thế nào thì kẻ-đầu-tên-im-lặng-nãy-giờ bỗng lên tiếng, ko phải là đề xiất mà là quyết định:

-thôi, ko chờ nữa, chúng ta sẽ đi bộ vòng qua lối chợ đêm, như thế chỉ mất 15p là cùng.

14 cặp mắt nhìn nhau, rồi 6 cái đầu gật gù. đành thế, chứ biết làm thế nào, chờ xe thì còn muộn nữa. và mấy cái bóng đi nhanh gần như chạy về phía cái chợ im lặng, sương thấm lạnh vào ko khí.

Chợ vắng hoe với mấy sạp hàng xếp gọn gàng, được chằng buộc kĩ lưỡng, mấy ngọn đèn đường hắt ánh vàng trên mấy vũng nước đọng. tẻ nhạt. mấy con chuột chạy rúc rích, có con cả gan chạy nhong nhong giữa đường chợt giật thót và biến mất ngay lập tức khi nhìn thấy bóng người lồ lộ đang đến gần. mấy gian hàng đầu còn thấy vài người đang cặm cụi dọn dẹp, nhưng càng vào sâu càng im lặng.

Nhìn cảnh vắng vắng, Dĩ tự nhiên sờn gai ốc, ám ảnh về vụ trong ngõ tối hôm lâu vẫn chưa tan biến trong con bé, nó líu ríu bám theo mấy gót chân vội vã. nhưng ra đến gần cổng chợ, 1 vụ việc lại khiến hành trình về nhà trở nên dài hơn.

Ban đầu là Dĩ nghe nhéo nhéo ở đâu đó đằng sau, tưởng tiếng mèo đêm nên nó đi tiếp. nhưng cái âm thanh ấy to dần, bằng chứng là mấy anh chàng còn lại cũng nghe thấy. tiếng đó rõ hơn và dần dần có nghĩa:

-cướp..cướp!...bắt nó....cướp! trả đây....thằng khốn! trả đây!

Tiếp sau cái giọng nữ eo éo ấy là những tiếng loảng xoảng của mấy cái thùng bị quật xuống. phía cuối dãy chợ, 1 bóng đàn ông đang chạy về phía cổng, bóng đèn đường hắt đám khói từ miệng người đó, tiếng thở dồn dập. 7 con người đang đứng trân trân ko biết làm gì thì tên cướp đã nhìn thấy cả nhóm, tất nhiên hấn phanh lại ngay lập tức. bằng đầu óc nhạy bén của dân trong nghề, gã nhìn quanh và chạy vào cái hẻm nhỏ mới phát hiện. bóng tên tội phạm vừa hút vào trong bóng tối thì 1 cái dáng ì ạch mới “lăn” tới đầu dãy, tiếng thở hồng hộc:

-bắt..h...hh..bắt nó...hh...h...quân ăn cướp..h...hh....

lúc này thì 7 cái đầu bàng hoàng kia mới nhìn ra là mình đang đối mặt với 1 vụ cướp. ngay lập tức, Nhật, Minh, Vinh, Hoàng lao đi, về phía con hẻm. ko đợi người đàn bà kia chạy đến, Trung quay sang Dĩ nói như hét:

-CÒN LỐI NÀO DẪN VÀO TRONG HẸM KO?

Con bé bấy giờ mới sực tỉnh, nói ríu cả lưỡi:

-hả? lối...lối hả? ờ...còn....phía trước có 1 con ngõ chéo sang....bên trái...

Ko đợi Dĩ hoàn thành hết kết cấu chủ vị, Trung và Việt cũng biến mất theo hướng ngón tay con bé chỉ. đang ko biết làm gì thì An Dĩ “được” 1 thân hình đồ sộ lao âm vào, làm nó suýt ngã. người đàn bà vít vào nó, hỗn hển, giọng khấn khoản:

-bắt..h..h..bắt nó giúp tôi...h...h...thằng cướp ấy.

-bác chờ ở đây. nói rồi cô bạn chạy đi luôn vào cái ngõ phía trước....6 anh chàng chạy trước, biết đâu họ bị làm sao?

Lúc Dĩ đuổi đến nơi mấy cái dáng cao cao đang đứng, nó mới nhìn ra được vấn đề. trước mặt cả bọn, hay chính xác hơn là dưới chân cả bọn, 1 người đàn ông đang ôm mặt đau đớn. Tên cướp.

-ông ra tay hơi mạnh đấy. Nhật nhận xét.

-tôi...tôi ko cố ý...tạ! hấn chạy nhanh quá...Việt lúng túng thanh minh.

-thôi được rồi!ko phải lúc tranh cãi.tìm trong người hẳn xem đó ăn cướp ở đâu đã.Vinh nói như ra lệnh.

Trên bàn tay đang ôm mặt kia,vẫn còn 1 sợi dây lấp lánh.

7h30p sáng.7DAYS pany.

Nguyễn Duy Thành nhìn trừng trừng vào 7 cái đầu đang cúi gằm trước mặt,mũi thở ra lửa:

-các cô các cậu làm gì thế hả?muốn làm loạn à?tôi qua muốn ra ngoài thì cũng phải báo với tôi 1 tiếng chứ!các cô các cậu có biết là làm như thế mọi người sẽ rất lo ko?

-(im lặng)

-thật vô tổ chức!lại còn về muộn nữa chứ!chẳng lẽ mấy người phải nướng chín lòng dạ người khác mới vui hay sao hả?ở công ty này lâu như vậy rồi mà tác phong vẫn như đứa con nít.vô kỉ luật!hay anh chị muốn phá cái dự án tiền tỉ của công ty thì nói cho tôi biết.

-(cúi mặt ăn năn).

-ko thể chịu được!chỉ vì mấy cái suy nghĩ nông cạn của các vị mà để cả chục con người nhao lên.hay tưởng mình là “sao” rồi thì muốn làm gì thì làm?.....tôi hỏi:hôm qua vị nào đề xuất ra cái trò này?

Mấy cặp mắt liếc sang Dĩ,biết ko thoát được,con bé mới từ từ giơ tay.

-là cô à?Thành tỏ giọng hơi ngạc nhiên,nhưng ngay lập tức chỉnh được sóng sang nạn nhân.thật ko thể tin được.cô giỏi thật đấy.mới chính thức nhập môn chưa được 1 tuần mà đã làm mưa làm gió rồi!mới đã thế này,sau thì thế nào?đừng tưởng vào được đây rồi thì có thể làm mọi thứ!mấy cái giấy tờ kia tôi chỉ việc xé cái xoẹt là xong.vẫn còn hàng trăm người sẵn sàng chực chờ ngoài kia kìa!

Nhìn Dĩ bị dập tới tấp,Trung lấp bắp vớt vát:

-ko đâu anh,Dĩ chỉ dẫn bọn em đi xem,còn việc về muộn là do...

-tôi ko thuê cậu bào chữa cho cô ta.Thành vẫn tiếp tục nguồn bực bội.thế nào?cô nói xem,bây giờ để tôi sa thải cô hay là thuê cho cô ông thầy nội quy?trả lời xem nào!

-...

-nói đi chứ!lúc làm cô có nghĩ đến tình cảnh này ko?

Dĩ lí nhí:

-em chỉ...em ko cố ý....

Thành tu chai nước suốt trên bàn như lọc giọng nói tiếp:

-thôi,tôi ko bắt cô thanh minh.giờ mà ngồi nghĩ xem tôi phải giải quyết cô thế nào đây.

Rồi anh bước ra khỏi phòng,nhưng khi vừa chạm vào cái nắm đấm cửa,chợt anh nghe giọng Dĩ:

-em xin lỗi sếp,nhưng em ko cố ý làm tổn hại đến công ty hay danh tiếng của nhóm.chẳng qua là em chỉ muốn đưa mọi người đi xả stress 1 chút.họ đã căng thẳng cả một thời gian dài rồi....

-cô còn nói được à?Mr.Manager cáu.ở đây,ai cũng là người của công chúng hết,lỡ có sơ suất gì thì chúng tôi biết ăn nói thế nào với cả chục nghìn fan ngoài kia,trong khi bọn parazzi thì sẵn lung khắp mọi ngả,sẵn sàng chìa ống kính vào các cô cậu,bắt bẻ mấy người từng hành động.đây là cách tốt nhất để cô nhấn chìm cả nhóm đấy.

-anh Thành,anh đừng quan trọng hóa quá như thế chứ!Nhật lên tiếng...bên vực Dĩ,cái này hơi ngạc nhiên,bằng chứng là những con mắt tròn xoe và những cái miệng đang cố không há ra chìa vào anh chàng,khiến anh ta hơi ngượng.nuốt nước bọt đánh ực,Nhật tiếp:

-bọn em chỉ đi để thư giãn 1 chút thôi,cũng là 1 cách gần gũi fan mà!

-đúng đấy!Việt hưởng ứng.

-cũng tại bọn em đồng ý nữa mà!Hoàng kéo Dĩ ra khỏi đám tội lỗi.

-thỉnh thoảng mới có 1 lần mà anh.Vinh tiếp.

-còn “thỉnh thoảng” nữa à?ko lẽ các vị định để tôi đầu tim mà chết?ko nói nhiều nữa,lát nữa ban quản trị họp,sẽ định tội các vị sau.

Chợt,Dĩ đứng lên:

-thưa sếp!những gì chúng em làm hôm qua,chắc chắn sẽ có ko chỉ có những hậu quả xấu đâu.

Thành lừ cô nhân viên cứng đầu:

-ý cô là sao?

-anh cứ chờ xem rồi biết!

căn phòng im lặng,ko ai nghĩ An Dĩ lại dám nói ra những điều đó.bởi sự thật thì cả bọn đã sai lè với vụ tối qua!những cái cổ nghênh lên thách thức của con bé như thể muốn nói rằng :”ta đây ko có lỗi.”tất nhiên,điều này chỉ tổ hun thêm cái đầu vốn nóng của ông sếp,nhưng Thành nuốt ực cục tức giận vào họng:

-còn cô thì cứ chờ mà chịu cuồng phong sắp đổ lên đầu.

đứng lúc đó,Công Hưng-một nhân viên bên phòng thông tin bước vào mà quên cả gõ cửa:

-thưa anh....

có chuyện gì mà cậu....

-anh đọc báo sáng nay chưa ạ?hỗn hển một hơi.rất nhiều tin nói về BOYs ạ!

Cả bọn đau tim:

-sao?nói cái gì?Thành đứng hấn dậy,lao ra chụp tờ báo trên tay anh nhân viên đang thở ko ra hơi vì leo cầu thang bộ từ tầng sáu.trong khi đó thì đám tội phạm gây rối đang lo muốn vỡ tim.

-các báo đều nói về hành trình đi xem phim của nhóm,có lẽ nhóm đã bị theo gót từ cổng ra.đây là những bức ảnh chụp,từ cảnh bắt taxi,đến cảnh mua vé,lúc ra về,rồi cảnh ăn uống.nhưng có một điều quan trọng là bức ảnh cả nhóm ở đồn cảnh sát...

-đồn cảnh sát?Mr.Thành trở mắt,ko kịp đọc thêm cái gì,anh quay sang:

-nói cho tôi biết hôm qua mấy người thực chất đã đi đâu thế hả?

-ơ.ơ....ko như anh nghĩ đâu ạ?....thật đấy....bọn em ko làm gì xấu cả.....đó chỉ là....

Cả đám nhao lên thanh minh.chợt cánh cửa bật mở,một anh chàng mặc áo sơmi xanh bước vào,và cũng với cái giọng hỗn hển,anh ta nói lớn:

-anh Thành!anh xem TV chưa?có tin mới về chúng ta....(lao đến cái LCD S7).

Kênh giải trí:

“thực sự trong buổi tối hôm qua,”những chàng trai” đã đưa chúng tôi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác,vụ rượt bắt cướp ngoạn mục được kết thúc sau khi tên cướp được đưa đến trụ sở công an phường,sáng nay trung táphó công an phường....đã có lời cảm ơn đến công ty....

Đúng lúc đó,tiếng điện thoại bàn reo,Thành nhấc máy,đầu dây bên kia,cô thư kí nhỏ nhẹ:

-thưa anh,có cuộc gọi từ công an phường....

Dĩ hí hục dọn dẹp căn phòng,hay chính xác hơn là cái ổ của mình,hôm nay là 1 VID-very important day,ngày mà papa và mama nó sẽ thân chinh lên thành phố để thăm cô con gái và quan trọng hơn là sẽ có 1 buổi gặp với đại diện của tập đoàn,ko ai khác chính là Mr.Thành.nhìn đồng hồ,đã 8h6p rồi,8h30 là xe đến

-em thẳng chân lên 1 chút...chút nữa đi...rồi...bật lên!tốt,em làm lại lần nữa nhé.

Phòng tập rộng thênh thang này đã quen dần với Dĩ,cái ngày mà nó chính thức bước lên sân khấu đang đến gần,tất cả những gì cần làm bây giờ là tập vũ đạo thật kĩ và luyện giọng cho “nhuyễn”,để buổi diễn phải

thật hoàn hảo đúng ý anh Thành. ngày đó, ngày mà V-pop có thêm 1 ngôi sao mới (ặc), được ấn định là vào buổi ra mắt và giới thiệu album mới của nhóm, tất nhiên là trong album này, Dĩ vẫn chưa góp giọng. bây giờ con bé đang phải chịu 1 áp lực rất lớn, ko chỉ vì sự xuất hiện của mình bên cạnh những con người đã nổi tiếng từ trước mà còn là áp lực từ các fans, từ giới truyền thông, họ sẽ nói gì khi đột ngột có 1 con bé bước ra và đứng cạnh những chàng trai mà họ đã được yêu quý từ trước? họ sẽ đặt câu hỏi “sao lại chọn nó?”, “nó có gì tốt?” và việc An Dĩ bị super soi là điều đương nhiên, chuyện này anh Thành đã cảnh báo với con bé trước, nên tinh thần của nó cũng hơi ổn ổn. nhưng còn có 1 sự kiện khác lớn hơn đang ảnh hưởng trực tiếp đến buổi ra mắt của con bé: tập đoàn giải trí cạnh tranh LET’s START vừa mới cho ra 1 “Sản phẩm” mới: BOOM! girlband, gồm 2 thành viên nữ, 2 người này ko ai khác chính là Diệp Linh và Vương Hà- những thí sinh từng thi trong “Tìm kiếm tài năng trẻ” của 7DAYS E.GROUP, nhưng.... bị loại. (phần này tác giả xin mở ngoặc tí chút: bạn còn nhớ 2 cô nàng đã bắt chuyện với Dĩ ở cửa phòng thi đã nói ở kì 4 ko? đấy, chính là họ đấy!, nhận ra người quen rồi chứ?). lần này họ sang bên LET’S START để kí hợp đồng, buổi giới thiệu rầm rộ diễn ra đúng 1 tháng trước ngày ra mắt album của BOYs, như 1 “phát súng mở đầu cho cuộc cạnh tranh” như lời anh Thành nói. vì thế, nó ko được phép sơ suất trong ngày 25 tháng 5 tới.

Bài hát được chọn lựa là “Đừng nhìn lại” do chính Vinh sáng tác, nội dung chả dính líu gì tới tình yêu tình báo sốt! nhạc dance có pha chút rap. nói ra thì Dĩ thích Rock hơn, nhưng chất giọng của nó ko đủ sức gánh nổi, vả lại, con bé cũng ko muốn “bôi nhọ thanh danh” của dòng nhạc này. ban đầu, Dĩ sẽ xuất hiện với vai trò ngang ngửa với các thành viên trong nhóm, tức là “đắt diễn” ko quá ít, nhưng cũng chưa nhiều, phải để mọi người quen dần dần, rồi sẽ được đẩy lên hàng thứ chính và trở thành giọng nữ ko thể thiếu của nhóm. áp lực trước mắt thì ko lớn lắm, nhưng về sau sẽ vất vả đây.

12. Chương 12

4 ngày nay cả nhóm tập ko ngừng nghỉ, 2 hôm nữa thôi, BOYs sẽ có chính thức 7 thành viên, việc sắp xếp đội hình lại cho thật hợp lý và để mọi người quen với điều đó rất quan trọng, rồi lại “huấn luyện” cho Dĩ biết phản ứng với những phóng viên, những câu hỏi khó chịu, những lời lẽ ko hay của fan... tất cả rồi tung lên với con bé, chưa kịp thở ngó đã bị cả núi vấn đề đè lên. nhưng cũng may là cô bạn của chúng ta đã hòa giải được phần nào với mấy anh chàng đẹp trai kia, chứ nếu vẫn “bancăng” như lúc đầu thì chắc nó “gục trên cái mic bỏ quên ghế” như Hân ví von mất.

còn về phía nhóm BOYs, mấy chàng cũng hơi ngỡ ngàng về Dĩ! bởi ko phải ai cũng có thể học khá nhanh chỉ sau 10 tháng như vậy. cô bạn hát, nhảy, đọc rap như 1 ca sĩ thực thụ vậy, chỉ có điều phải “tút” lại về tinh thần cho cô nàng 1 chút. bây giờ 5/6 cái đầu mới chịu gập gù cho là sự chọn lựa của anh Thành là sáng suốt, còn 1 mem còn lại á? hẳn ko phải là ngoan cố ko chịu chấp nhận cô gái của chúng ta, mà tại hôm biểu quyết thì hẳn đi đâu mất, mà còn ai lạ vào đây nữa, chính Trung “đệ đệ” chứ đâu, dạo này hẳn có việc gì mà hay ra ngoài lắm, nhưng chả ai buồn theo dõi, hay chính xác hơn là ko có thời gian mà có cách đi theo nữa, ai cũng bận bù đầu!

-An Dĩ, đây là nhân viên trang điểm của cô! Thành giới thiệu cho cô bạn với một anh chàng mà mới nhìn sơ con bé cũng biết anh ta có vấn đề về giới tính. ngài quản lý vẫn tiếp tục:

-anh Thanh (hix! cái tên cũng con gái nốt), đây là cô gái tôi đã nói với anh... từ nay, hi vọng hai người sẽ hợp tác vui vẻ.

sau cái bắt tay xã giao, anh chàng make-up kéo Dĩ xuống cái ghế chuyên dụng trong mấy salon, rồi quay sang hỏi anh Thành:

-anh định tạo cho cô ấy style nào?

-ờ... kiểu cá tính ấy! như thế cô ấy mới dễ tạo nên 1 hiện tượng (?!?)

-sao ko chọn kiểu nữ tính công chúa ấy? đang mốt! mà anh ko sợ cô ấy có thể bị “chìm ngấm” trong mấy anh chàng nam tính à?

-ko sao đâu! Dù sao nhóm kế hoạch cũng đã quyết rồi!vả lại kiểu đó có quá nhiều ca sĩ theo rồi,nó cũng ko hợp với tính cách của cô ấy,

An Dĩ nhìn Thành qua tấm gương,tim nó đập thình thịch.

-lát nữa chúng ta qua Studio Linky,gặp anh Nam Photo,chuyên chụp hình cho nhóm.

-chiều nay em còn phải đi gặp chuyên viên làm tóc Như,cô ấy là cây kéo rất cừ đấy,mà cũng vui tính,anh Hưng sẽ đưa em đi,sau đó bọn em sẽ qua gặp anh tạo mẫu,cũng tên là Thành,nhưng là Quốc Thành!....

-sao chúng ta ko làm tóc và make up cùng một chỗ?thế có phải tiện ko?

-à....đây chỉ là em đi làm quen thôi,còn khi làm việc thì mọi người sẽ tề tựu đông đủ,”người của ta” thì phải là những nhân viên tốt nhất.Thành nháy mắt “khẳng định thương hiệu”.

-thế thì để lúc làm việc làm quen luôn có phải đỡ hơn ko?Dĩ lầm bầm.

ko ngờ sắp nghe thấy,độp luôn:

-làm quen trước thì có sao,quen nhau rồi thì có phải dễ làm việc hơn ko,vả lại cũng phải để các chuyên viên nhìn thấy em bằng xương bằng thịt thì mới biết đuwongf mà tạo style cho em chứ!tối nay em sẽ qua bên phòng thu âm,gặp nhóm Cá- kĩ thuật viên bên đó.

cứ thế cái list kế hoạch dài như số ấy được xỏ ra làm Dĩ ***ng cả mặt,chưa bao giờ nó lại thấy nhờ cái giường ở nhà đến thế.

25/5-00h46

kim đồng hồ kêu kinh kịch chạy gần đến 1h sáng mà Dĩ vẫn lẩn qua lẩn lại trên giường ko ngủ được,mai là ngày họp báo chính thức,coi như buổi lễ ra mắt của nó với khán giả,hồi hộp,hồi hộp.thật ra ,việc nó xuất hiện với nhóm đã lên mặt báo từ mấy tháng trước rồi,đùng đùng con bé thành “cô gái bí ẩn”.mọi người thì nhau suy đoán,nào là công ty 7DAYS tuyển nhân viên vệ sĩ nữ (?!),nào là bạn gái của 1 thành viên nào đó trong nhóm,mà nghi can đầu tiên là Nhật (oan quá,chẳng qua họ chụp được đúng cảnh nó và tên đó đứng nói chuyện trong lúc chờ mấy mems khác đi lấy xe ở trước cổng công ty thôi mà),nào là ca sĩ mới của công ty,vân vân và vân vân,ko thể kể hết được những ý tưởng được bay ra từ những cái đầu Fristie kia.sếp Thành thì sống chết bảo vệ bí mật dự án đến cùng,bắt Dĩ đi đâu cũng phải đeo khẩu trang trùm kín mít,báo chí dư luận có hỏi đến thì cứ úp úp mở mở:”cái gì đến sẽ đến”.như vậy để kích thích sự tò mò cho khán giả.ngày mai,một là quả bom sẽ được khai ngòi và nổ,hai là quả bom sẽ xịt như nhúng nước.

ngiht vẫn vợ mấy hồi,con bé cũng chui được vào giấc (ác) mộng.

7h45p cái đồng hồ báo thức đã tắt ngúm từ lúc nào,bác Năm khởi đầu ngày mới cho Dĩ bằng tiếng đập cửa ầm ầm:

-An...Dậy nhanh,muộn rồi.

Cô bạn của chúng ta từ từ hé mắt,chợt nhận ra hôm nay là ngày bao nhiêu,nó bật phất dậy,cào cào mấy sợi tóc,lao bổ vào nhà tắm.ko để ý anh Hưng trợ lý sếp Thành đang đứng đợi ở bên ngoài từ khi nào.

30p sau,Dĩ được phổ biến đầy đủ và chi tiết (lại) tất cả những điều phải làm trong ngày.

Sáng vẫn tiếp tục đi tập thể dục.rồi 10h15 đi gặp anh Thành designer để thử lần ***t bộ đồ ra mắt.buổi chiều thì đến công ty để make-up và tạo thử 1 vài kiểu tóc,sau đó gặp đạo diễn buổi họp báo xem qua kịch bản và.....mấy câu trả lời,tất nhiên mấy cái này ko có nhiều tác dụng lắm vì có trời mới đoán được hết cái đồng oái oăm mà mấy ông nhà báo sẽ đưa ra.4h 30 gặp nhóm và chuẩn bị,họp báo sẽ diễn ra lúc 7h tối diễn ra ở phòng trà “Không gian” với 24 vé mời.

Buổi sáng diễn ra khá suôn sẻ,buổi chiều nó trao đổi một chút với sếp Thành về kịch bản buổi lễ,nó sẽ ra sau nhóm,tức là ban đầu buổi họp vẫn chỉ nói về album,nhưng sau đó Dĩ sẽ bước ra và đó mới là lúc cô bạn của chúng ta chính thức trả lời phỏng vấn.xong xuôi,đến phần thay đồ và trang điểm,Dĩ phải ngồi im gần 1 giờ đồng hồ để các chuyên viên xoay quanh phù phép như trong lễ tế thần của người da đỏ.

54p sau,khi cái cổ của Dĩ gần như gãy rời vì mỗi thì nghe anh Thanh hô “xong rồi”,làm nó mừng như diễn viên nghe được chữ “cắt”(^^).mọi người giãn ra,Dĩ nhìn vào cái gương lớn,đầu lắc lư nhìn ngó như thể đang ngắm 1 ai khác trong gương.

Trước mặt nó là 1 đứa con gái mặc với cái quần jean có hai cái dây da nhỏ màu nâu vắt qua vai,đi kèm với cái áo màu xám tay lửng lơ,trên cổ thắt nhẹ 1 cái khăn len nâu nhỏ xíu,đi boot nâu,mái tóc được nhuộm nâu bóng bóng,uốn lộn to thả xuống ngang lưng,đầu đội 1 cái mũ len Móng tay sơn đen.Môi bóng,mắt nâu đồng,gần mi giả,da nó hơi tối hơn bình thường thì phải:

-được rồi,em đeo cái này đi,Quốc Thành đưa cho Dĩ một đồng những phụ kiện bằng đồng,dây da..tất nhiên là mình nó ko thể tự đeo hết cùng lúc từng ấy thứ,phải nhờ mấy chị phụ tá nhảy vào giúp.phong cách Bohemieng đây mà.nó than thở:

-anh ơi,giờ là tháng Năm chứ có phải giữa đông đầu mà bắt em mặc toàn đồ len thế này?

Quốc T. lúi húi chỉnh cái vòng ở tay cho con bé,tĩnh như bơ:

-ko sao đâu,lát nữa trong phòng có máy lạnh mà,mặc thế này cho hợp tông với mấy anh chàng kia.

Bỗng cái điện thoại của Dĩ rung bần bật trên bàn,Quốc T. với tay tắt phụt,trước con mắt ngỡ ngàng đầy tức tối của cô bạn,anh ta nhún vai giải thích 1 câu gọn lỏn:

-lệnh của sếp!

Loay hoay mãi,cũng hoàn tất mọi thủ tục,anh chàng designer đẩy vai Dĩ:

-xong rồi,em ra đi.nhớ là phải bình tĩnh đấy!

con bé gật đầu.

ngoài hành lang,Mr.Manager đã đợi nó từ bao giờ,vẫn nói liên hồi vào cái điện thoại:

-cậu cho họ vào đi,sắp đúng chỗ đặt trước,dặn bọn phục vụ để ý ông nhà báo Hoàng ở góc trái phòng ấy,ông ta thích sự chu đáo....

Nghe tiếng giày lục cục đằng sau,anh quay lại.im lặng.lia từ đầu đến chân.ngài sếp trẻ cười nhếch,gật đầu tỏ ý hài lòng:

-ổn rồi.em đi theo anh.

Đặt nhẹ 1 tay sau lưng Dĩ,Thành đẩy nó đi,tay,tai và miệng vẫn chưa chịu buông tha cái điện thoại.

-Em ngồi đây,chờ khi nào anh Hưng gọi thì ra,muốn uống gì cứ gọi.

Ngài quản lý ấn phịch con bé xuống một cái ghế trong căn phòng ngay bên phòng họp,rồi quay đi.nhìn mọi người tấp nập chạy ra vào chuẩn bị,ko ai chú ý nhiều đến con bé ngồi tít trong góc ngoài trừ mấy cô nàng phục vụ lăm chuyen đi qua kì xầm bàn tán,tự nhiên Dĩ cảm thấy như bị bỏ rơi,và nó bắt đầu run....

-đây là Album chúng tôi đã bỏ nhiều công sức và đầu tư,vì thế đây hi vọng sẽ là 1 sự đột phá của cả nhóm.

-anh Duy Thành,có tin đồn xung quanh việc thực hiện album là công ty bắt nhóm thu âm cả vào đêm,điều đó có đúng ko?và đây có thể coi là sự “bóc lột”?

-trước hết thôi xin khẳng định tin đồn là sai,hầu hết album “Em” đều được thu vào ban ngày,duy chỉ có ca khúc chủ đề của album,vì rất quan trọng,lại đã thu thử nhiều bản nhưng đều hỏng,nên cả nhóm quyết định là thu vào lúc sáng sớm để lấy giọng cho trong,đây hoàn toàn là đề xuất của ca sĩ,công ty chỉ tạo điều kiện mà thôi.

-xin lỗi,cho tôi hỏi một câu-góc phòng có tiếng nói-đây là do sự tò mò của công chúng và dư luận,cách đây mấy tháng có sự xuất hiện của một cô gái bên cạnh cả nhóm,những bức ảnh cho thấy sự thân thiết giữa hai bên.vậy anh Nhật(giật mình),anh có thể tiết lộ về cô gái này ko?vì theo nhiều người thì cô ta là bạn gái của anh.

Nhật hơi bối rối (trong đầu lăm lăm nguyên rửa tay nhà báo rách việc,ghép Dĩ với ai chứ sao lại dùn sao ỳnh):

-à...về việc này...tôi chỉ có thể nói một câu:”bí mật tạo nên người phụ nữ”,vì vậy mọi người tốt nhất nên chờ đợi,cái gì đến sẽ đến.

-tức là thế nào?tên nhà báo vẫn chưa chịu buông tha.có phải ý anh là chờ đến lúc hai người chính thức....

Nhật lúc này đã nóng máu,đã thế bên cạnh còn có mấy cái miệng đang cố mím chặt “hoãn cái sự sung sướng ấy lại”,nuốt ực cục tức vào họng (nhóm trưởng mà),hắn cố bình thần:

-lúc này tôi chỉ có thể để tùy mọi người nghĩ ...

biết làm thế nào được,chối thì ko tin,có khi còn bị lộ kế hoạch,mà nhận thì...còn chết nữa!những câu hỏi sau chuyển dần sang cho những người khác,chỉ có tay nhà báo với cái lưỡi ko nên tồn tại là vẫn giành cho Nhật ánh mắt đặc biệt chú ý,như thể chờ sẵn sàng nhả đạn.

*

trong khi đó,sau cánh gà,Hưng đang cuống lên tìm Dĩ,ko hiểu cô nàng này đi đâu,sắp đến giờ xuất hiện rồi mà còn muốn chơi trò ú tim trốn tìm gì đây nữa?hay lại nổi máu tò mò đi “tham quan” đâu đó,nghĩ đến đây,Công Hưng rút điện thoại,điên cuồng quay số,đầu dây bắt đầu có âm thanh của một căn phòng ồn ào:

-gì đấy?

-anh Thành.có chuyện rồi!

Và như thế là đủ ột cuộc tìm kiếm diễn ra,mọi người nhộn nhạo chạy tới chạy lui.anh chàng Manager cũng ko ngồi yên,điện thoại gọi liên tục,trong khi người cần liên lạc là Dĩ thì lại đi đóng phim “Mất tích” ở đâu,ai lại sống giữa cái thế giới Di động mà đi tắt máy thế ko biết?lúc này Thành đã cảm thấy có gì ko ổn khi để Dĩ một mình ngồi sau cánh gà.thế mà....

-anh Thành!anh nghĩ sao về việc này?

Ngài quản lý giật thót,chủ nhân của câu hỏi cùng 23 nhà báo nhìn anh “hi vọng”,Hoàng ghé tai nhắc khẽ:”chuyện solo ấy anh ạ.”,nâng gọng kính,Mr.Manager đăng hăng:

-à ừm....đây mới chỉ đang là dự án,còn có khả thi hay ko thì còn tùy vào phản ứng của fans và dư luận,hiện đang có 1 cuộc thăm dò về vấn đề này trên trang web chính thức của nhóm.

Miệng nói vậy nhưng đầu anh đang rối tung,soát lại danh sách những nơi Dĩ có thể đến,chỉ hi vọng cô ta chưa đi xa.cuộc phỏng vấn vẫn tiếp tục,gần 8 rưỡi rồi....bỗng chiếc điện thoại nhấp nháy:”ANDI calling”,mừng như người dưới đáy bắt được sợi dây,Thành mở máy,cố giữ mặt và giọng bình tĩnh:

-alô,Dĩ à?em đang ở đâu đấy?

-....

-có vấn đề gì với em à?nói thử xem nào?

-.....e..m...em....em sợ!

Dù ngồi giữa căn phòng ồn ào,nhưng Thành vẫn nghe rõ giọng Dĩ đang run bần bật...

-em....em sợ lắm!(giọng con bé gần như khóc) có cả quả núi đang đè lên em,em...em...nhờ mọi người ko....ko...

-xem nào,em bình tĩnh đi,chưa thử thì làm sao mà biết?

-nhưng...

-ko nên “nhưng” lúc này,có cả thế giới đang chờ em ngoài kia,và nếu em cứ sợ mãi thế này thì mãi mãi em sẽ chỉ là 1 người của thế giới chứ thế giới ko thể là của em được.hiểu chứ?

-....

-cô An Dĩ....cô có hai sự lựa chọn,phương án A là ngồi yên đấy và phương án B là nói cho tôi biết cô đang ở đâu để đến đón.đây là câu hỏi 50-50,cô đã xin trợ giúp của tôi,nên chỉ còn hỏi ý kiến khán giả thôi,cô có muốn dùng nốt sự trợ giúp này ko?

Đầu bên kia có tiếng cười nho nhỏ:

-ờ ừm...chắc là có!

-rất tốt!Thành vẫn chơi tró ú tìm mặc cho cái đồng hồ đang chạy ko thương tiếc.nhưng mà chúng ta gặp vấn đề nho nhỏ là hiện nay khán giả chưa biết cô là ai,nên chỉ còn cách là cô xuất hiện trước họ thôi.

Dĩ cười thầm,nó lại bị ông Sếp chơi xỏ,ý anh ta là kiểu gì mình cũng chết.

-ờ...xin lỗi anh MC,tôi có thể rút lại trợ giúp ko?

-hừm...cái này thì...

-tôi chưa đưa ra câu trả lời cuối cùng mà.(ăn gian)

-thôi được,vậy cô nói câu trả lời của cô đi.

-"đón tôi ở ngoài ngã tư trước phòng trà"

Thành nhếch mép "I win"

-thưa các vị,chúng tôi mời mọi người đến đây ko chỉ để giới thiệu 1 sản phẩm duy nhất là Album "Em" của BOYs mà còn muốn công bố thêm một bí mật lớn,và đây mới chính là tâm điểm của ngày hôm nay.

Phía dưới bắt đầu xì xầm.những cánh tay sẵn sàng nháy ảnh,sẵn sàng bật máy ghi âm và sẵn sàng ghi chép.

-vâng,giọng của Mr.Thành vẫn tỉnh như ko,chúng tôi xin được chính thức thông báo:kể từ ngày hôm nay-25/5-nhóm BOYs sẽ có thêm Một thành viên mới,một giọng nữ mới,lần đầu tiên xuất hiện trên sân khấu,sẽ cùng với 6 chàng trai của chúng ta tiếp tục làm nên tên tuổi của BOYs.vâng,đó là:TRỊNH AN DĨ.

Đúng như kịch bản,cô bạn của chúng ta bước ra,nhưng mà từ dưới khu vực ghế ngồi của khách,mọi cặp mắt đổ dồn theo hướng cánh tay của Thành,và những ánh đèn flash bắt đầu nhá lên ***i lòa như thể có ai đó đánh nó nảy cả đom đóm mắt,đám vệ sĩ bắt đầu làm việc để chặn lại những phóng viên ảnh nhao ra.

00h15,cả nhóm chui được vào xe,người Dĩ như rã ra,mấy anh chàng kia cũng chẳng khá hơn,nằm vật vã.Vinh chỉ cần đến 5mins là đã có thể an giấc,mặc cho Hoàng nghe nhạc với tiếng từ cái headphone to đùng bên cạnh,bác Năm vẫn hay khen hấn dễ nuôi là vì thế.còn Minh và Việt cũng đã có dấu hiệu của buồn ngủ,chỉ có Trung ngồi cạnh là chịu khó nói chuyện với nó được vài câu.đường đến khu chung cư còn khoảng 10p nữa,lúc này,cả xe đã lờ đờ hết,Nhật và Trung cũng lâm vào tình trạng ngủ tập thể,Hoàng thì máy móc làm việc 1 đàng,người ngủ 1 nẻo.xe có ghế ngồi thiết kế kiểu hai hàng ghế quay vào nhau,nên Dĩ có thể ngắm nhìn kiểu ngủ của từng người,dù nằm với tư thế khác nhau nhưng trên khuôn mặt của 6 anh chàng đẹp trai đều hiện lên 1 tính từ:"ngon lành".ngắm nhìn dung nhan các chàng chán,nó quay sang ngắm đường,nếu các bạn hỏi tại sao cô bạn của chúng ta lại có thể tỉnh táo thế thì xin trả lời đơn giản là vì ko ngủ được trong cái ngàu đáng nhớ này.

-cô nên ngủ 1 chút!

Hồn vía con bé bay phốc đi trong chốc lát,khi hồn phách quay trở lại chỗ chủ cũ,Dĩ nhận ra nơi phát ra tiếng động-Nhật .

-anh quan tâm đến người khác hay là muốn hại người ta rưng cuống tim chết thế?

Vẫn ko mở mắt,Nhật nhếch môi:

-có lẽ là cả hai.

Dĩ quay đi,cười 1 mình,Nhật giữ nguyên trạng thái ngủ ,tiếp tục câu chuyện bằng một câu mà sau này,mỗi lần nhớ lại,con bé vẫn còn thấy đau tim:

-cám ơn cô.

Sặc.ngheñ.sock.mắt con bé trợn tròn,như ko tin vào những tín hiệu mới được truyền đi từ miệng gã con trai ngồi đối diện đến màng nhĩ của mình.nó đắp lại 1 câu ko liên quan:

-anh còn thức hay ngủ đấy?(phải hỏi để chắc có người ko ngủ mơ mà ú ớ lung tung).và anh chàng đẹp trai đang trong tư thế ngủ ngổ ngồi trước mặt nó cũng tiếp tục với 1 câu ko liên quan đến câu của Dĩ nốt:

-lúc này,khi gã phóng viên ngồi ở góc phòng phỏng vấn về chúng tôi,cô đã ko nói về xích mích của chúng ta,lại còn chống đỡ giúp.nếu như thực sự đó là những điều cô muốn nói thì cảm ơn rất nhiều,còn nếu đó chỉ là kịch bản của buổi họp thì cứ coi như này giờ tôi ngủ mơ đi.

Nhật đang nhắm mắt nên ko thể nhìn thấy Dĩ đang cố nén để ko cười to.mà thật cũng chả biết lúc đó nó nghĩ gì mà lại trả lời tên phóng viên hay bối mớ như thế.nhưng có 1 điều chắc chắn là đạo diễn trước đó đã ko chuẩn bị cho nó về vấn đề này.

Những ngày tiếp theo là những ngày lộn xộn,lịch làm việc của mọi người bị xáo trộn,cả nhóm phải tập diễn sao cho đồng đều,hợp lý và ăn ý.Dĩ phải tăng cường chế độ ăn kiêng để giảm thêm 4kg,mỗi tối phải bôi thêm loại kem dưỡng da tay,chân và đặc biệt là phải nâng cấp da mặt...nhưng đó vẫn chưa phải là điều khó chịu nhất với con bé,việc làm cho nó thấy ko thoải mái nhất chính là vũ đạo.thực sự ko thể hiểu nổi anh Thiên và chị Lý nghĩ gì khi mà toàn biên ra những động tác...kiểu như dựa lưng,nắm tay,khoác vai với cánh tay 2 người vòng hình trái tim,thậm chí là ôm eo nữa...hic...hic,mà nhân vật chính của các động tác ấy là Dĩ mới đau chứ!bạn thử tưởng tượng xem bạn phải vừa hát,vừa khoác tay 1 anh chàng đi ra giữa sân khấu,rồi từ đó bạn tiếp tục nhảy đôi với 1 anh chàng khác,sau đó được kéo sang nhảy với 3 tên kia nữa....nói chung là nó ko chỉ rối mà còn làm con bé cảm thấy ngượng,những gã kia cũng chẳng khá hơn,tập tành lóng ngóng,ngóng,khác hẳn với khi tập cùng vũ đoàn.vì thế cả nhóm rơi vào tình trạng diễn ko tự nhiên,đã thế suốt ngày anh Thiên gào ầm ĩ,bất ai cũng phải cố hết sức,hic sức về cái gì chứ riêng trong vụ này thì...thà chết còn hơn.nhưng màkhông chết được hay chính xác hơn là anh Thành bắt phải sống để mà ...đi diễn.họp báo xong rồi,coi như đã công khai,coi như 7 người luôn luôn phải đi đứng cùng nhau.thật là

Đang thở dài đánh xà thương than tiếc phận ình thì điện thoại rung “H H (tức Hân hân) calling...”

-wầy!

-ah...chào cô ca sĩ...cô có nhớ kẻ bần hàn này là ai ko?

Con này nó nói móc mình đây!

-ờ ừm...làm sao tại hạ dám quên các hạ,ấn tượng “xâu sắc” (=xấu) quá mà,ám ảnh đến giờ..

-cô Trịnh An Dĩ...những gì cô nói lúc này có thể làm bằng chứng cho cô trước mặt báo,có muốn tôi thổi cho cô 1 scandal cho thêm phần nổi tiếng ko?

-ấy chết,em ko dám....

-Haha...thôi thôi,đùa thế đủ rồi,kéo điện thoại của mày lại gần nghe trộm,5p sau cảnh sát ập đến nà bắt tao vì tội tống tiền thì khốn!cả bố với mẹ mà chỉ để được mỗi cô con gái bia....

-thôi được rồi....mày lại định thương cho thằng chồng chưa biết mặt trong tương lai bị mò côi vợ chứ gì?lúc ấy chắc tao phải mừng cho nó vì thoát khỏi mày đấy!thế gọi có việc gì ko?

-thế phải có việc gì mới gọi à?chẳng qua là fan muốn gọi điện nghe giọng sao ngoài đời khác trên sân khấu là mấy ko?rồi còn xin chữ ký đem rao bán....

-lại nữa,mày có thôi đi ko?nói xem,ko phải là mày chỉ gọi điện vấn an tao đấy chứ?(...)nếu thế thì ...today,long thể trầm hơi bất an...

-được rồi,lại xỏ nhơ ra đấy,sợ mày rồi....chẳng là hôm nay đẹp giờ!

-nói luôn vào vấn đề xem nào.

-à..dạ vâng....hôm nay em đọc báo thấy tin về chị ở khắp nơi,đi đến nơi đâu cũng có hình bóng chị trên tường,dưới cột điện,đến “công sở” (tức là quán GOOD MORNING) cũng thấy người ta nói về chị với 1 tâm trạng ngỡ ngàng,chả dẫu gì chị,em cũng bị săn đuổi ko kém gì sao,em online cũng thấy người ta bàn tán về chị với nhiều cảm xúc và tâm trạng khác nhau...nên em muốn gọi điện hỏi chị xem...chị ăn sáng chưa?

Đấy!hết,luôn là con Hân,thật ko hiểu sao cái đứa hay lạc đề như nó mà lại có thể thi khối D được 6,5 điểm văn,giáo dục nước ta đúng là có vấn đề thật!"sống trong sợ hãi" với con này lâu rồi nên Dĩ nhin được,chứ phải người khác thì chắc đập máy rồi.

-à...báo cáo em,chị cũng chưa ăn gì,há chẳng là em muốn mời chị 1 bữa..

-trời ạ. vẫn ko bỏ được tính bần tiện như thế à?

-ồ,em thông cảm,chị đi làm nhưng chưa có cát-sê...

-thôi được rồi,mày có đi được ko để tao còn biết đường...

-hehe,tưởng mày muốn đùa tiếp,được rồi,bây giờ ra ngoài thì tao ko đi được,nhưng mà...hay mày đi mua đồ ăn đến đây,tao ăn hộ cho....

-gớm...ko thuê!ăn gì?vẫn bánh mì kẹp bơ ruốc nhá...

-tao đang ăn kiêng...thôi kệ nó...cứ vác đến đây đi,mua cho tao hai cái,nước tao lo...

13. Chương 13

chỉ khoảng 8p là Hân đã đỗ xích xe trước cổng chung cư,gì chứ ăn uống thì nhanh phải biết.cũng với tính thân ấy,Dĩ từ trên tầng lao ầm ầm xuống với 2 chai C2 trên tay,cười toe toét khi thấy....đồng bánh mì trên tay con bạn.Hân nhin nó:chẳng thay đổi gì,vẫn lòi thoi như thế,chỉ có điều mái tóc Hảo Hảo đã được ép thẳng thành miến Phú Hương (?!),buột miệng:

-mày...vẫn thế!

-he,thời thế ko thể ,tao vẫn thế.

-ngoan cố!

-ko phải khen!

-mày thế nào rồi?"chân trời mới" có gì thú ?

-nhin tao xơ xác thế này mà còn hỏi....hơi ớn thôi..thỉnh thoảng hai bên vẫn cãi nhau(ngoạm 1 miếng bánh rở to),nhưng mà ko gay gắt như trước nữa,mà cũng chẳng có thời gian để mà sinh sự!...mày thì sao?cả tuần ko gặp mà cứ như cả thế kỷ í!

Hân tu chai nước,nuốt đánh ực:

-tao á?vẫn thế,nhưng mà thỉnh thoảng lại bị túm hỏi về mày,bố mẹ tao cũng thế.từ ngày nhin thấy mày lên báo là suốt ngày ông bố yêu kính ngân nga:đấy,nhin bạn nhin bè mày thế đấy...nghe mãi cũng muốn ợ.

-giờI ạ,chẳng qua là gặp họa (?!) thôi mày ơi....mấy ngày nay,điện thoạiI của tao bị réo suốt,đến nỗi nửa đêm phải tắt nguồn.

....

Tiến con bạn về,Dĩ buồn buồn,tự nhiên nó muốn được theo Hân về cái phòng trọ cũ rích ấy.đến chân cầu thang,nó nhin thấy cái xe đạp 1 giống còng cọc của mình bị vứt chổng chơ,con bé im lặng.chợt nó lòi cái xe ra,nhảy phốc lên....đồng thẳng ra công viên gần đó.

-lúc này ông đi đâu mà để tôi tìm nỏ mắt thế!Hoàng bước ra từ phòng thay đồ,cầu nhàu với Việt.cầm tờ báo trên tay,ko buồn nhin thẳng bạn,Việt ề à:

-ờ...chiều nay hơi rỗi,tôi xuống sân chơi mấy đường cơ bản,lâu lắm ko sờ đến quả bóng!thế có việc gì mà rỗng lại phải hạ cổ đi tìm tôm thế?

Ngồi xuống cho chuyên viên chỉnh sửa mái tóc,Hoàng nhếch môi:

-chả dám,định mượn bác cái headphone,của em nó hỏng mất rồi,chán quá,mới “bắn” được mấy bài hay hay...

Đúng lúc đó,Minh ở đâu nhảy vào:

-eh,anh Thành nói chiều mai ko bận gì,bọn mình xuống sân chơi chút chứ?

-nhất trí!Việt hí hửng như được gãi đúng chỗ ngứa-rủ mấy lão kia đi,gọi cả mấy thằng bạn bên Kinh tế của ông vào đầu nữa,bọn đó chơi hay phết!

-thế có định rủ thêm Dĩ đi ko?Hoàng chọc ngoáy.

-à...cho con bé đó ra sân làm khán giả cũng được.dù sao cũng phải hú nó 1 tiếng,kéo anh Thành lại nói nội bộ ko đoàn kết.

nhắc đến Tào Tháo,Tào Tháo đến,Thành ở đâu xẹt qualàm cả bọn hết hồn:

-nhanh lên nào,Minh đi thay đồ đi,còn ngồi đó mà tán gẫu à?còn 12p nữa thôi đấy...Hưng!có thấy Dĩ đâu ko?

Công Hưng ở góc phòng đang nói chuyện gì đó với Trung,đáp với sang:

-có,ở bên kia....anh Thanh đang trang điểm...

cách đó ko xa,có hai kẻ đang ngồi cho chuyên viên làm tóc tĩa tốt,quay sang nhau bình luận:

-này!ông có thấy anh Thành quan tâm hơi đặc biệt đến Dĩ ko?Nhật để lộ 2 chữ “thắc mắc” to đùng trên chán.

-ừ...người ta là thành viên nữ duy nhất mà...Vinh thủng thẳng,như bắt được thóp,hắn quay sang gã bạn bổi mót-sao?bất bình à?bất bình là ghen đấy!mà ghen nghĩa là yêu rồi...

-xì...vớ vẩn-Nhật đập bẹp vào cái chuối suy luận bất logic ấy-ai mà thêm...

-ồ vâng...tên bạn vẫn ko dễ yên-ko ai thêm,chỉ thích thôi....ko biết hôm hợp báo ai ngõ ngang đến suýt đổ cả ghế khi “nàng” bước ra...lại còn khen nhau nữa chứ!

-thôi đi!cả ông cũng hòa theo đám phóng viên nhặng xị ấy à?

-he....cũng ko hẳn,chẳng qua là hai người trông đẹp đôi quá thôi nên mọi người mới gán ghép như thế.này,ông nghe câu “ghét của nào trời trao của nấy” chưa?

-này này...có thôi đi ko?muốn “môi thắm má hồng” lắm hả?ông mà còn nói nữa thì ko có ai dậy nấu mì đem cho ông nữa đâu...

-thôi...thôi...đùa tí mà đã nổi quạu...Vinh lầm bầm:...đúng là trúng tim đen.

Lúc Nhật quay sang định thụ vào bụng thằng bạn lăm chuyện 1 cái thì nghe ông sắp trẻ thúc giục:

-nào xong cả chưa?Nhật,Vinh nhanh lên nào,mọi người chỉ còn chờ mấy cậu nữa thôi đấy!

-vâng,ra ngay đây Sếp ạ,khiếp!chắc em phải thu âm giọng anh làm nhạc chuông báo thức mất...nghe mà tim cứ giật thon thót ấy...

cũng ko vừa,Mr.Manager quay sang tỉnh bơ,thủng thẳng:

-ấy!tôi cũng định đề xuất lên cấp trên cái phương án ấy!

-OK!mọi người tập trung lại đây nào...Minh!khẩn trương lên,sắp đến lượt mình rồi...Chờ An Dĩ 1 chút,anh Thanh nhanh nhanh tay lên 1 tý!

-đây đây...xong rồi,Thanh xoay cái ghế Dĩ đang ngồi-trả ấy chàng ngự lâm nàng công chúa đây...

1,2,3...6..à ko,7 cái mặt nhìn qua...đần thúi!hôm nay trông cô ca sĩ khác hẳn mọi lần,ko “chơi” gam tối nữa mà thay vào đó là bộ quần áo trắng cho hợp với “đồng bọn”,thêm vào đó là tông trang điểm sáng-màu cam-trông càng nổi.tâm điểm của mọi ánh nhìn lúc đó-tức là An Dĩ đang hơi cẩu vì bị so sánh với mấy cô nàng “ướt nhep” trong truyện cổ tích,lầm bầm:”công chúa nổi gì....em thà làm phù thủy còn hơn!”),nhưng khi nhìn ra vấn đề là mình đang bị super soi,nó đổi trạng thái từ hơi cẩu sang...hơi cuồng:

-ơ hơ...gì mà mọi người nhìn khiếp thế? mặt em dính gì à?

Trung phì cười:

-ừ...dính đầy son với phấn!

thế là con bé xoay ngoắt sang Thanh, lừ 1 cái rõ sắc:

-đấy! em đã bảo là làm gì thì cũng nhẹ tay thôi, ai lại “bôi gio trát trấu” vào mặt nhau thế này...rồi nó thử đánh xà...kiểu này chưa hát được chữ nào đã bị đuối xuống mất thôi!

Ngay lúc đó, trên sân khấu, giọng MC :

-vâng, xin cảm ơn Kasim Hoàng Vũ, kính thưa quý vị và các bạn, như báo chí đã đưa tin trong mấy ngày gần đây, nhóm BOYS (tiếng hò reo phía dưới bắt đầu nổi lên)...đã có 1 sự thay đổi nhân sự khá lớn...đó là sự xuất hiện của 1 thành viên nữ bên cạnh những chàng trai đáng yêu của chúng ta....và hôm nay, sân khấu Lan Anh xin được trân trọng giới thiệu đến quý vị và các bạn ca khúc “Rồi em sẽ quên” Remix của Lê Quang do nhóm trình bày với đội hình mới!

Tiếng MC vừa dứt, nhạc nổi lên, trong cánh gà, Dĩ nghe tim mình đập còn rõ hơn tiếng trống ngoài kia, Thành đẩy mọi người ra ko quên dặn vội:

-diễn thật tốt, Dĩ cố giữ giọng vững, mọi người hỗ trợ nhau...nào...3,2,1...

mở màn là Trung, anh cầm bàn tay lạnh ngắt của Dĩ mà gần như lôi ra sân khấu, 5 người còn lại bước tiếp ra, đứng đúng như những gì đã tập luyện, ánh sáng từ logo nhà tài trợ hắt xuống, tối mờ mờ, và:

“Giờ thì người cứ đi...anh vẫn...yêu em người ơi...tình nào rồi cũng phai, 1 mình anh nhớ...hoh...”

bây giờ thì Dĩ mới hiểu cảm giác đứng trước sân khấu ra sao, run có, vui có, thậm chí là lâng lâng nữa...

“biết trước đến giây phút này, tình em trao anh giờ còn đâu nữa, nước mắt trước lúc chia tay...”

Dĩ đi theo điệu nhạc, khoác tay Hoàng 1 cách tự nhiên nhất (dù trong lòng khóc thầm), hai người nhảy đôi, đến cánh trái của sân khấu thì bắt đầu nhảy đồng đều cả nhóm. thực sự nhảy diễn khó hơn nhảy tập rất nhiều, ít ra bạn có thể nhìn vào gương lúc ở phòng tập để biết mình nhảy đến đâu, còn đây, trước mặt bạn là khán giả, họ để ý đến từng bước chân bạn, chỉ cần nhớ 1 nhịp thôi là mọi động tác sau sẽ bay theo gió...vì thế Dĩ tập trung hết sức cho bài hát, cố ko để bất kỳ 1 sự cố nào. bây giờ nó mới hiểu ra nỗi khổ của các sao.

Động tác cuối cùng hoàn thành bài hát, cũng là điều mà Dĩ ko mong chờ nhất, đó là khi kết thúc câu hát của mình, Nhật sẽ phải vòng tay qua eo nó (trời ạ!), và hai người sẽ vòng tay hình trái tim trên đầu. lúc tập, đây cũng chính là nguyên nhân của mọi sự gượng gạo. dù sao thì Nhật và nó cũng có sự xích mích quá lớn, với mấy mems kia thì đã hơi bình thường hóa quan hệ, nhưng với tên này thì...mặc dù Nhật đã từng cảm ơn nó 1 lần (đây vẫn nằm trong vòng bí mật của 2 người), nhưng cái cách hắn nói lúc đó cứ như thể đang tán thưởng khả năng diễn xuất của nó trước ống kính vậy, thật là...

Với sự bất tiện to đùng ấy, anh Thiên ko còn cách giải quyết nào khác ngoài để cho Nhật đặt hờ tay lên eo nó. đành vậy chứ biết làm sao, còn ý kiến ý cò gì nữa thì chắc bị anh ấy sút cho 1 phát mất để bảo toàn tính mạng cho cái mộng, Dĩ nhắm mắt cho...ôm.

Nhưng có 1 sự cố ở ngay nút thắt đó, khi xoay sang để tạo hình, cái tính hậu đậu của nó lại dắt nhau đến phá bình: cô nàng trượt chân ạ! nhưng ko biết nên cảm ơn hay trách ông trời đã đẩy nó vào hân vòng tay của kẻ mà nó khó khịu nhất: Mr. Nhật. vì đây là trên sân khấu nên Nhật vội đỡ con bé, chứ như ngày thường chắc...anh bỏ mặc rồi. thật may, có lẽ Dĩ thực sự có tố chất của 1 ngôi sao, nên cú ngã của cô nàng cũng gần như 1 bước nhảy, lại thêm tay Nhật kịp đỡ, nên buổi diễn vẫn thành công tốt đẹp.

Lúc xuống sân khấu, tay Dĩ lạnh toát, ko chỉ bởi sự vụ thót tim lúc nãy mà còn vì...lúc này, khi bắt cần, mặt nó và mặt Nhật đã...gần nhau trên mức cần thiết, đến nỗi suýt nữa có 1 nụ hôn....(oa oa oa), nhưng hình như nó ở hiền quá nên mới được gặp lành, trời thương ko để mất cái first-kiss vào tay “kẻ bất lương” ấy! cũng may có lẽ do mọi người mãi diễn nên ko để ý lắm lúc đó, vẫn lục tục chạy xô tiếp, vẫn diễn bài đó (trời ơi là trời!), nhưng Dĩ cũng thấy tự tin hơn 1 chút và chắc chắn ko để sự cố tương tự như vừa rồi diễn ra.

Sau giây phút ấy, Nhật và nó gần như ko thèm nhìn mặt nhau, ngay cả lúc anh THành khen cách xử lý thông minh (có mà ăn may thì có), mặt 2 bên vẫn ko giãn ra được chút nào.

-thế nào? cảm giác “có nàng trong tay” ngọt ngào chứ! Vinh huých nhẹ cùi chỏ vào bụng Nhật khi ngồi cạnh nhau sau cánh gà của 1 sân khấu khác. Cũng may, Vinh “chôm chôm” đủ nhạy cảm để chọn đúng lúc 2 người còn có 1 mình, ko thì chắc Nhật đào lỗ mà tự chôn sống mình mất. dù cảm thấy máu đang dồn lên mặt, nhưng tên này vẫn cố làm như ko:

-vớ vẩn...ông có để tôi yên ko hả? đó chẳng qua chỉ là 1 tai nạn, ai mà ham...

-ồ...tai nạn gì mà mặt kè mặt, môi kè môi. này, lúc này sao ông ko kéo mạnh 1 tí thì có phải là được “hun” nàng rồi ko?

-thôi đi! tránh ko được thì thôi, mà ông nữa...có bỏ ngay cái trò đùa vớ vẩn này ko thì bảo, dọa thế mà vẫn chưa tổn à? hay chờ tôi làm thật?

-ôi...haha...có người đỏ mặt kia, chết nhá! để tôi chụp 1 kiểu, đem lên blog thì hay phải biết...

-ko...ko được...Nhật cuống thấy rõ. dù có là nhóm trưởng thì anh chàng vẫn ko thiếu những lúc sơ hở của 1 tên 24 tuổi. trong lúc hai bên đang giằng co quyết liệt thì Minh hú tập trung, sắp đến giờ diễn.

2 tuần trôi qua kể từ sự cố ấy, thỉnh thoảng, Nhật vẫn bị Vinh dằn vặt vì mấy câu đùa kiểu khích tướng. nhưng mà cũng nhờ thế mà hắn để ý đến Dĩ nhiều hơn 1 chút. dù đôi khi chiến tranh vẫn nổ ra ở cấp độ nhỏ và lẻ. anh chàng cũng đã bắt đầu thấy Dĩ đáng yêu, cụ thể như cái cách cô ta thổi phồng con ruồi “láo toét” đậu trên mũi, hay như cách ăn mặc của Dĩ, nó ko giống như những đứa con gái khác mà hắn từng gặp, nó ...lộn xộn, hỗn hợp, tối. đáng lẽ khi “được” sống trong 1 căn nhà toàn những anh chàng long lanh điển hình như thế này thì ít ra cô ta cũng phải mặc kha khá hơn 1 chút chứ! đằng này, suốt ngày Dĩ chưng kiêu tóc buộc vội, quần áo ngủ lụng thụng lết quết khắp nhà, thậm chí có hôm còn cài cúc trên cúc dưới loạn cào cào nữa chứ! nhưng như thế lại làm Nhật thấy thú vị, ít ra anh cũng có thể biết được 1 cô gái “nguyên chất”, ko phần son trông như thế nào, lại nhớ có hôm ko chú ý, Nhật mở cửa phòng tắm, Dĩ ở trong đấy, nhưng cô nàng ko hề biết đến sự có mặt của anh, vì còn ...bận ngủ gục trên bồn đánh răng. nghĩ đến đây, có kẻ lại ngồi cười phớt phơ 1 mình, vừa buộc dây giày, vừa huýt sáo khe khẽ, đúng lúc đó An Dĩ đi qua, mặc kệ cho những suy nghĩ tốt đẹp mà anh vừa nghĩ lúc này, “mụ ta” buông 1 câu ức ko chịu được:

-đừng huýt sáo thế chứ! mai bảo số 6 lại tràn đến bây giờ!

Sự ra mắt của Trịnh An Dĩ với khán giả để lại khá nhiều ấn tượng tốt. cụ thể như trong buổi họp mặt fan, cô nàng ghi điểm gần như tuyệt đối khi sẵn sàng đứng về phe con gái trong trò chơi tập thể và chấp nhận....hít đất đúng như giao ước hình phạt giành cho đội thua cuộc. nhưng vẫn còn 1 số là ko vừa lòng lắm về điều đó, có lẽ là do ko thích có 1 cô nàng ra đứng cạnh, thân thiết (diễn thôi mà) với những anh chàng đẹp trai của mình. về phần Dĩ, nó cũng đã trưởng thành hơn trên sân khấu, ko ngại hỏi người khác về những sơ suất của mình, và sẵn sàng đáp lại những lời công kích của những anti-fans và dư luận bằng 1 thái độ nhún nhún (khác hẳn với lúc nó gân cổ cãi nhau với Nhật) nhưng cũng đủ sức đập bộp vào những cái đầu tối. ngay như khi được hỏi thẳng:

-cô đã từng...lên giường với bất kỳ chàng trai nào trong nhóm chưa?

Thì Dĩ lại trả lời 1 câu đau tim:

-à...lên giường với nhau thì có nhiều cách nhiều kiểu, nhưng mà ngài muốn hiểu theo 1 cách đen tối nào đó thì xin lỗi tôi phải làm ngài thất vọng rồi.

Vâng, người đặt câu hỏi đáng sợ ấy ko ai khác chính là gã phóng viên xuất hiện trong buổi họp báo ra mắt Dĩ, kẻ đã nhìn Nhật với ánh mắt đáng sợ đó....

Ba tháng trôi qua, sự có mặt của con bé cũng dần được chấp nhận, thậm chí người ta còn ví nó như hạt nêm để bỏ vào “nồi canh BOYs”. lương tháng-diều mà cô nàng mong chờ nhất-cũng theo đó mà tăng lên. “Rồi em sẽ quên” đã thành hit, theo đó là 1 loạt những bài “Anh ra đi” và “Đi Tìm”-mua bản quyền nhạc Hàn Quốc, mới đây nhất là “Anh tin mình đã cho nhau 1 kỷ niệm” của nhạc sĩ Lương Bằng Quang, đang rất có tiềm năng sẽ trở thành hit hai.

Nhưng ko phải con đường nào cũng trải toàn hoa hồng, An Dĩ và nhóm đã phải chịu hàng loạt những scandal, chính xác hơn là những tin đồn thất thiệt về quan hệ giữa các thành viên, về việc nó quen 1 anh nào đó trong nhóm nên mới được vào, tiếp đó là sự tồn tại của những ca khúc bị chê tả tơi do ban đầu, khán giả vẫn còn đang trong tình trạng xét nét, "bối lông tìm vết". nhưng có lẽ dần dần mọi thứ sẽ ổn thôi.

9h30, sau khi tập hùng hục ở phòng thể hình về, cả nhóm được triệu tập lên văn phòng Quản Lý có cuộc họp gấp.

-các bạn đây rồi. Mr. Thành đặt xấp bản thảo trên tay xuống, hỏi: lẽ ra tôi phải thông báo trước về cuộc họp, nhưng do thời gian hơi khẩn thiết... ngồi đi.

6 anh chàng chọn 6 chỗ ngồi êm ái, còn Dĩ đang bơ vơ ko biết nên hạ cánh xuống đâu thì được đích thân Quản Lý mời lên ghế của anh í "ngồi tạm".

-được rồi, bắt đầu vào vấn đề chính nào. chúng tôi (tức là sếp và cấp trên) đã bàn bạc và có dự định đổi tên nhóm....

Mới nói đến đây mà đã lao xao:

-ơ... sao lại thế?

-xời... tên đang đẹp...

-mất thương hiệu à?

...

Thành vội giải thích:

-được rồi.. được rồi... nguyên nhân là vì người ta ko thể gọi các bạn là "Những chàng trai" mãi trong khi trong nhóm có một cô gái được, như thế là ko đúng và biết đâu là họ lại nghĩ chúng ta ko tôn trọng phái yếu, (nghe anh Thành đến đây, Dĩ cúi xuống lầm bầm: "đúng quá chứ còn gì nữa"), vì vậy chúng tôi mới nghĩ đến việc thay tên, nhưng tên gì thì còn tùy... và các bạn cũng có thể bàn bạc để chọn ra 1 cái, nếu hay thì sẽ được chấp nhận....

-nghe cũng ko tệ lắm... Hoàng gật gù như triết gia, mắt ko rời quyển tạp chí.

-hay là lấy tên... ờ... -Minh đẩy tay giữ gọng kính -nhóm "RnB" đi. cho đúng sở trường...

-ko được, Vinh gạt phắt, lẽ sau này nhóm có muốn hát mấy bài loại nhạc khác thì làm thế nào?

-tên "Hey!" được ko? Trung xoa xoa cằm.

-ko tôn trọng khán giả lắm, Hoàng bình loạn, tay vẫn lật lật quyển báo.

-thế còn cái tên "BnB"? -lại là Minh. ngay lập tức khổ chủ nhận được những cái nhìn dành cho người "mất quyền công dân", hết RnB lại BnB.

-he, Nhật cười đều, tên thế lỡ người ta dịch là Bad Boy thì sao?

(Dĩ: "cóc cần lấy cái tên đó thì nhìn cái mặt cũng đã kiểm chứng được rồi")

-eh, nghe "BasketBoy" thế nào? Việt hào hứng.

-thôi... đã bảo ko liên quan gì đến vụ phân biệt giới tính mà...

-"Bs-nG" thì sao?

Mr. Thành sau 1 hồi ong đầu với các phương án, chợt nhớ ra 1 cái giọng im bật nãy giờ:

-Dĩ em ko có ý kiến gì à?

Đang ngồi hưởng thụ sự êm ái của cái ghế bàn Sếp, con bé giật bắn khi bị gọi, nó lúng búng:

-à... ờ... have no ideal! tùy mọi người chọn thôi....

-he, theo tôi thì cô ấy thích chọn cái tên "Monkey" nhất!

nhật chọc ngoáy vào vụ việc Dĩ (dám) gọi cả nhóm là 1 bầy khỉ trong hôm đầu tiên bước vào nhà.tất nhiên,đây là điều mà “ai cũng hiểu,chỉ 1 người (là ngài quản lý) ko hiểu”,nên Mr.Thành fán 1 câu làm cả bọn nín cười ko nổi:

-nghe cũng ko tệ lắm,đáng yêu đấy chứ!(cái này gọi là:ai cũng hiểu chỉ 1 người ko hiểu)

Trong khi anh Sếp trẻ đẹp trai phải hứng chịu 1 tràng cười phá lá thì Dĩ nhìn Nhật với con mắt hình đại bác:

-nếu như anh muốn hỏi thật thì tôi cũng sẽ xin trả lời thẳng là cái tên ấy rất được,nếu như anh thích và thấy nó hợp với mình thì cứ việc chọn nó!

-he,Nhật vẫn giữ gương mặt phờn phơ-nếu thế thì tôi thích cái tên Vịt Lấm Chuyện hơn.

Máu bay hơi dần lên não,con bé tức khí:

-thế còn cái tên “Đỗ thừa- ăn vạ” thì sao?

-cũng ko hay bằng “Vô duyên-Tóc mì tôm”.

-thế sao anh ko chọn luôn là “Công tử nhà giàu kiêu căng ngạo mạn” đi?Dĩ đáp lại

-vì tôi thích cái tên “Cô nhân viên vụng về ko biết phục vụ” hơn cơ!đầu bên kia chiến tuyến cũng chẳng vừa.

-...

-thôi...thôi...thôi...hai người này...đúng là ko nói chuyện tử tế với nhau được quá 2 câu..Vinh can ngăn.

-anh ta cũng chẳng tử tế gì để tôi phải nói chuyện kiểu đó.cô bạn chưa nguôi.

-thế cô thì hơn tôi chắc-gã con trai cũng ko cho qua.

-nào ...nào,lại bắt đầu.-tối lượt Sếp câu.nghe hai anh chị nói chuyện mà như xem đánh tennis ấy,cứ đánh qua đánh lại ***ng cả mặt.có dừng ngay ko hay để tôi phải gọi bảo vệ?

lần này thì mới im thực sự,nhưng mà khói lửa 2 bên vẫn cháy ngùn ngụt,ám đen cả trần nhà.J.

...

cuối cùng,sau 1 hồi bàn luận bình loạn,tất nhiên là ko có sự tham gia của 2 khẩu thần công kia,cả nhóm nhất trí chọn tên J-One,(=just one:tức là “chỉ 1”).vài ngày sau,điều này được cấp trên thông qua.

7h30 sáng.cái điện thoại trên đầu Dĩ reo tíu tít.sau 1 hồi nguyên rửa trong chăn và...trong mơ cái thứ âm thanh gì mà vô duyên phát ra vào lúc “nhảy cảm” này,con bé mới sực nhớ ra là tiếng đê yêu đang réo gọi,nó góc dậy,nhấc máy bằng cái giọng ồm ồm:

-àồ...

-Dĩ à?còn ngủ hả?

con bé giật bắn,ai mà lại nói kiểu giọng điệu con Hân,nhưng ko phải là...con Hân,mà cái tiếng này nghe quen quen,..sợ sợ.

-alo...cô Dĩ có phải ko?còn nhớ tôi ko?ai hay phạt Trịnh An Dĩ bằng cách trừ lương nhất?đoán xem nào...

chẳng cần đến sự vận động của não bộ,chỉ cần nghe đến 2 từ rợn tóc gáy nhất quả đất là “trừ lương”,An Dĩ bật ra:

-úi!Sếp Đông....

Dĩ lão đảo bước ra khỏi phòng,những gì Đông nói cứ lộn vồn trong đầu,bay lững lờ theo nó khắp nơi: “tôi nghĩ điều này ko nên đề nghị với cô,dù sao cũng cô cũng đã nghĩ việc nhưng do tình hình hiện nay của quán...”

-Dĩ à...Dĩ à...Dĩ!bác Năm lay lay con bé-cháu đi đánh răng đi chứ...rồi còn ra ăn sáng,kéo lát nữa....

“gần đây quán bị xuống cấp,tất nhiên ko phải về cơ sở hay về chất lượng phục vụ,thức ăn,mà do bây giờ có quá nhiều quán khác mọc lên,mà như cô biết đây,thời buổi bây giờ người ta thích những gì tốt nhất,tất nhiên là GOOD MORNING vẫn còn đứng hàng đầu...”

giọng của Mr.Đông vẫn đều đều vang bên tai như giọng ông thầy môn Kinh tế học,át cả tiếng bác Năm.Dĩ ra bật TV,nhìn như vô thức.

“tôi mong cô có thể thuyết phục bất kỳ thành viên nào trong nhóm làm người mẫu cho quán,chúng tôi sẽ trả thù lao hẳn hoi,chỉ cần 1 người chấp nhận...”

-Dĩ,có dùng nhà tắm ko?kéo đến lúc người ta vào rồi lại lôi ra...Vinh rút kinh nghiệm từ lần đau thương trước.

ko có tiếng đáp lại,đơn giản vì những từ vừa rồi ko chui được vào đầu nó.

“hi vọng cô sẽ giúp tôi,giúp chúng tôi chỉ một lần...đây là lúc rất khó khăn...”

Dĩ thở dài đánh xà,dụi dụi đầu vào đầu gối trong vô vọng,lầm bầm:

-giết mình đi còn hơn...

lúc ngẩng lên,con bé giật bắn lần hai,có 7 cái đầu,gồm cả bác Năm,đang nhìn nó 1 cách chăm chú khó hiểu.

-có...có chuyện gì thế?sao lại nhìn cháu?

-em làm sao thế?Trung chau mày,ôm à?

-mệt quá thì vào ngủ đi...lát nữa để Hoàng nó xin anh Thiên cho.Mrs.Cook giọng đầy thông cảm,mặc kệ Hoàng thẳng thốt chống đối:

-ơ!sao lại là cháu?

Cô bạn của chúng ta cười méo mó,buộc vột tóc,tránh những ánh mắt tò mò 1 cách vụng về:

-à...cháu ko sao,bác đừng lo.rồi nhằm thẳng nhà tắm mà tiến.

cả ngày hôm đó,Dĩ ko tập trung được:lúc tập thể dục thì bị ngã oạch trên máy đi bộ vì tự dưng dừng lại...để nghỉ,khi tập vũ đạo thì đứng trơ trơ mấy quãng,đến khi bị chị Lý kí mạnh vào đầu,hồn nó mới bay về xác được,nhưng những câu nói của Đông thì ám ảnh nó suốt.rất may là điều này ko ảnh hưởng đến nó nhiều lắm khi diễn.đến tối muộn,khi nhìn An Dĩ ngơ ngẩn trên xe,ko chịu nổi,Nhật hỏi bật ra:

-cô làm sao thế?cả ngày cứ ngơ ngơ như người mất hồn ấy.

lúc này,máu trong người con bé như lưu thông trở lại,nó hực hặc:

-thế thì liên quan gì đến anh?ko ai cãi nhau cùng,buồn miệng à?

Tên kia gãi gãi đầu:

-cũng chẳng phải...cũng tại sống ồn ào quen rồi,bây giờ thấy im im,cũng hơi chán.

-này...con bé chồm lên,sẵn sàng cho 1 cuộc khẩu chiến,nhưng Vinh can thiệp kịp thời:

-thôi,xin 2 bác,cho em nghỉ 1 chút,cả ngày làm việc quần quật....

14. Chương 14

cứ thế trong hai ba ngày liền,chỉ khi cãi nhau với Nhật,Dĩ mới hơi “tỉnh tỉnh” 1 chút,còn lại là im lặng và im lặng,đến nỗi chính Thành cũng hơi lo lo:

-nếu có bất kỳ rắc rối nào,cứ bảo anh,anh sẽ tìm cách giúp.

Nó cười cười, rõ ràng ko thể phủ nhận lòng tốt của ông sếp, nhưng lại thêm 1 cái rõ ràng nữa là nếu như cho ngài Manager biết chuyện thì cũng chỉ tổ rối mà thôi.

Cho đến hôm cuối tuần, Thành thông báo cả nhóm được nghỉ nguyên ngày thứ Hai vì 1 chương trình có vấn đề về nhà tài trợ nên hoãn lại. lúc về đến nhà, trong khi cả 6 anh chàng kia hí hửng bàn luận về kế hoạch cho ngày tuyệt vời sắp tới, An Dĩ mới quyết định đề nghị cái điều ko tưởng đã theo nó suốt mấy ngày qua. cái cách con bé đang đi rồi đột ngột quay lại với vẻ mặt hình sự khiến cho ổi kẻ đau tim, dẫn chứng là tiếng cười nói bàn tán của cả hội tự dưng im bật:

-các anh có thể nói chuyện với tôi được ko?

Đầy đủ 6 gương mặt sáng láng ngồi xuống trước mặt An Dĩ trên salon, chờ đợi trong...hội hộp, bên kia cái bàn, cô bạn của chúng ta cố nhả nở cười mở màn, nhưng ngay lập tức hành động đó bị đập bẹp như nó nên thế:

-nào, có việc gì nói nhanh đi, sốt ruột quá! minh có vẻ cấu kỉnh của 1... đứa bé khi buồn ngủ.

Trái với sự hồi thúc ấy, con bé dè dặt:

-Ờ...như các anh biết thì tôi “xuất thân” từ 1 bôỉ bàn của quán GOOD MORNING, cái quán vừa đẹp, thức ăn ngon, lại có những phục vụ tốt...như tôi đây mà lần trước mọi người đã từng thưởng thức...

-rút cục là có chuyện gì mà cô cứ phải vòng vo thế? đừng nói là lỗi chúng tôi ra ngồi chỉ để kể lể tiếp thị cho cái quán của cô. Hoàng cắt ngọt nguồn cảm hứng của Dĩ. con bé cúi xuống lầm bầm: “thì cũng cần phải thế mà”, rồi nó lại ậm ừ:

-à...Ờ...tôi cũng ko muốn làm mất thời gian của các anh, nhưng đây là 1 việc rất quan trọng, liên quan đến sự sống còn của hàng mấy chục con người...

-cô ko nói...tôi đi ngủ đây. Vinh đứng phắt dậy, làm Việt. Hoàng, Minh cũng lục tục đòi theo. hoảng quá, con bé “phun” bừa.

-ấy...đừng đi vội...tôi...tôi...CÁC ANH CÓ THỂ ĐẾN ĐÓ LÀM VIỆC 1 NGÀY ko?

Như có 1 tiếng phụt trong ko khí, mọi hoạt động đều dừng lại, đầy đủ 12 ánh mắt mở to hướng về Dĩ. Vinh kinh hoàng:

-cô...cô đùa đấy à?

Vinh bức xúc:

-“làm ở đó” là sao? đi phục vụ à? như thế thì ko được...

-ko, Dĩ vội vàng chữa lại, chỉ là...các anh đến và...Ờ...thu hút khách.

-hic....nghe giống....Minh le lưỡi.

-em đã xin phép anh Thành chưa? Trung đánh ngay vào cái xương hóc của con bé.

-em...em ko dám...

-thế thì khó đấy...Việt chau mày, véo cằm. dù gì thì cũng phải có sự đồng ý của công ty.

Dĩ gãi đầu:

-chỉ là.....em sợ bây giờ nói thì hơi muộn, mà lỡ ko được đồng ý thì hỏng hết việc.

-nhưng mà sao em phải gấp thế? lại ko nói được với Sếp Thành nữa?

-Ờ...vì đây 1 phần cũng là lý do cá nhân, hồi trước anh Đông chủ quán đó đã giúp em nhiều rồi, giờ lúc khó khăn anh ấy cần thì...

Nhật lên giọng:

-sợ mà còn dám hỏi người ta, cô nghĩ chúng tôi là ai mà lại đi làm cái việc đó...

mặt con bé đánh lại sau câu nói vô ý của Nhật:

-việc đó thì sao?anh đừng có mà nghĩ lung tung...quán đó ko như mấy cái chỗ đèn mờ mấy người hay vào.phục vụ thì ko có gì là nhục nhã cả,miễn là ko ăn bám xã hội là được.

-thôi...thôi,lại bắt đầu....Trung cuối cùng cũng phải nhảy vào-thực sự là xin lỗi em,nhưng việc này thì bọn anh ko giúp được.

-đúng đấy,Việt gật gù.dù gì cũng cần hai chữ “chính thức”.nếu ko thì...

-thôi,đi ngủ đi,nghĩ nhiều,mệt óc-kể đầu tiên có dấu hiệu “đình công” là Vinh.

-ôi xời,mệt quá...đằng nào thì tụi này cũng ko thể giúp.đến lượt Minh.

Hoàng thậm chí còn ko thêm để ý,tí ta tí tởn với đồng bọn:

-eh,mai đi chơi thể nào đây?

-nếu thích thì cô đi mà làm,hội nàu ko rảnh...

cứ thế,dần dần lũ lượt cả đám về phòng,bỏ lại Dĩ bơ vơ,ngồi xị mặt nghĩ 1 lúc,con bé quyết định:”nếu thế thì để mình ta lên đường”.quay số ông Sếp cũ,nó hẹn 8h sẽ có mặt ở quán.

7h47p sáng.Dĩ mặc đồng phục quán quen thuộc,xách giày ra khỏi nhà,kèm theo lời dặn dò cho bác Năm:”cháu ko ăn cơm nhà,bác đừng nấu,những gã kia có dây thì gửi lời chúc đi chơi vui vẻ của cháu”,rồi phóng thẳng 1 mạch đến quán,nó vẫn nhớ Mr.Đồng là người ghét sự chậm trễ.

Tuy vậy thì con bé vẫn đến muộn 4p27s so với lịch hẹn,nhưng khi gửi xe xong,bước vào quán,nó lại thấy 1 cảnh tượng tấp nập người đi ra đi vào còn hơn hồi trước nó làm.chẳng lẽ ông sếp lại thừa hơi đi lừa mình?bấm đồng hồ,hôm nay cũng ko dính dáng gì đến ngày Cá tháng Tư cả.Hừ,cái quái gì đang xảy ra thế này?lăm lăm bước vào trong,An Dĩ giật mình,bắt gặp 1 cảnh tượng còn ngạc nhiên gấp trăm nghìn lần cảnh bên ngoài,trong trường hợp này phải dùng từ “ngỡ ngàng” mới đúng hoàn cảnh.ở quầy tiếp,có 2 cái dĩa cao cao đang loay hoay tiếp hàng tá những cô nàng vây quanh theo kiểu gọi món thì ít mà ngắm các anh thì nhiều.mà nhìn kiểu cười cầu tài và cách gãi đầu “nghệ thuật” thì Dĩ ko thể nhầm ai khác vào đây ngoài Trung với Việt.nhưng chưa hết,ai vừa xẹt qua mặt nó thế nhỉ?mặc dù đã “đội lốt” đồng phục của quán nhưng cái mặt baby thế kia thì nhất định chỉ có Hoàng,hắn ta đang bế vợ 2 suất gà tấm bột ra cho khách,miệng ko ngớt “chờ chút ạ?” đáp lại tiếng cười khúc khích của mấy “em” ngồi gần.

Nhưng thế còn đỡ,Minh và Vinh mới thực sự bị đày đọa ở góc trái phòng khi mới hở đặt cái khay xuống là ngay lập tức bị các em ấy vít cổ xuống chụp hình chụp ảnh..còn Nhật á?nếu ko nhầm thì đang luống cuống vừa viết thực đơn cho khách,vừa phải trả lời những câu kiểu như:

-anh ơi,hát 1 bài đi...(hì hì)

-anh ơi...sao anh đẹp trai thế (ặc ặc)

-sao anh lại đổi nghề à?thế thì để em làm khách ruột của quán nhé?(cái này nghe còn được)

-anh có cần thêm đồng nghiệp mới ko?

....

Nhưng nói chung,trước cảnh tượng ấy,Dĩ sửng sốt.đó là tất cả những gì có thể dùng để miêu tả tâm trạng của nó lúc đó,giả mà bây giờ Tom Cruise có rơi đùng xuống trước mặt nó mà ôm hôn thì cũng mồm con bé chắc cũng chẳng há to đến cỡ này.có lẽ do đám đông đang chú tâm vào mấy anh chàng lấp lánh kia nên chẳng để ý đến sự xuất hiện của Dĩ,cho đến khi có 1 cô nàng quay sang nó “vô tư”:

-chị ơi cho em thêm 1 khoai tây chiên.

Thì con bé mới bừng tỉnh,nhưng đồng thời cô khách hàng ấy cũng nhớ ra Dĩ,bật lên kêu “úi!chị này...”.tất nhiên,cô bạn của chúng ta lúc đó cũng chỉ biết cười cười rồi đi thẳng đến quầy.

Phát hiện ra vẻ mặt ngơ ngác,bàng hoàng.thằng thốt của Dĩ đang lại gần,Trung quay sang hóm hỉnh:

-chào cô!rất vui được phục vụ..cô dùng gì ạ?

Việt đứng bên,thấy thế liền lên giọng như sếp:

-nhân viên này đến muộn,vậy mà hôm qua vận động người ta khí thế...

các cô gái vây quanh cũng ngay lập tức chuyển ánh nhìn về mục tiêu của 2 anh chàng,nhận ra người quen,các nàng ấy ...vỗ tay ầm ầm:

-chị Dĩ!(nghe mới thân thương làm sao)

-cuối cùng cũng đủ bộ...

-mấy anh vừa mới nói xấu chị xong.(hả?)

con bé bước vào quầy,đeo tạp-dề,miệng tươi như hoa,vờ “hăm dọa”:

-thế à?lát về chị sẽ “xử”....

Đứng giữa Trung với Nhật (đã đổi chỗ cho Việt vì...chạy bàn mệt quá),Dĩ vừa lấy order hàng,vừa “hỏi nhanh đáp gọn” với volume đủ nhỏ cho tới đa 2 người nghe,miệng vẫn ko ngừng cười với khách:

-sao lại thế này?

Nhật từng tưng:

-sao là sao?

-sao bọn anh lại ở đây?

-cô ko thích à?

-hôm qua đã bảo là ko quan tâm mà?

-thế thì hôm nay quan tâm...

-mấy anh đùa à?con bé bắt đầu câu với cái cách trả lời tung hứng của gã bạn.nhưng tên kia có vẻ như ko hề hấn gì,vẫn quay sang cười hèn hếch:

-đùa tí...làm gì mà nóng...cũng tại sáng nay mát giời,lòng hảo tâm của cả bọn trỗi dậy...

-hóa ra chỉ là làm bố thí thôi à?thế thì ko cần mấy anh giúp...

ngay khi có nguy cơ của 1 trận khẩu chiến,Trung lập tức chen vào dưới hình thức “nhắc nhở”:

-qui tắc vàng thứ tư của anh Thành : ko được cãi nhau trước mặt fan...

lúc ấy,”mặt trận” mới dừng tiếng súng.

Cả buổi sáng,trừ lúc đó ra,còn đâu tình hình chiến sự rất yên ổn.mấy tay ca sĩ dù còn hơi long ngóng nhưng rất nhiệt tình với khách.ngoài lúc hát ra,chưa bao giờ Dĩ thấy họ làm việc hăng say đến thế.gần 12h trưa mà quán vẫn đông,các khách hàng vẫn ko thôi “ hành hạ” nhân viên.cả nhóm ai nấy cũng bỏ hơi tai,kể cả có sự giúp đỡ tận tình của các nhân viên quán thì tình hình vẫn ko khá hơn được.chắc bây giờ Đông Đông lão gia đang ngồi hỉ hả vì được 1 hôm doanh thu cao ngắt ngưỡng thế này,nhưng nhìn mấy gương mặt tái mét vì mệt và những hơi thở phì phò ...qua đường lỗ tai của mấy chàng công tử kia với những tiếng í éo giục giã xung quanh thì Dĩ lại thấy ...xót xốt.bất đắc,con bé trèo phốc lên quầy trước con mắt tròn vo của Trung,cầm lấy cái ly thủy tinh và vớ theo cái thìa gần đó,gõ coong coong:

-mọi người...mọi người...chú ý!đám đông dần dần im lặng-tôi biết các bạn ở đây rất yêu quý nhóm và cũng xin cảm ơn về điều đó,nhưng...tôi hi vọng rằng các bạn có thể “nhẹ tay” với những anh chàng đáng yêu (nói mà lương tâm cắn rứt) này 1 chút,vì chắc hẳn ở đây ko có ai muốn các anh ấy kiệt sức trước buổi chiều nay,đúng ko?do vậy,các bạn hãy cứ thoải mái ngắm họ và chịu khó chờ đợi 1 chút chút thôi,chúng tôi sẽ phục vụ 1 cách tận tụy nhất,okie?

Đám đông cười rần rần,nhất chí:”ukie!”.

7h32 tối.cỗ phịch cái tạp-dề ra khỏi người Hoàng,Nhật,Vinh đổ ầm cùng lúc xuống băng ghế sau quán,thở dốc.Trung nhìn 3 người,lắc đầu:

-mới trẻ mà đã thế này,ko biết sau này định “phục vụ đất nước” kiểu gì...

ném bộp cái mũ trên đầu vào nơi phát ra tiếng nói,Nhật nói phản bác:

-thôi đi ông....cái kẻ chuyên đứng quầy thì làm sao hiểu nỗi nỗi khổ của những người vừa chạy vừa dọn....

-đúng thật!

-lần sau cho tên này bưng bê 1 ngày cho biết!

-lại còn định lần sau nữa à?thế này còn chưa đã chắc?

-khiếp!tởn quá...còn mệt hơn đi hát,ít ra cũng ko phải làm việc cả ngày thế này...

trong khi cả bọn đang ngồi kể lể thì Dĩ ở đâu bước ra bê theo mấy miếng gà và 3 Cocacola,mặt cũng chung tình trạng mệt lả,nhưng vẫn hồ hởi:

-ăn thôi,ăn thôi...

nghe thấy ăn ăn ở đâu,Vinh ngóc lên:

-đâu?đâu?ăn gì thế?-rồi tiu ngửu-sao có mấy miếng thế này?chả bỏ xỉa răng.

Kéo cái bàn lại,đặt cái khay lên,Dĩ:

-cứ ăn đi xem có hết ko nào?chưa gì...

chỉ cần đến thế,cả lũ bắt tay vào “chuyên môn” còn hăng hái hơn cả lúc làm việc J.

Đang “chiến đấu” nhiệt tình,bỗng điện thoại Minh rung bần bật,nhìn số hiện lên màn hình,hắn trợn mắt:

-chết cha!anh Thành...

7 kẻ bàng hoàng,khổ chủ của cái điện thoại lấp bắp:

-giờ làm sao?

-kệ đi!cứ nhắc máy như bình thường,anh ấy hỏi đang ở đâu thì nói là đi ăn cả bọn.Nhật dụ dỗ.

Minh rút tay sạch sẽ (khiếp quá),cầm phone lên bật chế độ loa,thủng thảng:

-alo!anh ạ?

Đầu bên kia:

-uh,bọn em đang ở đâu đấy?

đúng như kịch bản:

-bọn em...à...bọn em đang đi ăn lẩu ở bờ sông...có gì ko anh?

-à ko,giọng Thành vẫn tỉnh.anh gọi nhắc máy đưa lát dừng về khuya quá,ko được uống say rồi gây chuyện lộn xộn đâu đấy...

-vâng-7 tên thở phào-bọn em biết mà,thế thôi anh nhé,em giập máy đây.

-uh,đi chơi vui về...à,suýt quên,lúc nãy anh Quang Đông chủ quán GOOD MORNING gọi điện cho anh...

-hả?

mấy cái mồm há ra,Vinh đang gặm ăn ngon lành cũng rớt bịch miếng gà trên tay xuống,Minh lấp bắp:

-anh...anh ấy bảo sao hả anh?

-à,ngài Manager cười đánh xà,yên tâm đi...anh ấy ko nói gì đâu,chỉ khen bọn em có tinh thần làm việc tốt thôi (Á.....)và cảm ơn công ty đã hợp tác...

-hả?là sao?miệng ai nẩy mồm to hơn,mặt dần thúi,trên trán hiện lên cả tá dấu hỏi.

-ơ-đầu dây bên kia,ông sếp vẫn ngây thơ như con bò đeo nơ-bọn em ko biết gì thật à?bọn anh đã thỏa thuận việc cho bọn em làm việc ở đó 1 buổi,coi như quảng cáo cho quán,anh ấy đã hứa sẽ báo cho bọn em hộ anh rồi mà...

gần 10h,cả bọn xách xe về,7 người 4 xe.đi được 1 đoạn,Vinh ngồi sau lưng Nhật,hỏi dò:

-ông với Dĩ sao rồi?

Nhật đáp tỉnh rụi:

-sao là sao?vẫn thế mà....mọi ngày mấy ông cũng thấy rồi đấy thôi...

-thôi đi,tôi ko hỏi cái đó,y tôi là....ông..và Dĩ....thấy nó thế nào?

Nhật ngoảnh lại:

-ý ông là sao?đừng có mà vợ vẫn...tôi với con bé ấy chẳng có gì sót!

Vinh nhếch mép:

-he,có thật thế ko?đừng tưởng tôi ko nhìn thấy nhá!cái kiểu hay ngồi cười 1 mình như thằng điên của ông thì đích thị là...hôm nay lại còn vờ mặt ra quạu đứng cạnh nàng nữa chứ..

-ông có thôi đi ko?chẳng lẽ tôi ko được quyền mệt à?đừng có mà suy diễn...Nhật la toáng lên,nhưng mặt thì đỏ bừng.

-uh,tôi suy diễn...để kể nào hay giấu trộm con bé ấy thì tự đi mà biết vậy.

-....

-thôi,ko có việc gì phải ngại, mình là anh em với nhau...có gì cứ hỏi tôi,gì chứ về vụ mấy đứa con gái này,tôi rành lắm!(?!).

Nhật cúi:

-ông ko im đi,tôi dùng xe cho đi bộ về bây giờ.

Nhưng nói thế thôi,chứ đi được 1 quãng,hắn lại lăm bầm 1 mình:

-giá như Dĩ chỉ là 1 đứa con gái!

Dĩ ngồi thờ mặt ở 1 góc quán coffee quen thuộc,chờ Hân.nó nằm dài ra bàn,nhìn mấy giọt nước mưa hắt trên khung cửa kính mà thở dài ngao ngán!mùa này sao mà khô mưa thế ko biết!đang vợ vẫn về vẫn đề thời tiết thì chuông điện thoại réo âm ỉ.Hân.

-mày làm gì mà lâu thế?có biết tao đu cây được bao lâu rồi ko?Dĩ cúi!thời tiết lúc này đã ảnh hưởng trực tiếp đến khu cảm giác của não nó.

-xin lỗi!!làm j mà ghê vậy!uhm...bây giờ mày đến quán được ko?tao bận mất rồi,Đông lão gia ko cho nghỉ!

-lại nữa...vẫn bản chất phá hoại ngày nào của lão í mà vẫn chưa bỏ được.giờ tao đến đó thì ko được rồi,lại gây chuyện um lên mất....hay tốt nhất thế này:tao qua nhà trọ,mày có xin nghỉ sớm về đó,bọn mình ăn trưa tại gia.ok?

-ờ...thế cũng được!mày về qua chợ mua cái gì về nấu trước đi nhá!

-thôi thôi...tao ở với bác Năm quen rồi,giờ mất bản năng nấu nướng ,mày về có tạt đầu mua được cái gì thì mua...thế nhá!(dập máy cái rụp).

bị hớ,đầu bên kia,Hân nhìn cái điện thoại trên trên,rồi buông 1 câu (phũ phàng):

-về chuyện,có bao giờ biết nấu gì đâu mà bản năng!

Sau khi thanh toán tiền cho ly sinh tố,Dĩ vác cái balo ra cửa.nhưng ở đây,nó bắt gặp 1 cảnh tượng ko mong muốn:chị Ngân chuyên phụ trách cái khoản thể hình cho cả nhóm bước vào và theo sau là 1 cái bóng vô cùng quen thuộc:Thành.tất nhiên là vừa đi vừa trò chuyện gì rất vui vẻ,thấy Dĩ đâm ra,Ngân ngẩng lên,chào “đón đầu”:

-ơ...Dĩ ...đi đâu mà vội thế ?

nhìn Ngân,rồi nhìn anh Sếp,nó bối rối:

-àh vâng,em đi uống cà phê với bạn,anh chị...đi chơi ă?-rồi đánh bài chuồn luôn-em có việc phải đi...em xin phép....

Chẳng đợi đến câu chào của Thành,nó leo lên xe dông thẳng,trong mấy giây,tim con bé gần như ngừng đập...

-Dĩ à....mở cửa cho tao...khiếp,làm gì mà đóng kín mít thế.con Hân-vẫn cái giọng đi trước người.

Vào nhà,nó vẫn bô bô:

-tao vào chợ mà cóc có gì nên vác đạI con cá về,bọn mình nấu canh cá rô rau cải,chiều nay tao rảnh,bọn mình đi đâu chơi đề...

ko có tiếng trả lời,Hân làm lạ,quay ra,bắt gặp Dĩ đang ngồi bồn thẩn trên ghế,mi mắt rũ xuống:

-Dĩ à...Dĩ!lay lay con bạn-mày làm sao thế?-rờ trán-ôm à?

Nhưng con bạn thì ko có tín hiệu đã tiếp nhận tín hiệu đó,chỉ ngồi thờ nhè nhẹ.Hân hoảng:

-mày sao thế?tự nhiên ngồi thừ ra...anh nào hớp mắt hồn à?

Vẫn ko trả lời,nó cẩu:

-nói tao nghe xem,thằng nào chọc tức mày?để tao ra...cổ vũ...-dí sát mặt con bạn,Hân thì thầm:Nhật à?

Ngay lập tức như 1 câu thần chú,Dĩ rung mình,quay sang lừ chủ thể phát ra tiếng động:

-mày...ko còn cái tên nào hơn à?con trai trên thế giới có chết hết cũng ko được nhắc tên gã đó trước mặt tao,nghe chưa?

-he he,tại báo chí gán nhiều quá,tao thấy cũng ko đến nỗi nên...

-bỏ ngay cái bọn báo bét ấy đi,suốt ngày neho neho đau cả đầu.

-hơ hơ...biết đâu...oan gia đầy mà ă!

Thế là Hân lóc cóc đi nấu nướng,miệng vẫn ko ngừng giảng giải,lấy ví dụ chứng minh cho cái thuyết mà nó vừa nêu ra,bỏ mặc con bạn ngồi bồn thẩn...những hình ảnh ban nãy về Thành cứ bay vòng vòng quanh đầu nó.bất chợt con bé thở dài,nói vắn:

-Sếp có bồ....

tất nhiên là với cái tai thính của mình,Hân chẳng để mất đi chữ nào ra ngoài:

-thế à?em nào mà vô phúc thế?

-chị Ngân...

-Ngân nào?à....cái bà thể thể thao của mày chứ gì?trông như thế nào?xinh ko?

Dĩ gật gật,dấu nét buồn bằng cách quay đi,con bạn nó ôm rô rau cải ra,vẫn oang oang:

-he,thế thì nhất ông Thành rồi còn gì,coi như là trai tài gái sắc!mày biết làm cá ko?vào tử hình con cá rô hộ tao cái,tao sợ khoản máu me lắm.

-...

-Dĩ à...mày có nghe tao nói ko đấy?ơ hay con này...hôm nay như người mất hồn ấy nhỉ?AN DĨ...

Ko thấy cô bạn của chúng ta quay lại,Hân để đồng rau sang một bên,ngồi xuống,thêu thào với đôi mắt mở to:

-Dĩ...mày buồn à?

-....

-đừng nói với tao là vì Thành đấy.

-....

-mày...mày thích hần,à quên,anh í à?

-....

-từ bao giờ thế?nói tao nghe xem nào?sao im thế?

Di di cái tấm trên bàn,Dĩ chẳng buồn nhìn lên:

-tao ko biết....nhưng tao ko chịu nổi khi nhìn thấy 2 người đó....

-thế tức là mày thích Thành thật?Hần vẫn giữ cái giọng thêu thảo như đang nghe ...chuyện ma.

-đã bảo là tao ko biết...nhưng mà shock quá,hồi trước cũng thấy ở công ty người ta đồn đồn,nhưng tao tưởng họ chỉ vẽ chuyện nói cho vui..ai ngờ...con bé gục mặt xuống bàn.

Hần im lặng,nó biết con bạn nó sẽ ko khóc để mà đỡ,nhưng mà...vỗ bồm bộp vào vai bạn,nó an ủi bằng 1 câu mà theo nó là hợp lý nhất lúc đó:

-thôi mày....cái gì đến sẽ đến....rồi cũng từ từ qua.

Ngoài trời vẫn rả rích mưa.

15. Chương 15

Những ngày sau đó là những ngày nặng nề với cô bạn của chúng ta,mỗi khi đi tập ở phòng thể hình,nhìn thấy chị Ngân,nó lại nhớ đến nụ cười rạng rỡ của Thành hôm đó,mà chẳng mấy khi nó được thấy sếp tươi như thế.con bé cố gắng ko nghĩ vẩn vơ,cô ko để điều đó ảnh hưởng quá nhiều đến những thứ xung quanh.nhưng chính nó lại ko thể ngừng nhìn trộm Thành,và cũng ko thể thờ được khi anh lại gần.vì thế mà nó tránh anh như tránh nắng,mà cũng vì thế con bé bỏ ăn.

Tất nhiên là những người xung quanh Dĩ đều ko bị mù mà ko nhìn thấy sự khác là ở nó,Trung thì ko ngừng hỏi thăm,quan tâm....từ ngày lên chức “anh giai” đến giờ,chưa 1 ngày nào Trung lơ đãng nhiệm vụ.bác Năm thì suốt ngày nhắc nó ăn,ép nó uống,còn định vác sấm về bồi bổ nữa,nhưng mà con bé cũng chỉ cười hiền,chừa chấy:

-chắc tại cháu chưa quen giảm cân thế này.

6 tháng cho sự xuất hiện của Dĩ bên cạnh nhóm,cũng đủ để người ta công nhận dần dần nó,dư luận thì cũng chỉ nổi lên 1 thời gian đầu thôi,rồi lại từ từ lắng xuống,cả nhóm đang ráo riết cho album mới và chuyển lưu diễn đầu tiên ở nước ngoài.dạo này.Dĩ bị lôi ra studio liên tục,hết chụp ảnh bìa CD cùng nhóm lại đến ảnh ấy tờ báo.ông Sếp còn đang định nhận lời mời quảng cáo của mấy hãng thời trang và nước hoa nữa.công việc quay mòng mòng.Dĩ đã giảm cân được,dáng thon hơn nên trông nó cao hơn được 1 tí,đang tập tành học cách đi mấy đôi giày cao gót dù ơn chúa là ko phải sử dụng trên sân khấu,chỉ để ấy buổi tiệc,gặp mặt quan trọng thì đi guốc cho....oai.

đêm về,con bé phải thoa thuốc dưỡng da,ngâm chân nước nóng ấy chỗ bị rộp vì “mấy cái ghế đầu hình bàn chân” ấy.theo đúng như Thành nói:

-người công chúng thì làm gì cũng phải cẩn thận,”mẽ” 1 miếng cũng là cả vấn đề.

...Thành....lại Thành,đi đâu cũng thấy người ta nhắc đến ngài Manager,làm gì cũng gặp bóng “ngài” thấp thoáng xung quanh.nghe mọi người nói thì hồi mới lên làm quản lý,Thành cũng bị đồn ra nói vào nhiều,đơn giản vì bố anh là chủ tịch 1 tập đoàn giải trí lớn.nhưng do ko muốn núp bóng bố,sau khi học xong ngành quản lý ở Mỹ,Duy Thành nộp đơn vào ...1 công ty giải trí cạnh tranh khác,cho thiên hạ mở to mắt về trình độ của mình.

Còn về chị Ngân,chị ý là bạn rất thân từ hồi hồ xiu xiu của ông Sếp,thậm chí còn có tin là gia đình 2 bên đã đính ước cho họ từ trước.cũng như Thành,nhà Ngân khá giả,lẽ ra chị học Ngân hàng,nhưng nhìn anh

xông xáo tách khỏi cha mẹ, chị cũng nộp đơn vào công ty, làm huấn luyện cho các ca sĩ về thể hình như bây giờ, người ta còn nói là chị đi theo anh để “chăm sóc”, và cũng là “gián điệp” 2 mang cho anh với gia đình.

Dĩ biết, nhưng chỉ ngồi buồn, xét cho cùng thì nó chẳng giúp được gì, chỉ biết đánh rối mọi chuyện làm cho Thành phải khổ sở đi chữa cháy.

Buổi sáng, Dĩ theo cả nhóm đi tập thể hình như mọi ngày. Trung cở nó vào tận bãi xe, 2 anh em đang cười nói trong khi chờ mấy tên gà rề kia cất xe thì cái MONDEO đen quen thuộc lướt qua, đỗ ngay gần đó. Trung quên đồ trong cốp nên quay lại lấy, để mặc Dĩ đứng ngoài.

Thành mở cửa xe bước ra, vẫn giữ cái miệng cười hớn hở, dạo này anh cười nhiều hơn thì phải. Đang định chạy đến vãn an buổi sáng ông Sếp thì Dĩ thấy Thành chạy sang cửa bên kia, lịch sự mở cửa. và 1 cái đầu lộ ra, chẳng ai xa lạ: là Ngân, cũng cùng với nụ cười vui vẻ.... trong chốc lát, người Dĩ đông cứng, đứng nhìn trân trân 2 người đang đùa cợt đằng xa, chỉ có 1 điều mà con bé ko chú ý: 1 chiếc xe ô tô trắng bạc đang lao tới bấm còi ỉng ỏi. Nhưng Dĩ như người mất hồn, chỉ đứng chết lặng. trong tình thế đó, bất chợt con bé cảm thấy như có 1 cánh tay giật mạnh mình lại, vừa lúc chiếc xe trở qua.

Lúc này Dĩ mới như vực tỉnh và nhận ra hoàn cảnh hiện tại: nó vừa mới thoát chết trong gang tấc, và hiện nay đang ở... trong “vòng tay” của 1 người ko mong muốn: Nhật. nhưng có vẻ hần ta ko nhận ra điều đó, vì còn mãi nhìn theo cái xe hơi mà... nguyên rủa.

Nhưng chỉ 2s sau, khi phát hiện ra tình huống nhạy cảm mà mình đang ở trong đó, hần đẩy phắt Dĩ ra, mặt đỏ bừng, cái kính chữa gương:

-cô làm cái quái gì thế hả? ko nhìn thấy cái xe to lù lù như thế à?

Dĩ cũng chẳng vừa, ko đứng lại bị cái gã này ôm ấp:

-kệ tôi, cần gì anh cứu giúp! thật là...

-lại còn thế nữa? lấy oán trả ơn đấy à? cô đứng đó, lỡ cái xe nó tông phải thì tôi làm sao?

Con bé ở người ra 1 lúc, lần đầu tiên nó nhận thấy sự quan tâm của Nhật với mình. còn kẻ kia, nhận ra cái sự vừa mới lỡ lời của mình, hần ấp úng, nhưng cái mặt vẫn vênh lên:

-...thì...thì...tại tôi sợ cô gặp chuyện, nầm đó thì lấy ai đi diễn,...bọn tôi lại bị nói ra nói vào...

Cô bạn hừ mũi:

-phủi phui cái mồm anh...

Rồi chuyện cũng im im, nhưng cũng từ đó An Dĩ để ý đến thái độ của Nhật nhiều hơn, từ lời ă tiếng nói, hành động, cho đến cách gã đó nhìn nó... có cái gì ko bình thường. tên kia có vẻ cũng nhận ra mình bị chú ý mà đâm cuống. mỗi lần bắt gặp ánh mắt con bé đậu nơi mình, hần ta lúng túng:

-cô...cô làm gì mà nhìn tôi ghê thế? mặt tôi dính cái gì à?

-he, xấu quá thì nhìn.... Dĩ đáp lại.

Mặt Nhật lại trở nên gian gian... như cũ:

-ko phải đẹp trai quá mà ngưỡng mộ đấy chứ?

Con bé xùy 1 cái rõ dài:

-thôi đi, cho cũng chả thèm...

nhưng chỉ vậy, ko hung hăng như những lần trước.

9h47 sáng, đang tập vũ đạo, chợt Dĩ bị ông Manager gọi lên văn phòng. mở cánh cửa trong suốt 1 nửa, ”nhờ nhờ” 1 nửa, nó bước vào:

-anh gọi em ạ?

Đang nghe điện thoại, Thành quay ra gạt đầu, ra dấu cho nó ngồi xuống, nói nốt vào cái O2:

-vâng...em biết.em sẽ hỏi...(dập).

ngồi xuống ghế,rót cho con bé ly nước lọc,Thành bắt đầu mở màn:

-em uống đi,anh gọi em lên có việc muốn hỏi,đáng lẽ điều này nên nói với cả nhóm nhưng anh muốn hỏi ý kiến em trước:bạn anh định cho em làm 1 album solo-nhìn thấy mắt Dĩ đang căng ra,Sếp ề à giải thích-em đừng lo,chỉ là album solo thôi,chứ ko phải tách em ra luôn,vì trước đây,cả 6 người kia đều đã cho ra lò 1 album đầu tay rồi...em nghĩ thế nào?

Xoay xoay cái cốc trong tay,An Dĩ chau mày:

-nhưng mà...em thấy mấy nhóm tách ra làm album riêng sớm bị tan rã lắm...nên...

-cái này thì em ko phải lo....công ty đã bàn bạc hết rồi,bạn anh làm album cho em để đẩy vai trò của em lên cao hơn 1 chút,lúc đó mới tạo thế cân bằng với những thành viên khác.và lại...em cũng cần có thêm 1 lượng fan riêng...như thế cũng tốt hơn cho nhóm...còn về mấy nhóm khác,họ tách ra vì đã đến lúc cần phải làm thế.được chứ?

-ờ...thế thì tùy các anh thôi,mà bao giờ bắt đầu ạ?

-à...chắc phải 2 tháng nữa đấy,vì giọng em chưa đủ vững để đứng 1 mình nên có lẽ em sẽ được gặp lại thầy Hoàng thanh nhạc để học hỏi đấy....tốt nhất là em nên chuẩn bị trước,còn bạn kia,anh sẽ bàn sau.

Dĩ cười thâm,lẩm bẩm:"vâng,gặp lại thầy Hoàng thì phải chuẩn bị tinh thần rồi..."

Đúng lúc đó,có điện thoại reo,trên bàn,mặt cái O2 nhấp nháy,hiện dòng chữ:"Ngân Xinh calling...".con bé tự nhiên thấy nhói 1 cái trong người,Thành mở máy,hờn hờ:

-gì đấy?...ờ ko?...ăn rồi?...khiếp!làm gì mà quan tâm thế?...

con bé lẳng lặng đứng lên,cổ dấu chữ buồn đang hiện lên trên trán,lí nhí:

-em xin phép...

rồi rút đi nhanh ***ng như đang chạy trốn,giống như lần nó gặp 2 người ở quán coffee,lần này,nụ cười của Thành cũng như lúc đó....

Bây giờ thì Dĩ đang ngồi im,ngay đơ như pho tượng gỗ cho những người xung quanh "bôi trát" lên mặt mình.hợp đồng quảng cáo của cả nhóm với hãng thời trang "HUY'S FASHION" đã được ký,hôm nay là buổi chụp hình quảng cáo.đây là 1 hãng quần áo cũng khá nổi tiếng,hàng Việt Nam chất lượng cao hẳn hoi,ko chỉ kinh doanh thiết kế trang phục ở nhà,đi chơi và công sở,"HUY'S FASHION" còn có cả đồ dạ hội và áo cưới.hôm nay sẽ là chụp ảnh cho cả trang phục thường lẫn đồ cưới!

Tất nhiên là Dĩ ko chịu đồng ý cho việc mình bị biến thành cô dâu khi mà chưa đến ngày cưới như thế này,nhưng mà biết làm thế nào được,mọi chuyện đã được quyết,Thành phải nói mãi nó mới chịu cắn răng mặc mấy cái váy to thùng nóng nực khó chịu bức bối rắc rối (toàn những adj ko đẹp đẽ) đứng giữa mấy tên còn lại,tất nhiên là chả sung sướng gì.thình thoảng có mấy nhân viên đi qua chỗ trang điểm của nó lại cười hình hích khi nhìn cái mặt bí xị của con bé,lại vỗ bôm bốp ra vẻ thông cảm rồi dạn dò:

-lát cổ cưới lên nhá...cô dâu giàu cưới,ai lại...

mấy anh chàng kia thì khá hơn,chỉ việc mặc mấy bộ ple ngay ngắn,tóc vuốt keo nghiêm túc thắt thêm cái cavat và đi đôi giày bóng nhảy nữa là ổn,tất nhiên là cũng phải make-up lên 1 chút.

Mấy cái váy được chọn cho Dĩ toàn là dạng áo quây vai trần,làm nó bức bối ko chịu được.đã thế lại còn phải chịu đựng mấy con mắt nhìn của hàng tá người ở đó,nhất là 6 gã trong nhóm,nhìn nó từ đầu đến chân rồi lại quay ra thì thầm cái gì đó với nhau,thế có cấu tiết ko cơ chứ!ko chỉ có thế,mặc váy cưới,con bé ko được bước sải rộng,như thế có thể vấp ngã.Dĩ cảm thấy như cả người mình đang quần 1 mớ dây thừngàbức xúc!studio trang chí nên khá ổn,hết cái Vespa trắng lại đen cái đàn dương cầm (giả) đen bóng,trông lằng lằng ko chịu được!lại còn mấy cái ghế sắt uốn lượn hoa văn,trông rất chi là ổn!đó lag tất cả những gì mà con bé thấy thích trong buổi sáng đó.

Đến khi chụp ảnh mới chết,hết chụp 1 mình lại chụp với cả 6 chàng,hết 6 chàng thì lại ra đứng với từng chàng một,mà toàn bị ghép đứng với Nhật mới cấu chứ!có lẽ người ta muốn tận dụng cái scandal ảo của 2 người.miệng thì cười hơn hở đầy hạnh phúc đúng như yêu cầu của tên chụp hình,nhưng sau mỗi lần như thế có và Nhật lại lừ nhau 1 cái:

-đừng có mà dẫm lên váy...anh hậu đậu quá đấy!

-có mà cô hậu đậu thì có!xê cái vạt này ra.mặc đã xấu rồi mà còn...

-uh tôi mặc xấu...chắc cái váy này hợp với anh hơn đấy!

cứ thế,thợ ảnh phải nhắc 2 bên im lặng suốt,còn mấy gã đứng ngoài thì chúm chím cười.

Hết trang phục dạ hội,cả bọn phải “trình diễn” trang phục đạo phố.Dĩ kêu oe óe khi người ta đưa nó 1 đồng váy ngắn màu mè,nó chối đây đẩy:”tôi mà mặc mấy cái này thì đảm bảo bọn anh ế mặt hang ngay lập tức!”.mọi người nói sao nó cũng ko chịu,cứ 1 mực khăng khăng:

-ko được,tôi đã nói trước là sẽ ko mặc bất cứ cái gì ngắn ngắn mà,bọn anh đồng ý rồi mới ký đấy chứ!sao bây giờ lại...

sau cùng,có lẽ nó quyết liệt quá nên họ đành thua,vậy là Dĩ chỉ phải mặc mấy cái quần lưng lửng hoặc dài thượt.khoẻ!

buổi trưa,đang ăn cơm cùng cả nhóm,An Dĩ chợt nghe cái điện thoại réo nhạc chuông dành riêng cho khu gia đình,nó hết hồn.thật ra việc nó đi hát bị bố mẹ phản đối lắm,nhưng mà chết nỗi con bé đã “lỡ” ký cái roet vào hợp đồng nên ko thay đổi được.tuy thế mà 2 vị song thân vẫn giận lắm,mấy lần con gái gọi điện về thăm hỏi,tòan gặp thẳng em,còn bố mẹ thì quyết ko nghe.bởi thế nên khi thấy gia đình gọi,con bé lo lo,alo bằng cái giọng nhẹ nhất có thể.

-alo,xin hỏi đây có phải là số của Dĩ ko?

Ko khó để nhận ra giọng của “phụ vương”,con bé đau tim:

-bố à?con đây!

-ha,vẫn còn nhớ là mình còn bố cơ à?tôi tưởng cô ca sĩ nổi tiếng quên rồi...

-bố...

-tôi ko dám!tôi chỉ gọi để hỏi xem mười tư âm này cô có về ăn giỗ cụ nội ko để tôi còn biết đường!

-mười tư à?ờ,vậy là thứ Năm tuần sau...

-vâng,tôi báo trước để cô có xếp lịch được thì về...(muộn rồi bố ơi,lich ca sĩ người ta xếp cả năm trước cơ.)

vẫn giữ hòa khí,Dĩ:

-ạ,con sẽ thử hỏi anh Thành...

-cô làm sao thì làm báo sớm sớm để tôi còn đi nói với họ hàng....các bác nhắc cô suốt đấy!

-vâng,con vẫn biết tấm thịnh tình của mấy bác ấy dành cho con mà....

-thế thì cố mà về....tôi hứa rồi đấy....

-vâng,con...

-à...mà còn cái “thằng” mà cô hay cặp kè ấy?là sao?

-ơ!thằng nào hả bố?Dĩ há mồm,trong đầu....liệt kê hàng loạt danh sách.đầu bên kia,ông bố đáng kính vẫn thủng thẳng:

-ờ thì cái thằng đầu đình hay đi cùng mày ấy,báo biếc người ta nói âm lên còn gì...

-ai cơ?Nhật à?con bé hét tướng lên,ko thể tin nỗi bố lại nghĩ thế về nó và tên đáng ghét kia!

-à...tên nó là thế à?nghe mọi người nói dữ quá,tôi nhận luôn là lần này cô về với thằng đó đấy,sắp xếp thế nào thì tùy...dập máy đây!

-nhưng mà con...

(cụp)

Luôn luôn kết thúc bằng cách đó,bố Dĩ làm con bé để mồm bị gió lừa mất 1 lúc.khi tỉnh ra thì nó nhận thấy mình đang là tâm điểm của 6 cặp mắt kinh hoàng trên bàn ăn,Trung hỏi khẽ:

-ai thế?bố em à?

(gật)

-có việc gì thế?sao lại hoảng hốt thế kia?Việt tò mò.còn nhân vật bị nhắc trong cuộc đối thoại kia thì bức xúc:

-bố con cô nói chuyện gì mà lại có tên tôi ở đó thế?

Dĩ bần thần mất mấy giây,chợt,nó đứng dậy đề nghị:

-Nhật à!anh ra ngoài với tôi 1 lát được ko?có việc.

-cô điên à?sao lại lôi tôi về nhà cô?về với tư cách con rể à?

Giọng cô bạn nài nỉ:

-đi mà...tôi thề là chỉ đưa anh về với tư cách bạn bè,sau đó tôi sẽ nói ọi người rõ,chứ để ở quê họ đồn ầm lên,bố mẹ tôi lại khó xử.

-...

-bố tôi nói là làm,ko nghe theo là chỉ còn nước ko được nhìn mặt...An Dĩ tỏ hết sức đáng thương,nhưng mà sau mấy hồi suy nghĩ,tên chết tiệt ấy lại buông 1 câu phũ phàng:

-thôi,đó là việc của gia đình cô,tôi ko liên quan!mấy tay nhà báo nói còn chưa đủ hay sao mà còn muốn chơi nổi.

-ai chơi nổi?tôi chỉ nhờ anh có chút việc,bạn bè ko giúp nhau được 1 tí à?

-hơ-nhật lại chuyển sang cái giọng...vô trách nhiệm-tôi với cô là bạn từ bao giờ mà tôi ko biết nhỉ?

Buổi tối,Dĩ gọi điện cho sếp,bằng cái giọng nhẹ nhàng nhất có thể,dãi bày hoàn cảnh 1 thôi 1 hồi,rồi xin nghỉ vào ngày thứ Năm tuần sau.may sao là sau 1 hồi đắn sso,ông Sếp cũng chịu đồng ý cái rụp.tất cả những gì nó cần lo bây giờ là “đổi phỏ” với cha mẹ và họ hàng ở nhà.và người đầu tiên nó nghĩ đến là Trung:

-ko được,thứ Năm sau là anh cũng phải về nhà,bố mẹ anh cũng réo suốt.sorry nhưng lần này anh ko thể giúp!

Những thành viên còn lại cũng có ối lý do để mà từ chối.Việt còn phán 1 câu:

-tôi về lỡ bố mẹ thấy “ko phải là cái thằng trên báo” thì đánh đuổi cả 2 luôn ấy chứ!

Kiểu này chắc chỉ còn nước....thuê người mất!

Đến tối thứ tư,bí quá ko biết làm thế nào để giải quyết ổn thỏa,con bé đành liều gọi điện báo ko về được,như thế còn có lý hơn là về 1 mình,lại bị tưởng là do có kẻ “đá”.nhưng khi Trung nhìn khuôn mặt đầy căng thẳng của Dĩ lúc trên xe,anh lại cười phì:

-thôi,ko phải lo,thằng Nhật nó nói vậy mà ko phải vậy đâu,nó sắp xếp quần áo từ tuần trước rồi,chỉ chờ cho em dẫn về thôi...

thế là sáng sớm hôm sau,trời đang rét căm căm,có 2 kẻ mò mò ra nhà xe với cái balo to sụ trên vai,đi sớm để về còn kịp,cũng tránh cả mấy tay parrazi lăm chuyện.từ đây về nhà Dĩ cũng phải mất 4-5 tiếng ngồi xe máy,nên phải chuẩn bị kỹ lưỡng.

Cái SH đen thui (như dầu óc của chủ nhân nó) vút đi, đường khá xa, ra khỏi ngoại thành là toàn gập lúa với ruộng, đoạn đầu cả hai còn đủ sức “nói chuyện” và cãi vã, nhưng khi chưa được nửa hành trình là bắt đầu có dấu hiệu mệt nên im im, và lại Dĩ cũng muốn để Nhật tập trung lái xe, chứ nói thêm 1 lúc nữa chắc chống chân xe mà nhảy xuống đánh nhau mất! đến gần trưa 2 người mới về đến nơi, cũng may đường về quê nó đã trải nhựa gần hết nên cũng ko xóc lắm, nhà con bé tút mút trong làng, phải đi vào 1 cái ngõ nhỏ, từ xa xa đã thấy cái bạt xanh lè chằng lên, ồn ào! cái ngõ nhà Dĩ hai bên là tường gạch rêu nâu rêu vàng đủ cả, chợt Nhật chặc lưỡi:

-lối này đi giống đường Hà Nội thế kỷ 20 quá, hôm nào bảo anh Nam về đây chụp ảnh bìa album mới được. tôi kết cái bìa “Khôi” của Đăng Khôi lắm.

xe vào đến cổng là phải xuống vì sân đầy bàn ghế và cũng nườm nượm người ra vào. nhận ra chị mình, thằng Đum đứng ở cổng hét ầm lên:

-chị Dim về, cả anh “ca sĩ” nữa...bố ơi...

Chưa kịp há mồm quát thằng em im miệng thì trong nhà con bé, người ta đổ ra ầm ầm, mỗi người 1 câu, chẳng biết đằng nào mà trả lời:

-con Dim về rồi đấy à?

-vào tao xem mày nào....gớm, thấy trên TV suốt, giờ xem có khác ko nào?

-ca sĩ có khác, đầu tóc da dẻ khác hẳn...

bố mẹ Dĩ nghe thấy con về, chạy ra nhìn nó từ đầu đến chân rồi nói khe:

-gầy đi đấy, dắt xe vào nhà đi chứ!

Con bé húych Nhật đang đứng trân trân nhìn xung quanh, mấy cô nàng đứng gần chỉ trỏ hần rồi cười rúc rích. hiểu ý, hần lò tò ra đẩy cái xe to sụ vào, mọi người trở mắt ngạc nhiên:

-anh ca sĩ hay đi cùng con đấy à?mama sầm soi-đẹp trai gớm!(ặc ặc)

câu khen bất ngờ của mama làm 2 tên đỏ bừng mặt, còn họ hàng thì cười ầm lên, chú Thăng hàng xóm vô tư nhận xét:

-đẹp thế này thì nhất con Dim rồi còn gì!(ôi trời ơi...)vào nhà đi.

Thật là tấp nập. năm nay ko hiểu sao bố nó lại nổi hứng làm cỗ lớn thế này, cứ đi đến đâu cũng thấy xung quanh nhìn nhìn 2 đứa rồi cười nói bàn tán xôn xao, Dĩ lăm bầm”lấy trời cho ko ai nghĩ con với Nhật...”ngồi vào cái ghế mây, Nhật bị bố mẹ cô chú làm khổ với bao nhiêu là câu hỏi. nào là nhà ở đâu, bố mẹ làm gì, bao tuổi rồi trước đây học trường nào....cũng may hần đóng rất đạt vai của 1 anh chàng tử tế, chứ ko như kẻ hay hoành hợ nó mỗi ngày, bố dĩ thì cứ gật gù suốt, khác hẳn lúc nói chuyện qua điện thoại, con bé thở phào nhẹ nhõm.

Ăn uống xong, mọi người lục tục dọn dẹp, Dĩ định xông vào làm 1 tay nhưng các cô quyết ko để nó **ng tay vào, kêu cứ lên giường nghỉ ngơi, đi một cả buổi sáng nay rồi. papa của cô nàng nói Nhật vào phòng ngủ của ông bà mà nằm, tất nhiên là hần ta chẳng dám, chỉ xin lấy chiếu trải xuống nền phòng khách, mặc cho chủ nhà nói bao nhiêu đi nữa. còn Dĩ thì được ngủ với mẫu thân, cho bố sang bên phòng thằng em. buổi trưa 2 mẹ con rủ rừ rừ suốt, đang kể chuyện mấy anh em trên thành phố, bỗng mẹ nó phán 1 câu:

-mẹ thấy thằng Nhật nó cũng tử tế đấy mày ạ. nhưng mà hơi xa....

Tất nhiên có đứa ngu mới ko hiểu câu nói đó ý gì, nhưng chẳng lẽ lại phản bác lại là mẹ cứ lên ở cùng nhà thử với hần xem có chịu đc quá 3 ngày ko à? như thế là sẽ phá hỏng vở kịch 2 đứa đã cố đóng suốt buổi. nên Dĩ ko biết nói gì hơn là xùy xùy bà mẹ:

-thôi, mẹ đừng nghĩ linh tinh con với Nhật ko có gì đâu...rồi lẩn đùng ra (giả vờ) ngủ. mẫu hậu thấy thế chỉ biết lắc đầu quay đi, tùm tùm.

chắc có lẽ đi đường xa mệt quá hay sao mà tên con trai kia nằm 1 lèo đến hơn 5h chiều, ko bị Dĩ...đá dậy thì chắc già ngủ đến sáng mai mất:

-dậy...dậy nhanh lên....có định về ko hả?

bị hồng mắt giấc mơ ngọt ngào,Nhật cúi:

-cái gì thế?để ngủ xem nào...

-dậy đi,ko thì cho anh ở đây ở rể luôn bây giờ...

nghe đến cụm từ hãi hùng ở giữa câu,hắn bật dậy ngay tức khắc:

-hả,ở rể gì đấy?đừng làm tôi sợ...

An Dĩ phì cười,vỗ bồm bộp vào vai hắn:

-rồi...tại anh ko dậy,mối dọa có tý mà đã...rửa mặt đi rồi theo tôi ra ngoài này,có thứ cho anh xem,hay lắm!

nghe đến đó,Nhật hí hửng,khác hẳn thường ngày:

-thế à?có ăn được ko?... (nhìn quanh) mà bố mẹ cô đâu rồi?

-ra đằng sau làm cơm rồi,lát nữa ăn tối xong thì chúng ta về...

-có sợ muộn ko?tên cả nghĩ ấy lo lắng.

-ko sao đâu,cùng lắm là về đêm cũng dc,chạy sô đêm quen rồi mà còn sợ cái gì?

Bây giờ Nhật đang ngồi trên cái xe đạp cũ mượn của chú Thăng hàng xóm,có xe máy nhưng Dĩ kiên quyết ko đi,bắt hắn chở trên cái xe cũ kêu kìn kít này.nhưng mà với bàn tay quen nhún ga bóp còi này thì lái dc cái xe ấy là cả 1 thử thách.vì thế sau mấy cú loạng choạng suýt đâm xuống ao,cô bạn của chúng ta đành để hắn ở vị trí phía sau,còn mình thì hì hục đạp,chở khối thịt hơn 70 cân ấy ra đầu làng,rồi...vòng ra ruộng.

-ra đây làm gì thế?tên kia thắc mắc.tài xế đáp tỉnh rụi:

-bán người!

Tên đằng sau cười ranh mãnh:

-bán người thì lấy ai chở tôi về?

-cóc cần về,để mấy tay buôn đưa anh sang làng bên bán cho “lầu xanh”.

Đang lấy hơi định dốc lại cô bạn,chợt cái xe phanh kít lại,làm Nhật đâm sầm vào lưng Dĩ,trong giây phút,hắn...ngửi thấy mùi hoa nhài thoang thoảng (cũng may là chưa phải X-MENJ).

-đến rồi!cô bạn ngồi phía trước reo lên.xa tí theo ngón tay kia,hoàng hôn nhàn nhạt buông xuống cánh đồng lúa xanh ngắt,vẫn là mùa đông nên trời ko trong lắm,nhưng cũng ko hoàn toàn xám mây,chỉ mờ mờ bụi bụi,con đường đất đỏ mà cả 2 đang đứng trên đó như 1 vệt thẫm chạy tuốt về phía đó,Nhật xuống hẳn xe,giò thối bên tai ừ ừ.1 cảm giác Yo! Ko chịu dc:

-cái này thì ở thành phố làm sao có!mặt Dĩ nghênh nghênh tự hào như đứa trẻ khoe quà.như mọi ngày thì chắc hắn đã làm 1 câu gì đó để đập bẹp cái vành vào ấy!nhưng lần này vì có công dẫn người ta đến chỗ đẹp nên...tha bổng miễn chết.

trời chiều in bóng 2 người đứng với cái xe cạch cạch...

lúc tối ăn cơm xong là cả nhà ra tiễn chân Dĩ đi luôn.bố nó có vẻ xuôi xuôi.mẹ nó thì gói theo 1 đồng quà cáp linh kinh,chủ yếu là vải khô của nhà,vì lúc ăn tráng miệng món này,Nhật buột miệng lỡ lời:”ngon quá”.thế là ngay lập tức hắn dc “trọng thưởng” hậu hĩnh.thằng em thì cứ nhảy nhót như con hoẵng,dẫn đi dặn lại chị mình là lúc về phải mua mấy thứ nó thích,cái thắng...11t rồi mà cứ như trẻ con ấy,Dĩ lừ nó:

-mi có yên ko nào?ta chưa xử cái tội bép xép tên ở nhà của ta cho anh Nhật nghe đâu đấy!thế là thằng bé được thể chạy ra nín lén lấy tên bạn lúc đấy đang kì cùi dặt xe ra,chơi đòn cuối:

-anh ơi,chị em ở nhà tên là Dim,vì hồi bé suốt ngày mắt chị í lim dim đấy.

chạy lại nhéo tai thằng em,nhưng ko kịp nữa,mặt con bé đỏ bừng,còn tên kia chỉ tùm tùm.trc khi ngồi lên xe,papa nó cẩn thận dặn dò:

-làm đc việc gì thì phải làm cho tốt,ko phải tự nhiên mà người ta chọn mình vào đâu,nghe chưa?

Con bé cười toe:

-yes,sir!

Cốc đầu con gái,papa đáng iu của nó quay sang Nhật,giọng đầy tin tưởng:

-nó có làm sao sai thì các anh cứ góp ý,còn ko nói đc thì gọi về đây,bác lên tận nơi trị cho...

chẳng hiểu sao lúc đó,tên đó lại gật đầu cái rụp,buông 1 câu sốc hàng:

-vâng thưa bố!

lúc đó Dĩ muốn té xỉu ngay tại chỗ,mẹ nó thì cười ngất,vỗ vai hân:

-uh,đúng đấy,tập gọi cho quen đi...(rầm!!!)

16. Chương 16

về tối lạnh,đường vắng,Nhật lái xe vù vù,hậu quả để lại là cô nàng ngồi sau rét run cầm cập:

-ko cho xe chạy chậm lại được à...lạnh quá...

-chạy chậm thì sáng mai chưa chắc mò về đến nhà,tôi còn phải ngủ,mệt lắm rồi.

Con bé tá hỏa:

-ê..ê..chạy sao thì chạy,đừng có ngủ gật là được.

-biết rồi!hắn gât.

đi đc 1 đoạn,tự nhiên tên lái xe móc lại chuyện sự tích cái tên của nó:

-cô Dĩ...ngày bé cô tên là Dim thật à?

Xoa xoa 2 tay vào nhau,cô bạn lâu lâu:

-biết rồi còn hỏi...

-thế sao lại gọi là Dĩ?hắn chưa để yên.

-ờ...tại bố tôi là giáo viên,hồi trước từng dạy trên Hà Nội.ngày đó bố tôi mê cô tiểu thư nào đó,cô ấy biết chơi vĩ cầm hay lắm.2 người định kết hôn rồi nhưng bị gia đình nhà gái cấm quá,lôi tuốt cô ấy sang Đức,nghe nói có gia đình họ hàng gì bên ấy,từ đó ko liên lạc đc.lúc về quê thì bà tôi đã dạm cho bố 1 đám trong làng,là mẹ tôi bây giờ.mãi sau bố tôi mới chịu.nhưng khi sinh tôi là con gái,bố mới gọi tôi là Dĩ.đến ra bây giờ mới phải chịu cái tên xấu thế này.

-nghe buồn nhĩ?nhưng dù sao cô cũng có cái tên lạ đấy,có lạ cũng ko sợ mất.

-này...này..ý anh là sao?muốn nói gì?cô bạn sinh sự.Nhật nói lại mấy câu gì đó,thế là cãi nhau chí ***e...

9h16 tối,đêm lạnh,gió thổi ù ù,Nhật thấy 2 tay mỏi nhừ,nhưng vẫn cố lái,chợt có cái gì đó chạm vào lưng hắn,hết hồn.quay lại phía sau.Nhật thấy cô bạn đồng hành đã gục trên lưng mình,mắt nhắm nghiền,cái lưng nhô lên hạ xuống đều đều.ngủ.chắc Dĩ cũng mệt lắm rồi.ko nói ,ko động đậy nhiều,Nhật chỉ lẳng lẳng vòng cánh tay ra phía sau,đặt hờ lên lưng con bé.hắn sợ có người mãi ngủ mà ngã xuống xe.

-ah...đã về đây rồi,anh con rể tương lai!Vinh nói lớn khi thấy tên bạn từ xa về vào phòng.

-be bé cái miệng thôi,ông muốn chết à?

-hơ hơ...sợ kìa?thế nào?trình diện song thân của “nàng” thành công chứ?nhị vị có ưng cái bụng về chàng rể mới ko?

-thôi đi,ai là rể mới,ông đừng nói lung tung...

-ừ!nói tầm bậy tầm bạ,trúng tùm lum tùm la...ông ko việc gì phải dẫu...

Nhật vẫn ngoan cố:

-ai thêm...

-hohoh,ko thêm,thế ngày mai tôi thử lấy làm “của riêng” xem có đc ko nhá?

Tên bạn cười thách thức:

-đó ông lấy đc...,nài,cho ngủ nhờ 1 đêm,bác Năm lôi đồng chăn màn gối của tôi đi giặt,bây giờ vẫn chưa khô...

trên thực tế,Nhật đã bắt đầu nhìn thấy sự đặc biệt ở cô bạn cùng nhà cũng từ lâu lâu rồi,nhưng hẳn lúc đó (và cả bây giờ nữa) nhất định ko chịu thừa nhận là mình đang dần dần gặp rắc rối với cô nàng rắc rối đó,dù chỉ trong suy nghĩ.cụ tí là hẳn mắc chứng bệnh thích nhìn thấy “con bé đó” mỗi ngày,thích cãi nhau với người ta (“phương tiện liên lạc” duy nhất mà),nóng nóng khi thấy người ta cười nói phớt lờ với Trung,thậm chí còn cảm thấy đau đau xon xốt khi kẻ hậu đậu kia bị vấp ngã.nhưng mà 2 cái đầu bốc khói đã xây lên 1 cái cầu lửa,cứ mỗi khi Nhật định đến gần hơn 1 chút là những cuộc cãi vã lại đẩy hẳn ra.nhưng ko vì thế mà hẳn ghét thêm Dĩ,ko thể hiện mà chỉ bằng cách âm thầm giúp đỡ,có lẽ như thế cũng đã đủ với hẳn.

chuyện của Thành và Ngân đang ngày càng bộc lộ rõ,ko dấu diếm như trước nữa.2 người hay đi với nhau hơn,nói chuyện nhiều hơn,ngài Manager bận trăm công nghìn việc kia thường xuyên đến phòng tập thể hình nói chuyện vào mỗi sáng hơn và cô tiểu thư là ngọc càn vàng mạnh mẽ kia thỉnh thoảng lại ko ngần ngại lụ lụ cùi nẫu ít thức ăn mang đến cho Thành.Dĩ ko bình luận loạn lên như mấy cô nàng lảm chuyện ở công ty khi nhìn thấy “cặp đôi hoàn hảo” ấy dạo bc qua lại.nó chỉ nhún lông mày nhìn họ,rồi cố gắng quay đi bình thản.ko bao giờ đc để cho họ thấy nó buồn,như thế ko đáng.

Mỗi lần đi diễn về,vào phòng,nghe tiếng leng keng nho nhỏ của cái chuông gió bé tí teo treo nơi cửa sổ,An Dĩ lại nhớ hồi mới về công ty,dịch thân ngài Sếp đã mua cho nó cái chuông ấy khi nghe con bé phàn nàn với bà Năm rằng phòng nó im ắng quá,chẳng ồn ào như trong khu tập thể cũ.cũng thật buồn cười,ông Sếp ấy thay vì mua cho đứa như nó 1 cái loa xập xình thì lại đem đến cái phát ra những âm thanh nhỏ bé đó.theo như cái mớ lý thuyết mà Thành đưa ra thì khoa học đã chứng minh rằng nghe tiếng chuông gió giúp thần kinh bớt căng thẳng căng,đúng là người có học,đi đâu cũng “xổ khoa học kỹ thuật” ra đc.

Nhưng hồi đó là hồi đó,bây giờ thì Thành đã thuộc “sở hữu cách” của Ngân rồi,nó và ngài quản lý vẫn nói chuyện nhiều như cũ,thậm chí là hơn trc 1 chút vì dạo này con bé hơi có vấn đề về sức khỏe,nhưng như thế có nghĩa lý gì,đó chẳng qua chỉ là nghĩa vụ thôi.

13h chiều,Dĩ về nhà,sáng nay nhóm có 1 show diễn ngoài trời làm nó mệt ko thở đc,quảng bịch đôi giày vào xó,mùi thức ăn ở quầy bếp đầy ra,con bé hít hà:

-bác Năm!trưa nay có món gì thế ạ?

Ngừng tay đảo chảo xào,Ms.Cooking ngừng mặt lên:

-Dĩ về rồi hả cháu!bọn kia đâu cả rồi?

-mấy anh đó quay về văn phòng,anh Thành gọi gì đó...

-XIN CHÀO TRỊNH AN DĨ,LÂU QUÁ KO GẶP.

giật mình vì tiếng the thé lạ hoắc,con bé suýt sặc nước,nhìn ra.trên ghế sofa,một cô gái xinh đẹp với khuôn mặt trang điểm đậm,mặc 1 cái váy tím,cổ trễ sâu sâu,tóc bóng mượt,loăn xoăn ở đuôi.

-sao cô nhìn tôi lạ thế?lâu quá quên rồi à?

Nhìn cái khuôn mặt ko có vẻ gì của sự nhớ ra của Dĩ,cô nàng xinh đẹp cười nhếch đôi môi hồng bóng:

-có gì mà căng thẳng vậy?chúng ta đã gặp nhau từ trc,hôm sinh nhật anh Nhật đấy?nhớ chứ?

Dĩ chau mày:

-cô...cô là....

Cửa phòng bật mở, cả 6 chàng trai bước vào kèm theo sự ồn ào, chột, Vinh đẩy gọng kính, nhìn sầm soi vào sự bất thường của căn phòng

-ơ... Ý Nhi, em về khi nào thế?

Đặt ly nước lọc xuống bàn, Hoàng gãi gãi đầu:

-em thông cảm, bọn anh cứ nghĩ mai em mới đến, nên chưa chuẩn bị!

Nhi cười hiền, cứ như thể là cô ta vừa mới thay 1 cái mặt nạ khác vậy:

-ko sao đâu! em định ngày mai mới đến, nhưng muốn tạo cho bọn anh sự bất ngờ nho nhỏ nên đến sớm hơn...

“bất ngờ cái quái gì? cú shock thì có”, Dĩ lẩm bầm trên dây ghế bên cạnh. mà nói cái ghế mới nhớ, bộ sofa-chỉ dành-cho-7-người hôm nay tự nhiên lại nhét thêm người-thứ-8 vào, đâm ra chật. Dĩ định rút vào phòng ấy kể đó tự nhiên với nhau thì bị Trung ấn nhẹ vai xuống, ra hiệu cho cứ ngồi, và tất nhiên. anh dành phần đứng.

-thế nào, Thụy Sĩ có gì thú ko? Vinh hào hứng, vuốt vuốt tóc, Nhi cười tươi, khoe ríu rít:

-có, bên đó khí hậu lạnh, nhưng mà không khí sạch, có nhiều cảnh đẹp lắm, nhất là lúc sắp sang hè. bọn em đi thực tập, toàn lên núi ko...

-nghe nói Thụy Sĩ sạch lắm phải ko? Minh tỏ ra hiểu biết.

-vâng, luật bên đó nghiêm mà...

sau 1 hồi kể lể ầm ĩ, Dĩ mới đoán ra là cô nàng này vừa đi nước ngoài về, hình như là du học. Nhi như đang khoe khoang sự vượt trội của mình so với Dĩ, bằng chứng là cô nàng hay ném những cái nhìn đắc thắng về phía con bé. nhưng tất nhiên Dĩ chẳng quan tâm mấy, bụng nó đang cuộn lên vì đói.

-em sang đó có mua quà gì cho bọn anh ko đấy. Nhật hóm hỉnh, chắc chỉ định trêu Nhi thôi, ai ngờ, cô nàng lục cái túi đồ, lôi ra 5 cái hộp vuông đen bóng nhẫy.

-có chứ, sao em dám quên... đây là quà của bọn anh... còn Dĩ, xin lỗi bạn (?!, thay đổi xưng hô nhanh ***ng mặt), mình ko nghĩ ra là bạn....

“...lại ở đây, ko nghĩ là tôi đc vào nhóm chứ gì?”. Dĩ nghĩ thầm, nhưng vẫn cười đơn đả như 1 người chủ nhà hiếu khách:

-ồ...ko sao đâu, mình cũng ko nghĩ là bạn lại đến đây....

-oa...đồng hồ cơ à? Vinh mở quà.

-vâng, (lại điệu cười đắc thắng, cô nàng tóc đỏ khoe), đồng hồ chính hãng hần hoi, ở bên đó thì có cái này là nhất.

-đẹp quá! cảm ơn em nhé. ko ngờ Nhi cũng tâm lý thế!

-ơ...mà sao chỉ có 5 cái thế này? Vinh thắc mắc.

Ý Nhi cười đầy ẩn ý, lôi tứ trong giỏ ra 1 cái hộp khác, to hơn và bọc da nâu hần hoi, nhìn cũng đoán đc nó đặc biệt cỡ nào:

-cái này...-(vờ) ngập ngừng-cái này dành riêng cho anh Nhật!

cả nhóm ồ lên, tên đc nhắc đến trong câu nói giật mình...rồi mặt chuyển sang màu đỏ, bối rối...nhìn sang Dĩ(?!):

-cái...cái này là ...

-đây là quà riêng của em dành cho anh, đừng chối nhé! chủ nhân đẩy cái hộp về phía ...”nạn nhân”. tình thế lúc đó đang gay go, nhật ko biết xử trí ra sao thì

Cô khách cười tít, đùa lại bằng 1 câu nhạt toẹt, rồi nhìn sang cô chủ nhà, ra vẻ hối lỗi:

-mình rất xin lỗi vì ko nghĩ ra bạn ở đây....thôi, hay để lần khác mình chuộc lỗi vậy nhé!

-ko sao mà....đừng áy náy quá chứ,con gái với nhau,o phải ngạI chuyện đó đâu ...mà Nhi ăn cơm chưa nhỉ?(cô muốn diễn kịch thì chúng ta sẽ diễn cho nhau xem)

hơi bất ngờ trc thái độ của Dĩ,Nhi lại giở cái nụ cười nhẹ nhàng:

-ờ...thật ra là chưa....mình chờ mọi người về....

-chết thật,tí thì quên mất,bọn anh cũng chưa...bác ơi...cơm đc chưa ạ?

Tiếng bác Năm trong bếp vọng ra:

-xong rồi đây...mấy anh em vào ăn kẻo nguội.

Bữa cơm đc dọn ra,hôm nay toàn món ngon,chắc bác đầu bếp hồi trc cũng có biết Nhi nên mới tiếp đãi ân cần thế này.Nhật theo lễ lịch sự,kéo ghế cho cô nàng quí tộc,cô nàng mỉm cười,bất chợt kéo tay hẳn lại.vỗ vào cái ghế bên cạnh:

-anh ngồi đây.lâu lắm rồi ko đc ngồi cạnh nhau.

Gã vô duyên tên Vinh ở đâu bê đĩa sót đi đến,nhìn thấy liền chõ vào:

-he,ơ kìa...em ấy mới thì cứ ngồi,từ đâu mà ông lại sinh ra thói ngạI ngừng như thế?

Chỉ cần có vậy,mọi người nhao nhao ùa theo,trừ Dĩ.con bé nhếch mép,lầm bầm:"ha,sắp đc xem "phim" màn ảnh cực rộng rồi".cả bữa ăn mọi người cười nói vui vẻ,cô ca sĩ ngồi ở góc,thỉnh thoảng cũng kéo miệng góp vui,nhưng đa phần là tập trung vào chuyện môn.bỗng,Nhi đang thao thao kể về con trai Thụy Sĩ,quay sang Dĩ hỏi độp 1 câu:

-đúng ko bạn?

đang nghĩ xem vái món gà bác Năm luộc kiểu gì mà ngọt thịt thế,bị dịch "đánh úp" 1 câu,Dĩ giật mình:

-ơ...gì cơ?

Cười kiểu thông cảm,Nhi repeat:

-mình đang hỏi về con trai Việt Nam và con trai bên đó.cậu thấy khác nhau chứ?

He,cô nàng này chơi con bé đây mà,nó đã từng sang bên nc đó bao giờ đâu mà biết,muốn lấy Dĩ làm phong nền ình à?hơi khó đấy!

-ờ...thật ra mình cũng chưa biết nhiều lắm về con trai bên đó,nhưng mà nghe nói đàn ông Tây lịch sự lắm,lại tôn trọng phụ nữ...

nói đến đó là cô bạn của chúng ta đã đánh trúng mấy cái tim đen đang ngồi gần,mấy tên khùng lại,nhìn Dĩ,Nhi như cũng nhận ra điều đó,cười như thể cô ta vừa mới lừa đc 1 con thỏ vào bẫy:

-nói như bạn thì con trai Việt Nam ko tốt à?

-ờ...có thể về nhiều mặt thì họ ko bằng trai bên đó,nhưng tôi thấy ở cạnh họ an toàn hơn!

Im lặng...cho đến khi Nhi nhìn quanh và cười 1 tiếng phá tan sự im lặng đáng sợ:

-hahaha,chắc mấy anh phải đối xử tốt với cô ấy lắm nên mới nhận đc lời khen như vậy!

sau đó thì Minh lật đật lái sang 1 chủ đề khác và để cho Dĩ yên với mấy món ăn.

Sau bữa trưa,buổi đón khách kết thúc khi anh Nam "flash" gọi đến nhắc cả nhóm tập trung đến studio,theo như dự định là mọi người sẽ chụp loạt ảnh lấy cảnh ngoài trời đêm.thế là cô khách xinh đẹp phải ra về,điều mà theo Dĩ thì nàng đó nên phải làm từ lúc này.tiến ra đến cửa,chợt Nhi quay lại hỏi các chàng trai:

-ah,phải rồi,mai bọn anh có rảnh ko?

-ngày mai à?Minh đáp.ờ...hơi tiếc,bọn anh bận mất rồi.

Dĩ đứng bên tròn xoe mắt nhìn hẳn.lạ thật,rõ ràng ngày mai cả bọn rảnh mà.nàng tiểu thư mím môi:

-thế mà em định hẹn bọn anh...bạn bố em làm chủ của loạt đại lý phân phối rượu Pháp ở Việt Nam,ông ta tổ chức 1 buổi tiệc rượu giới thiệu sản phẩm vào sáng mai...em nhờ là bọn anh thích rượu Pháp nên dành lấy 6 cái vé (lại chỉ 6,ý gì đây?)....tiếc quá bọn anh ko đi đc!

Việt cười cười:

-Uh,bọn anh xin lỗi,dạo này bọn anh hơi bận,và lại đi đâu thì phải cả nhóm cùng đi,ko thì lại bị dư luận nghi ngờ...em dành có 6 cái vé cho bọn anh thì Dĩ làm thế nào?

Nghe nhắc đến tên mình,con bé giật thót,ngơ ngác:

-ơ...ờ...nếu như muốn thì bọn anh cứ đi đi,em ko phải là trẻ con mà cần người trông đâu...

Nhật cắt lời:

-dù sao thì bọn anh ngày mai cũng bận rồi,hẹn em khi khác vậy.

sau khi chụp 1 lượng khá khá ảnh trên mấy đoạn đường ẩn tượng đã đc anh Nam đánh dấu chọn từ trc,cả đoàn lại phải ngồi chờ đến tận đêm,đường vắng để làm thêm mấy kiểu “độc chiêu”.trời đêm lạnh ngắt,Dĩ trùm mấy cái áo khoác to đùng,chân co lên ghế mà vẫn rên hừ hừ,nó còn buồn ngủ nữa.lẽ ra trưa nay nó đã có thể đánh 1 giấc ngon lành nếu ko có vị khách ko mời kia.chợt,1 ly coffee nâu đá áp vào mà con bé,làm nó bừng tỉnh khỏi tình trạng “bổ củi”:

-uống đi trc khi cô lặn đùng ra đây.

Nhật nói như ra lệnh.cầm lấy lá ly nhựa mỏng trên tay hần,Dĩ sầm soi rồi cau mặt:

-trời này ,mà anh cho tôi uống đồ lạnh,muốn cho người ta chết rét hay hỏng giọng mà bỏ nghề đây?

Tên kia lừ nó,hần cũng đã đoán trc cái “kết cục” cho ”nghĩa cử cao đẹp” này:

-ko uống thì thôi...

-anh mua cho người ta tí cà phê rồi đòi lại,ko muốn mời thì nói thẳng ra đi...

-tại ai đó ra về ko muốn uống,nên tôi mới nói thế!

Đấy!lại bắt đầu cãi nhau,kiểu nói năng lịch sự hòa nhã và xưng hô anh em ngọt ngào của trưa nay hiện nguyên hình chỉ là cái đuôi đẹp đẽ của con cá vàng,ve vẩy qua lại cho vị khách (ko) ngây thơ là Nhi xem mà thôi.đúng lúc đó thì Vinh,Việt,Minh,Trung ở đâu kéo tới,ngồi xuống mấy cái ghế nhựa gần đây,đưa cho 2 kẻ đang đôi co kia 2 cái sandwich kẹp ú nụ thịt rau,tên còn lại là Hoàng chắc là đã đánh 1 giấc ở một xó nào đó:

-“thánh kiu”.Dĩ hí hửng,cứ nhìn thấy ăn là nó sáng mắt.rồi cũng chẳng khách sáo gặm luôn 1 miếng.đói lắm rồi.

Trong khi mấy chàng trai ngồi bình loạn về mấy trận bóng đá Ngoại hạng thì chợt con bé,sau khi đánh chén quá nửa cái bánh,mới nhớ ra câu hỏi ấp ủ suốt từ chiều:

-mai bọn anh định làm gì mà ko đi tiệc rượu?cơ hội hiếm có như thế mà bỏ qua à?

Quẹt quẹt cái miệng đầy vụn bánh,Vinh khề khà giải thích:

-nói mới nhớ,bọn tôi định ngày mai đi xuống Cô nhi viện ,cô đi ko?

-cái...cái gì?bọn anh?đi cô nhi viện?

-uh,sao?sợ ko dám đi à?

-ko phải,tại tôi ngạc nhiên quá,ko mấy anh cũng...

Minh lừ mắt:

-ý cô là sao?nói như vậy có nghĩa là bọn tôi từ trc giờ...ko tốt à?

-cái đó thì tùy bọn anh nghĩ,nhưng mà thôi,biết “hướng thiện” thế là tốt-Dĩ gật gù như con nhà triết-mai mấy giờ?

Cả sáng hôm sau, 7 kẻ dắt nhau cùng 1 đồng bánh kẹo lủ khủ, quần áo đến trại mồ côi. tất nhiên là mấy chục đứa trẻ con ở đó mừng húm, la hét ầm trời. sau này cô bạn của chúng ta mới biết đây là 1 hoạt động hàng năm của nhóm. nhìn cảnh mấy anh chàng cao ráo tóc vàng đứng lom khom chia kẹo hay thử quần áo ấy thẳng nhóc, Dĩ ko thể nhịn cười đc. mấy chục đứa lít nhít vừa ăn kẹo, vừa nhìn 7 người từ đầu xuống chân, cười ngượng ngịu, nhưng chỉ khoảng nửa tiếng sau là 2 bên đã có thể thân nhua đc.

Đến trưa, các sơ muốn Dĩ cùng xuống bếp nấu nướng nếu nó ko ngại, tất nhiên là sẵn sàng thôi. nhưng mấy tên kia mới nghe tin đã nhảy lên, kiên quyết ngăn cản như thể đó là 1 hành động trái pháp luật vậy. nguyên nhân đc đưa ra là “chúng con lo cho sức khỏe của các em (!), sơ ko biết chứ cô ấy mà nấu ăn thì chắc mọi người ko xếp hàng vào toilet thì chúng chỉ còn nc vào bệnh viện thôi ă!” tất nhiên là con bé cáu lắm, còn các sơ thì cứ mồm mím suốt! thế này thì ko biết nó còn đg nào mà chui cửa hả trời.

Thất bại trong vụ nấu nướng, Dĩ lại phải tò tò cùng 6 tên kia ra bể nc giặt quần áo, ga đệm. cũng may hôm đó trời nắng đẹp, chứ rét hơn nữa thì chắc vừa đốt lửa, vừa giặt mất.

68 đứa trẻ, 68 bộ quần áo và cả đồng to dùng ga gối, tưởng các chàng kia phai sợ lắm. nhưng (may thay), họ tỏ ra khá quen với việc đó, thậm chí vò quần áo rất “Pro” nữa. đến trưa thì ăn cùng lũ nhóc, có mấy đứa thích nhóm quá, lúc nào cũng nắm cái đuôi áo đi theo, thỉnh thoảng lại hỏi 1 câu tội tội:

-cô (chú) ơi, sao cô (chú) thơm thế?

Buổi chiều thì chơi trò chơi, vì đây là ngoại thành nên có sân rất rộng, tha hồ mà hò hét. cuối cùng là lúc rút lui...

Cả ngày mệt thế, nhưng đến tối cũng ko đc nghỉ, ko đi diễn mà là vào phòng thu, album cùng lời hứa ra mắt tháng 12 vẫn đang treo lơ lửng trên đầu.

Dạo này, công việc của J-One (tên mới, hehe) khá tiến triển và bận rộn. lịch đã xếp đến tận sang năm. cụ thể là sau khi phát hành album, sẽ là 1 tour giới thiệu, tiếp đến là rục rịch chuẩn bị đi lưu diễn ở châu Âu (đc đi nc ngoài, hehe -> sướng). khi về sẽ rục rịch cho ra lò album solo của Dĩ, sau đó là 1 liveshow cho các fan thân yêu, nếu có thể thì sẽ có cả 1 tour dành cho sinh viên nữa.

Mấy anh chàng trong nhóm bắt đầu diện đồng hồ mới, nhìn Trung đeo nó, con bé thắc mắc:

-bạn anh nhận mấy cái đất tiền như thế này mà ko cảm thấy gì à?

-cảm nhận gì là sao? bạn anh dù sao cũng quen rồi. khi em đã đứng ở vị trí này, những điều đó cũng sẽ trở thành bình thường thôi, như là em nhận gấu bông và hoa của fan ấy mà.

-giống thế nào đc mà giống, giá cả lệch nhau cả trời cả vực như thế.... mà có vẻ như nhà Ý Nhi rất khá.

-có vẻ gì nữa... rất giàu là đằng khác, cha cô ấy có mấy cái resort ở Nha Trang và Phú Quốc, cô ấy đi Thụy Sĩ là để đào tạo về ngành quản trị khách sạn, chuẩn bị nối nghiệp cha.

Dĩ cười nhếch:

-con vua thì lại làm vua...

Nhật dựng chân chống xe xuống, bc vào quán, nhạc bài Apologise bay qua lại lững lờ trong ko khí, ở góc quán rộng rãi ấy, Nhi đang chờ hân:

-em đợi lâu chưa?

-cũng mới thôi, làm sao lâu bằng khoảng thời gian em chờ đc gặp lại anh suốt 18 tháng chứ!

Nhật cười, khoe vẻ đẹp trai chết người:

-ko đến nổi thế chứ?

-em gọi cà phê nâu ít đg cho anh rồi đây hi vọng anh vẫn thích.

-ờ.. cảm ơn, vãn, nhưng dạo này anh bắt đầu thấy Capuchino ngon hơn rồi, anh thích bọt của nó.

Nhi có vẻ hơi thất vọng:

-anh bây giờ còn khác nhiều,chứ nói gì đến cái thú uống cà phê!

-em nói thế là sao?anh chỉ ăn mặc khác hơn thôi,chứ vẫn nguyên chất trăm phần trăm!

-hahahha,ko còn phải xét đấy.hồi trc em đi,anh mặt mày sáng sủa,lúc nào cũng mặc áo vest đen,đeo kính.trông rất ngầu,hơi lạnh lạnh nữa.nói chung là hồi đó trông anh cold lắm,anh ko biết là em phải khốn đốn tranh giành với mấy đứa khác như thế nào đâu!

-còn bây giờ?anh bê tha lắm à?

-ờ.ko hẳn thế,nhưng lúc gặp lại,em hơi shock đấy,anh mặc bụi hơn,đề râu này,tính cũng khác.

-he,chỉ thay phong cách tí thôi,mọi thứ vẫn ổn mà.nói khác thì em cũng khác đấy!

-thế á?Nhi tròn mắt.

-uh,rất rất khác.hồi trc em bộp chộp và,,hơi nóng tính,anh nhớ hồi đó em thích mặc quần sooc,váy ngắn xòe...còn bây giờ thì em điềm tĩnh hơn,nói năng lịch sự hơn..

-...và xinh hơn chứ?

-ờ..chắc chắn!

-thật ra đó ko hẳn là lịch sự đâu,là khách sáo đấy.lúc em vào nhà,nhìn thấy tấm ảnh to dùng của bọn anh và An Dĩ,em hơi ngạc nhiên,ko nghĩ là con bé ấy trụ nổi với bọn anh....

-à...anh cũng ko nghĩ cô ấy lại khá thế!

Nghe đến đó,Nhi nóng mặt,Nhật ko bao giờ khen ai quá từ “khá”,anh nói về rất hài lòng,hay....hay vì con bé ấy mà anh thay đổi?

-chính cô ấy làm em ko tự nhiên dc với bọn anh,có phải cũng vì thế mà bọn anh...

Nhi nói đến đó,Nhật mới bắt đầu chú ý.từ lúc Dĩ về cái nhà ấy,hình như tất cả đều thay đổi,cả 6 thằng con trai cũng khác,ko ăn chơi trác táng như hồi trc,ko tiệc tùng nhiều ở nhà,mọi thứ trở nên đơn giản hơn,bình thường hơn.sao giờ anh mới nhận ra nhỉ?

-anh Nhật!anh làm sao mà ngăn người ra thế?

-à ko,anh chỉ đang nghĩ đến công việc 1 chút,dạo này bọn anh hơi bận nên...

-hahahaha,em có nghe nhầm ko đấy?anh?công việc?hồi trc em nhớ chính anh đã tuyên bố nghề ca sĩ chỉ là trò chơi qua đg, ọi người biết mình là ai,để nổi tiếng thôi mà.anh con nói anh sẽ giải nghệ trc năm 25 tuổi cơ mà!

Nhìn vẻ mặt “bàng hoàng” của Nhi,Nhật bật cười:

-em làm gì mà nghiêm trọng thế chứ?ở lâu với cái gì rồi cũng thấy quen,cung dần dần thấy thích nó thôi...

-thích kiểu như anh dần dần thích con Dĩ chứ gì?

-em đừng suy đoán lung tung,mà cũng đừng gọi người khác là con như thế!hắn bắt đầu cáu.

Cô gái xinh đẹp ngồi đối diện anh cười mà gần như khóc:

-anh....em ko thể tưởng tượng nổi là anh lại....như thế này.

-Nhi à-anh chống khuỷu tay lên bàn-gần hơn 1 năm rồi,cái gì cũng phải khác đi,Trái Đất còn xoay hướng hồ con người.

Như ko thể chịu dc nữa,mắt đỏ rực,Ý Nhi nhìn anh,buông 1 câu:”triết lý rởm”,rồi đứng phắt dậy,cầm cái ví và lao nhanh ra cửa.

Đang ngồi nghe nhạc trong phòng,chợt Dĩ thấy cái điện thoại trên giường nhấp nháy,1 số lạ hoắc,con bé cần trọng nhắc máy:

-alô!

-An Dĩ...vẫn còn nhớ tôi chứ?-khỏi cần suy nghĩ quá lâu:

-Nhi?có việc gì thế?

-cô ra ngoài Da vàng,chúng ta nói chuyện.cup máy.

Thái độ thô lỗ của đầu dây bên kia,con bé hậm hực cái,nhưng vẫn mặc quần áo,bắt taxi ra địa điểm hẹn.

17. Chương 17

cô làm gì mà lè mề thế?làm tôi chờ gần nửa tiếng rồi.

Đó là câu chào của Nhi dành cho Dĩ,nó hơi tức,rồi cũng nuốt vào,cười khẩy:

-tôi cũng có việc của mình,ko việc gì phải nhanh ***ng với cô.

Hơi ngạc nhiên trc câu đáp đó,nàng-tiểu-thư-mặc-váy-hồng nhếch môi:

-cô ko đóng kịch như hôm vừa rồi nữa à?

-sau cánh gà rồi,cô cũng ko còn là diễn viên nữa,vả lại ở đây ko có khán giả.

Cố giữ bình tĩnh,cô gái xinh đẹp vuốt tóc (lại vuốt tóc):

-ko sợ tôi thu âm rồi tung lên mạng à?

-ha,thế thì nhớ ghi đầy đủ những câu cô vừa nói nhé!con gái triệu phú chắc cũng ko ít người biết đến đâu.

Bỗng bàn bê ra 1 ly sinh tố măng cầu cho Dĩ.cuộc tranh luận dừng 1 lát.ống ly cam vắt (lấy hơi?!),Nhi lại giở điệu bộ gian gian:

-có vẻ như mối quan hệ của cô với 6 anh chàng kia tốt hơn rồi nhỉ.tôi thất mọi người rất vui về.nói chuyện với Nhật,anh ta toàn khen cô đấy.

cái gì?nghe ko nhầm chứ?tên đó mà cũng có lúc nói tốt cho Dĩ á?nhưng rõ ràng đây là 1 câu nói thăm dò thái độ của nó nên để ngạc nhiên trôi vào trong:

-ko dám,cũng may là sau 1 thời gian dài ở cùng nhà,chúng tôi vẫn còn sống sót và vẫn chưa có cái gì bị nổ tung!

Bỗng,Nhi cười lớn:

-Trịnh An Dĩ,cô có thấy là mình quá may mắn ko?từ 1 con nghèo kiết trở thành 1 ca sĩ,sống cùng lúc với 6 anh chàng đẹp trai,cho tôi hỏi 1 câu khí ko phải,cô đi “cửa” nào mà dễ vậy?

Dĩ,cũng cười lớn ko kém,đáp lại:

-cô vừa nói tôi là 1 con nghèo kiết là gì?con nghèo kiết thì làm sao đủ sức lót cửa nào mà vào đc,thưa tiểu thư?

-cô...cô...dù thế nào thì tôi cũng ko để cô gần anh Nhật thêm nữa đâu.mà hôm nay tôi gọi cô ra đây cũng chỉ nhắc cô rằng,chớ thấy mỡ mà bầu vào,cái gì cũng có giới hạn của nó,Nhật và những người còn lại,tốt nhất là cô nên tránh xa,ko thì hậu quả khó lường đấy!

Dĩ đặt tay lên bàn,nhìn thẳng vào mắt Nhi,môi vẫn nhếch lên:

-cám ơn tấm chân tình của cô vì đã cảnh báo,nhưng e lại hơi muộn rồi.

Chấm hết câu,con bé khoác ba lô,đứng dậy và đi ra khỏi quán,với những người như thế ko cần phải nhiều lời.

Sáng hôm sau, phòng tập đang hưng hực hăng say, chợt Dĩ nghe có tiếng lao xao ở phía góc. nhìn lên, hóa ra nàng tiểu thư xinh đẹp tên Nhi mang đồ ăn sáng đến mời mọi người, tất nhiên nhân vật chính vẫn là Nhật. sự khó chịu ở đâu đấy lên trong nó khi nhìn thấy mấy người đó cười đùa. Nhi vẫn giữ nguyên tác phong đông đảo, vẻ hiền lành:

-bạn Dĩ ra ăn cho vui.

nghe mà buồn nôn, mới hôm qua còn đe dọa người ta xong, mà hôm nay đã xưng bạn bạn tôi tôi ngay ư, nhưng để giữ hòa khí và thanh danh của 1 số người, nó đành quay ra, cười hiền ko kém

-cám ơn bạn, nhưng mình ăn rồi. (ăn để có mà ngộ độc chết à?)

rồi lẳng lẳng tăng tốc độ ở máy chạy bộ, sao dạo này nhiều người thích bày tỏ tình cảm bằng cách mang đồ ăn đến cho nhau thế nhỉ? có phải ...nuôi tù đâu.

Gần đây báo chí bắt đầu so sánh An Dĩ với 2 cô nàng nhóm BOOM. thật là phiền phức! đi đâu cũng gặp những câu “AD vs BOOM”, “An Dĩ-BOOM, cuộc chiến ko khoan nhượng” (ặc ặc), ..., nhất là sau những hiểu lầm ko đáng có của fans 2 bên, tất nhiên là 2 cô nàng kia có lượng fan cụ thể hơn, nhưng mà người hâm mộ của J-One và của riêng nó cũng hung hậu ko kém. chả biết nhóm nữ kia cảm thấy thế nào, nhưng mà Dĩ thấy chán ngấy mấy cái trò vớ vẩn này rồi, sao lại đúng lúc cả nhóm đang bận rộn chuẩn bị và biểu diễn giới thiệu album mới thế này cơ chứ? làm việc mờ mắt nên nó chả có thời gian để nói về chuyện đó, dư luận thì lại coi sự im lặng đó là “chơi trò chiến thuật” nào đó (khổ quá cơ). đến nước này đành bó tay.

con bé thực sự mệt mỏi, vừa phải chạy hết công suất cho kịp lịch phát hành, vừa phải đối phó với dư luận, lại phải chạy qua bên các fans “trấn an” các em ấy ko nên gây chuyện, đã thế lại gặp cô tiểu thư lắm trò kia suốt ngày cà khịa. mọi thứ cứ quay mòng mòng. mấy anh chàng trong nhóm lần này cũng rất cố gắng để giúp nó, chủ yếu là về tinh thần và phía các fans. trong gian khó mới “lộ” mặt bạn bè, ko thể ngờ dc đây những anh chàng mà trc đó ko lâu vẫn ngày đều đều vài trận cãi nhau với nó và cũng chính là những người mà nó từng ghét cay ghét đắng. mà vẫn bất ngờ về Nhật, chính hử chứ ko ai khác đã lôi nó về gần với công việc và tập trung vào đó hơn, để con bé ko phân tán tư tưởng đi lung tung. Dĩ dần dần nhận ra cách sống của tên-từng-đáng-ghét đó, hẳn giúp nhiều hơn là nói và ko thích phô trương cảm xúc. còn Thành tất nhiên cũng ko đứng ngoài dc, rất may là anh đủ tâm lý để hiểu những gì Dĩ đang phải đối phó, vì thế ko gây quá nhiều áp lực và giúp “dẹp yên” giới truyền thông.

Dạo này nó và Sếp có nhiều thời gian ở gần nhau hơn, Dĩ thôi ko tránh mặt Thành nữa và vẫn cố tỏ ra bình thường dù lòng nó đang nhảy tung tung loạn xạ. một buổi tối từ phòng thu về, mấy anh chàng kia về trc, còn Dĩ phải ở lại 1 lát vì có trục trặc kỹ thuật. lúc về, ko ai khác là Thành hộ tống nó. mọi ngày thì hàng ghế sau dành cho nhóm, còn Thành ngồi trên hoặc đi xe khác. bây giờ thì anh ngồi lui lại cùng nó.

-lâu lắm ko ngồi cùng xe với Dĩ đúng cửa xe, ông Sếp cười cười.

-vâng, dạo này cả anh với em cùng bạn-nó đáp mà như nói móc.

Nói chuyện 1 lúc, chợt Thành hỏi:

-bây giờ em thích làm gì nhất?

quá bất ngờ, nó lắp bắp hỏi lại:

-để... để làm gì ạ?

-ah-anh cười hiền mà làm con bé đau tim-đôi khi em bị áp lực, cách tốt nhất là hãy làm mọi điều em muốn, nhưng chỉ trong 1 lúc thôi đấy.

-ngay bây giờ dc ko ạ?-con bé mắt sáng lên.

-ờ...dc chứ! em đang rảnh mà. anh Sếp khoanh tay trước ngực, An Dĩ mỉm cười, gian gian:

-vấn đề ko phải là em, mà là Sếp đấy, Sếp có rảnh-bây-giờ ko?

Hì hục hì hục, đó là tình cảnh lúc này của Thành. ngc lại, sung sướng và thoải mái lại là cảm xúc của Dĩ.. cả hai đang bon bon đạp trên 1 cái xe đạp đôi, giữa đường phố vắng tanh, vào 11h45 khuya. thật ra để có dc điều

này,cả hai phải gõ cửa nài nỉ gây lười mới mua đc 1 cái xe đạp đôi cam ***e với giá hơn 2 triệu.là người ngồi trc,ông Sếp đạp mạo lại khốn khổ:

-lẽ ra tôi ko nên đưa gợi ý đó cho cô,thật là hạ sách quá!

Cười khúc khích phía sau,Dĩ :

-hehe,tại sếp nói muốn làm “chú tiên” biến mọi thứ thành hiện thực cơ mà,ko đc rút lại lời mình đã nói!

Tay run run lái,đứng chỗ cua,Thành dựng tóc gáy lên:

-trời...trời...làm sao bây giờ?Dĩ thấy nguy hiểm,hét ầm lên

-oái oái...Sếp cẩn thận,ngọt sang trái,ko dùng sang bên đó!...yaaaaa.....

ẦM!cái xe đổ xuống cùng 2 kẻ “đo đường”.im lặng,1,2,3,đến giây thứ tư thì có 1 cái đầu ngóc lên,là kẻ cầm lái.lốp ngóp đứng dậy,Thành vội đỡ cái xe lên,chân cô bạn của chúng ta bị đè ở dưới.Mr.Manager kéo con bé đứng dậy,1 bên quần jean của nó đã bị rách toạc,lộ ra 1 mảng da bị rọc 1 đường,xung quanh trầy xước.thấy thế,ngài quản lý trẻ cuống lên:

-chết,cô bị chảy máu.ở dưới đầu gối kia kìa.

Vén vết rách lên,nhận ra tình cảnh của mình,con bé cười méo mồm:

-thảo nào...thấy man mát!...em đã bảo Sếp lái sang trái mà anh ko nghe.

1 tay dắt xe gọn vào lề,1 tay đỡ cô ca sĩ cà nhắc ngồi xuống vệ đường,Thành “ăn năn”:

-xin lỗi,lúc đó cuống quá nên chả phân biệt đc bên nào,cô ngồi xuống đây tôi xem nào!

Trong lúc cấp trên cúi xuống xuýt xoa,Dĩ lẳng lẳng ngắm anh,cái đầu vuốt keo ướt mồ hôi 2 bên,cái mũi cao như tượng la mã,đôi mắt đen sau cặp kính dày cộp.nó lại nhớ cái hôm cùng ông Sếp đi xe đạp,cũng giữa đêm,anh cũng đầm đìa mồ hôi thế này,cả hai còn cùng đi ăn bánh mì nguội ở 1 quán...ế.nhưng lúc đó Thành chưa thuộc về Ngân,ngẫm đến đó,tự nhiên nước mắt Dĩ trào ra.thật là bực mình!sao lại yếu đuối thế này nhỉ?nó đã nhịn đc suốt cả tháng trời,thế mà giờ lại khóc.ko đc!ko đc như thế này.con bé chùi vội đi,nhưng nc ở đầu cứ dâng lên.nghe sục sục,Thành ngẩng lên,thấy Dĩ mắt đỏ hoe,anh lại cuống tập ba:

-sao thế?cô đau thế cơ à?để tôi xem còn chỗ nào ko? (kéo tay áo con bé).

Vừa lau nc mắt,nó lắc đầu nguầy nguậy,muốn nói “ko sao” mà cứ nghẹn ứ trong cổ, nó muốn gào lên”sao anh kinh doanh nhanh nhẹn,tính toán sách lược như thần,mà sao có mỗi suy nghĩ của 1 con bé như em anh lại ko đoán đc?”.thế là có 1 cảnh diễn ra giữa con đường vắng:1 anh chàng mặc ple đang lật đật tìm khăn lau nc trên mặt 1 con bé,bên cạnh,cái xe bị bung mất miếng đệm tay lái,đứng ngọt đầu sang 1 bên.

Lẽ ra An Dĩ có thể ngồi lên xe để cho...Thành dong nhưng cái xe bị kẹt cái gì đó trong hộp xích,ko nhấc đi đc.cô bạn của chúng ta nhắc máy định gọi cho “đồng đội” đến ứng cứu nhưng bị ngài Quản lý gạt đi:”bây giờ cũng muộn rồi,để mấy thằng ngủ lấy sức mai làm việc”,và thế là anh Hùng lái xe đc chọn thay thế.nhưng rõ ràng hôm nay ko phải là ngày của 2 người,Hùng chạy xe đến,nhưng mà bằng....xe máy.nhìn cái xe và 2 kẻ đứng gần đó,Hùng hiểu ngay ra,anh giải thích:

-xin lỗi,ANH đánh xe về công ty gửi rồi,dạo này có mấy thằng nghiện lớn vờn gần khu đó,anh sợ nó cạy xe lấy đồ.

-thôi-Thành đưa ngay ra phương án-Dĩ lên xe anh Hùng chở tạm vậy,anh sẽ tìm cách về,cái xe đạp cứ để đấy,anh lo cho.

Tất nhiên là cô bạn của chúng ta ko chịu.làm sao nó có thể để chàng trai của mình loay hoay 1 mình giữa đêm với cái xe hỏng đc:

-ko.em ko về trc.dù sao thì cũng tại em đầu têu,để Sếp lại thế này,lỡ lẩn đường ra ốm...

-nhưng mà mai em còn phải đi diễn,ko có em nhóm hát sao đc?

-...ko có anh thì nhóm làm việc sao đc?tính bướng bỉnh của Dĩ lại lôi nhau đến.

-thì anh còn anh trợ lý,anh ấy sẽ giúp....anh quản lý lý sự.

-thì em còn 5 anh kia,có thể giúp nhau mà...cùng lắm là nghỉ-bên kia vẫn “ko phục”.

-ko!em nghe đây,ko đc phép vắng mặt trong bất kỳ buổi diễn nào của nhóm,đó là nguyên tắc.và (mặt nghiêm lại) với vị trí bầu sô của em,anh muốn em lên xe anh Hùng và về ngay.

Im lặng,mặt con bé xịu xuống,Hùng đứng bên nổ máy:

-em lên xe đi!

-nhưng mà chân em hết đau rồi,mai vẫn diễn đc mà...

-lúc nãy em còn khóc tu tu vì đau,sao giờ đã nói...

-em ko khóc vì đau...

-thế thì vì cái gì?

Con bé á khẩu,chẳng lẽ lại nói là em khóc vì anh.Chợt nhớ ra điều gì đó,con bé mắt sáng bừng:

-a!ngày mai bọn em thu âm,ko diễn,anh xếp lịch thế mà ko nhớ à?

Nghe đến đây đến lượt Thành á khẩu.

Cái xe đc chở về thay Dĩ,còn Thành thì thay vì dắt xe về thì lại....cõng nó trên lưng.cũng may là khu chung cư cách ko xa,Quản lý cũng thường xuyên chạy bộ cùng Ngân nên cũng đủ khỏe để cõng 1 khối nặng 45kg đi hơn 1 cây số.chỗ chảy máu đã đc buộc lại bằng khăn mùi soa.ban đầu con bé nhất quyết ko chịu trèo lên lưng anh,nó chỉ cần anh dìu đi.nhưng bị thương ở đầu gối thì cách tốt nhất là ko nên đi lại nhiều.bất đắc,con bé để anh cõng (trong lòng sướng âm ỉ).

-he,lâu lắm rồi mới có cảm giác đi lại mà chân ko chạm đất.

-(cười mỉm)

chợt:

-Sếp....Sếp có hay công chị Ngân thế này ko?-Dĩ hời,đầu ko khối thắc mắc là làm sao mình có thể phun ra câu đó.

Choáng mất mấy giây,Thành đỏ bừng mặt:

-à...ko...

tất nhiên là con bé chỉ dám hỏi đến đó,rồi im lặng.được 1 lúc,cái miệng của nó lại ngứa ngáy:

-Sếp!Sếp thích mẫu con gái nào nhất?(hỏi dò)

bị bất ngờ,Mr.Manager suy nghĩ 1 lúc:

-ờ...tôi thích kiểu con gái biết chơi Pianno...

-sao lại thế?

-à...tôi cũng ko biết,nhưng những người như thế...họ có cái gì đó rất hiền lành.

Nghe Thành nói mà tim Dĩ như rơi vào tử địa. Rõ ràng đó ko phải là mẫu người như nó.1 lúc sau,cô ca sĩ lại đổi chủ đề:

-anh Thành!sao anh lại đến “7 ngày” làm thế?chả phải là anh có cả 1 công ty giải trí sẵn rồi à?

Anh Quản lý cười hiền:

-đó ko phải là công ty của anh,mà là của bố anh,2 cái đó chẳng liên quan gì.....vả lại anh ko muốn sau này khi kể với con cháu mình là cha nó giàu nhờ ông nội.

-nhưng mà kiểu gì thì anh cũng phải kế nghiệp bố thôi,chẳng lẽ lại để công sức cả đời của ông cho người khác à?Dĩ hời như...phóng viên phỏng vấn.

-thật ra anh cũng tính đến chuyện đó rồi,trc khi bố anh để lại gia sản thì anh sẽ phải tự có đc 1 sự nghiệp riêng.lúc đó sẽ là sự sáp nhập hợp tác giữa 2 công ty,chứ ko phải là sự ăn bám nữa.

...(cô bạn của chúng ta cười mím chi.anh Quản lý của nó lại xưng hô lung tung nhằm lẫn)

-thật ra lúc anh mới thực hiện quyết định của mình,bị dòm ngó nhiều,đồn thổi,xì xào nhiều.anh bị gọi là tên bầu vào danh cha mà “lên đời”,nhưng mà vẫn phải chịu thôi.vì thế,nếu em muốn thành công thì phải học cách chịu đựng.chuyện so sánh bây giờ chỉ là 1 hòn sỏi thôi.sau này còn nhiều tảng đá to hơn nữa,ko nhảy qua đc thì phải vắn nó ra chỗ khác ngoài đầu mình.tất cả rồi sẽ ổn thôi.

Dĩ nhìn Thành,khuôn mặt nghiêng,mồ hôi lấm tấm,ngoài lúc làm việc ra,chưa bao giờ nó thấy anh nói hăng say như thế.chợt,con bé hỏi:

-có phải bọn em là thành công đầu tiên của anh ko?

Cổng cô nhân viên trên lưng,ngài Manager bước đứng đĩnh:

-thật ra,BOYS là thành công đầu tiên.còn em,(nhìn sang) em là sự liều lĩnh đầu tiên của anh.nhìn qua 6 tên kia,ai cũng nói sớm muộn gì thì cũng nổi tiếng.còn với em,anh đã đánh cược cả sự nghiệp vào ván bài này,anh đã thắng đc 1 nửa rồi,nửa còn lại mang tính quyết định thì phụ thuộc hoàn toàn vào em đây!

An Dĩ chết lặng,ko ngờ nó lại quan trọng với anh như thế,mặc dù chỉ là trong công việc.từ giây phút ấy đến mãi sau này,chưa bao giờ nó dám nghĩ đến việc bỏ cuộc hay gục ngã nữa,vì nó biết,ở cuối con đg,Thành đang đứng đợi nó,dù chỉ trong tưởng tượng.

-các em nghe đây-Mr.Manager thông báo với cả 7 cái đầu đang ngồi quanh-ngày 17 tháng 2 này sẽ có một sự kiện rất quan trọng : nhóm chúng ta sẽ chính thức bắt tay với BOOM,đây là cách tốt nhất để xóa bỏ rắc rối hiện tại.Chúng ta cần phải tập trung nhiều vào các công việc sắp tới,nên thoát khỏi vụ này càng sớm càng tốt.nhất là An Dĩ,em sẽ trở thành tâm điểm cùng 2 cô gái kia,vì thế nên cần trọng.đây là đề nghị từ công ty bên kia,coi như là hòa chí của họ.nhưng,tất nhiên,ta vẫn phải đề phòng,thời buổi cạnh tranh mà....

Kế hoạch này chẳng làm cả bọn shock lắm,nghe phong thanh trc cả tháng nay rồi.nhưng như thế tức là mọi thứ sẽ bị đảo lộn.2 nhóm sẽ cùng nhau diễn ở 1 chương trình lớn,và nếu có thể là sẽ xuất hiện trong liveshow của nhau nữa.

2 ngày sau khi đc thông báo chính thức,Diệp Linh và Vương Hà bắt đầu đến phòng vũ đạo công ty tập chung,lôi theo linh kinh 1 đồng đồ và 1 đồng...người.có cả biên đạo riêng,và tất nhiên anh chị Thiên-Lý phải làm việc cùng họ,cùng biên vũ đạo,cùng thảo luận.bài hát đc chọn là bản “Cơn Mưa Qua”,một bài hát đang hot trên cộng đồng mạng.có lẽ 9 người trên sân khấu là hơi chật,nhưng phải bố trí từ từ,Super Junior người ta còn những 13 mems cơ mà.thái độ của 2 cô nàng kia thì “hợp tác hữu nghị cùng phát triển”.ban đầu thì vẫn ở chế độ thăm dò nhau,nhưng dần dần cũng ổn.An Dĩ còn phải tập thêm với 2 cô nàng này 1 bài hát nữa “Nghĩ về Anh”-mua bản quyền “Thinking of U” của Hàn Quốc,để diễn chung trong Lễ trao giải âm nhạc của năm Bông Mai Vàng.có vẻ như mọi việc đang tiến triển theo chiều hướng tốt.2 chị bạn kia khá hợp với cô ca sĩ của chúng ta,hát phối bè đều hợp,lúc tập thì hơi khớp nhưng cũng khắc phục dần.

đến gần ngày diễn ra lễ trao giải,có 1 sự cố diễn ra:ông Thành designer tự dựng thiết kế trang phục dự lễ cho Dĩ theo kiểu...váy ống,ngắn quá gối.trời ơi là trời....làm sao Dĩ có thể mặc cái của nợ đó mà lượn lờ qua mặt bàn dân thiên hạ đc,lại còn đám phóng viên sẽ “lưu” mấy bức ảnh chụp nó và bộ quần áo đó trên báo.huhuh,biết đâu lại ở mục “những ngôi sao mặc xấu nhất quả đất”.chết mất thôi!ghét sex,ghét hở hang,đó là Trịnh An Dĩ.thế mà sao Quốc Thành ko hiểu điều đó hả giờ...vì thế mà mới nhìn thấy cái váy là con bé đã cáo ốm lủi mất,ko thử thiếc gì sót.tối về thì bị Trung thắc mắc ngay lập tức:

-hôm nay đang thử đồ mà em bị sao thế?ốm à?

-ko,em vẫn sống đc tiếp...nếu ko phải mặc cái váy chết tiệt đấy!

Hoàng đang xem TV,quay sang hỏi:

-cái váy nào?cái ống đen mà anh Thành “cute” (xuất phát từ tên Quốc Thành,viết tắt là “Q” để phân biệt với Duy Thành Quản Lý-> đọc là cute) may cho cô ấy á?dễ thương mà!

Ngay lập tức lời bình phẩm thiếu thẩm mỹ ấy bị đập lại bằng 1 giọng bà già phát ra từ cái miệng non choẹt:

-đẹp cái con quạ gì?kinh bỏ xừ!trên dưới hở hết cả,chả ra cái thể thống công rãnh.mặc nó thà chết còn hơn!

-ấy...-Vinh bên cạnh giật mình-làm gì mà ghê thế?tôi nhìn nó cũng ko tệ lắm mà...

-lại thêm anh nữa...con trai chỉ thích nhìn con gái ăn mặc như thế!thật là...

-ơ,sao lại vợ đưa cả năm thế? Người ta mới khen có 1 câu mà đã....

Nằm oài xuống ghế,Dĩ chán nản lấy gối bịt đầu:

-trời ơi,chẳng lẽ con ko đi dự lễ trao giải hả trời?

-sao lại thế?tên-trưởng-nhóm-tên-Nhật trợn mắt-có mỗi cái váy mà lại bỏ lễ trao giải thì ko đc!thanh danh của mọi người sẽ có vấn đề đấy!

Trung cũng hòa vào:

-đúng đấy!em chẳng bảo muốn đc 1 lần đi giữa thảm đỏ như mấy ngôi sao Hollywood là gì?ko nên nghỉ!

-đồng tình-lần này đến lượt Minh cận-rồi đến lúc lên sân khấu nhận giải thì chúng tôi ăn nói sao với khán giả?

-thôi đi ông,chắc quái gì đã có giải,năm nay có thêm mấy gà mới lên,khó cạnh tranh lắm...Viết bình luận như nhà sách lược nói chính sự-theo tôi thì cô ko nghĩ đc đâu!còn buổi diễn hôm đó với BOOM nữa.

-uh nhỉ!nói mới nhớ.Dĩ,cô phải đi thật rồi,lần này ko đc gây chuyện nữa....mà có cái quái gì quan trọng,mỗi cái váy thôi cũng sinh chuyện đc,đúng là...đồ con gái!

Nghe đến đây,An Dĩ (vẫn vùi đầu trong gối) nói ra lí nhí:

-ko phải tại chuyện đó,mà là...

-là sao?cô phiền phức quá đấy.

vùng ngồi dậy con bé gào tướng lên:

-TẠI VÌ TÔI CHÂN TO!

Im lặng 11s...rồi cả đám...cười phá lên,bò lăn ra ghế,rơi oạch xuống sàn,gục mặt xuống gối,đu cả.chỉ có mình Dĩ ngồi im,mặt đần thối!

-ôi trời ơi....chết mất thôi,Ặc Ặc....

phải mất hơn 3 phút sau tình hình mới ổn định lại đc,nhưng vẫn còn những tiếng cười lác đác rơi *** lại.đăng hắng giọng,khuôn mặt cổ nhin cười của Vinh đang có xu hướng nhăn dần đi:

-e hèm!thật ra,vấn đề này....hơi...nhạy cảm,nhưng mà...HAHAHAHA

ko trụ nổi,có kẻ bò lăn ra cười tăng hai.lần này thì đến Việt:

-ờ...tôi nghĩ là cô có thể xin thiết kế lại cái váy hoặc chọn bộ khác.

-anh điên à?ngày mai là tôi phải trưng diện bộ đó rồi,làm sao mà kịp,mà chắc chắn là ko ai thông qua cho đâu.

Nhật-kể cười nhiều nhất bây giờ mới hờn cái sự sung sướng ấy lại đc-lên tiếng:

-tôi nghĩ...chắc...cô ..ko cần đổi đâu,cứ mặc thử đi....biết đâu....cái váy đó lại hợp với....những người chân to.

Nói đến đây thì cả 5 tên còn lại ko nhin đc nữa,phá lên cười ngặt nghẽo tiếp.tất nhiên là cái gì cũng có giới hạn của nó,Dĩ ko còn chịu nổi bị cười nhạo mãi,đứng phắt dậy,con bé ùng ùng bỏ về phòng,đóng cửa cái rầm.lúc ấy mấy tên gốc kia mới nhận ra mình vừa làm 1 điều ko thông minh cho lắm.

Sáng hôm sau,con bé đến công ty mà lòng như lửa đốt.coi như đành phó thác số phận vậy.cứ nghĩ đến chiều tối nay là nó lại muốn thời gian dừng luôn đi.cả buổi,con bé chỉ biết lăm bắm “chết thật rồi!chết mất thôi”.tất nhiên những hành động đó ko qua nổi 6 cặp mắt kia.tự dưng bọn hân cũng lo,lỡ Dĩ mặc xấu

thật thì làm thế nào, bây giờ anh Thành cute đang đi dự 1 buổi trình diễn thời trang ở Nha Trang, ko thể về ngay đc, đang ung đầu nghĩ cách, chợt Vinh thở đánh xà:

-đến nc này thì chỉ còn cách...đi mua 1 bộ nào đó mà thể chân vậy.

ngay sau khi phun ra đc ý tưởng, hần bị 5 tên còn lạiđánh hội đồng vì tộiI ...ko chịu nói sớm, để người khác phải nghĩ bứt đầu vò trán, tất nhiên là các gã ấy ko dám...rủ Dĩ đi, lôi 1 đứa keo kiệt như nó theo thì chỉ có nước về tay ko mà thôi, rứa là 6 cái bóng rút êm ra khỏi phòng tập.

cả 2 tiếng đồng hồ, mấy cái đầu nam chúm chụm vào đồng báo tạp chí thời trang, chọn lựa, bàn tán, phản đối loạn cả lên, cuối cùng, bộ của Hoàng đề xuất đc phiếu nhất trí cao nhất :4/6, tá nó thế nào nhỉ? Váy màu đen (cho nổi với mấy cái ple trắng của cả hộiI), dài quá gối, loe to dần xuống phía dưới, vai trần, có 1 dải voan trắng mỏng dài vắt ở cổ, chân là 1 đôi boot đen cao, kiểu cổ cổ của những năm 70-80, găng tay trắng, cô người mẫu trong quyển tạp chí quảng cáo thì mặc đẹp, chứ còn Dĩ thì....ko dám biết, nhưng ít ra nó đã đáp ứng đc yêu cầu “kín đáo, che khuyết điểm ở chân”. bước tiếp theo là lùng mua, vì váy và phụ kiện mỗi cái phân tán đi 1 chỗ nên 6 anh chàng phải xé lẻ nhau đi mua, sao cho đủ bộ trc buổi chiều.

4h16, với tư cách là khách mời của buổi lễ, J-One phải có mặt đầy đủ ở beauty salon của Thanh để make-up và thay trang phục, nhưng Dĩ bỗng dưng mất tích làm cả bọn nháo nhào, cuối cùng, Mr. Thành nhận đc 1 tin nhắn với nội dung:”1 người ba con của em bị dot qui, phải nhập viện gap, em se có gang quay về trc buổi diễn, mong anh thông cảm”. chấm hết, sau đó ngài quản lý có cố gắng liên lạc thế nào cũng ko đc, tìm khắp nơi ko thấy, vậy là rõ, khi xuất hiện ở thảm đỏ sẽ chỉ có 6 chàng trai, đành cói với giới truyền thông là An Dĩ có việc bận đột xuất nên chưa về kịp ngay vậy, thật lf bực mình quá đi mất, sao cái cô ca sĩ này cứ phải gây chuyện vào những lúc này mới đc nhỉ? hay là lại tập tọe mắc bệnh sao? (huhu, oan quá).

18. Chương 18

Cách đó ko xa, tại phòng trọ của Hân:

-mày định ko đi thật đấy à?

Đút miếng xoài vào mồm, Dĩ nhồm nhoàm:

-ko hẳn, chỉ là tao xuất hiện muộn 1 chút thôi!

-có cần phải làm thế ko? có mỗi cái váy thôi mà...

-mày ko hiểu, khi đã trở thành người của công chúng rồi thì tất cả phải thật hoàn hảo khi mày xuất hiện trc họ, tao mà mặc cái váy đó thì sau này người ta sẽ nói tao thế nào:”eh, nhìn đi, cô ca sĩ ấy chân to lắm đấy”. thế thì làm sao tao dám đi hát nữa hả trời?

-ko đến nổi thế chứ?

-thì ko phải chính mày từng nhìn chân tao mà nói là tao mà mặc váy thì kiến cũng chui vào lỗ ỉn nắp mà trốn vì ...xấu quá à?

-uh nhỉ? Hân chấm miếng chua chua mà đầu ko thôi tự chửi bới mình vì đã...lỡ lời ko đúng chủ đề.

Bỗng, điện thoại của Hân rung bần bật:

-alo, chưa, dạ em chưa lấy....vâng em sang lấy ngay đây ạ...vâng vâng, anh yên tâm...

(dập máy)

-có chuyện gì thế? An Dĩ vào múc thêm muối trở ra.

-ah ko...ông Đông gọi...mày ở nhà 1 mình nhá, tao có việc phải sang Cầu Giấy.

-cái gì? mày vác xác sang tận đó làm gì? ông Đông nhờ mày cái gì thế?

Khóac cái áo,xỏ giày,con bạn đáp mà vẫn ko ngẩng lên:

-lão í nhờ tao lấy báo cáo ở cửa hàng chi nhánh bên đó.lẽ ra sáng nay lấy nhưng mà tao quên phéng mắt,giờ phải đi gấp...

-thế còn tao?

-mày á?tùy mày muốn ở đâu thì ở,ở đây hay về nhà bên đấy cũng đc.mà mấy giờ rồi nhỉ?

con bé ngồi trên giường,mặt xù xuống:

-gần 5 rưỡi.

-thế thì mày về bên đó đc rồi đấy!7h bắt đầu lễ thì các lão ấy đi từ giờ rồi còn gì,bên đó chắc ko còn ai đâu...

-nhưng mà lỡ...

-lỡ cái gì?mày sang bên đó đi,để tao còn biết đg khóa cửa,tiện tao chở đi luôn cho.

-mày đưỡi tao đấy à?Dĩ gào toáng lên.

-ko ai đuổi.chứ mày ở lại lát nữa về ai giữ chìa khóa cho,tao đi chắc đến tối mới về đc...thôi nhanh nhanh lên,tao muộn bây giờ.

Đứng lên tìm lược chải đầu,Dĩ vẫn ko thôi lau bầu:

-bạn với chả bè,lúc hoạn nạn thì chạy mất.

phanh kít ở trc cổng chung cư,Hân thả con bạn xuống:

-đấy!vào đi,đừng có mà ngủ rồi quên luôn buổi diễn đấy.

-biết rồi!vác cái balo, mặt con bé nặng trĩch.nhìn hút bóng cô ca sĩ sau thang máy,Hân quay số quen:

-alo,đã đuổi đc “đối tượng” về rồi.đầu dây bên kia khẽ cười:”thanks!”

Lết lên đến nhà,cô bạn của chúng ta lục tung túi quần để lôi ra đc chùm chìa khóa.khẽ mở cửa:im phắc.thế tức là ko ai ở nhà. Tốt .vừa mới quăng đôi giày ra khỏi chân,chợt con bé vấp phải cái gì đó mềm mềm.hoảng hồn nó hét ầm lên vì tưởng con gì chạy qua. Nhìn xuống,ko phải,là 1 đồng những túi tẩm linh kinh.tò mò nhìn kĩ: có 1 mảnh giấy đặt bên trên:”4 Mì Tôm”.hả?cái gì?ai là Mì Tôm,tóc người ta ép thẳng đứ từ bao giờ,chữ này nhất quyết là của tên Hoàng.nhưng mà....cái gì thế nhỉ?bọc gói đẹp đẽ thế này chắc ...ngon lắm (trời ơi,lại ăn). Hí hửng mở ,An Dĩ trố mắt,nó từ từ lôi ra: 1 cái váy,1 đôi bao tay trắng,túi bên kia là 1 đôi giày,cái túi nhỏ hơn thì đựng 1 cái khăn choàng mỏng,túi nhỏ hơn thì lại đựng thứ đau tim nhất:1 sợi dây chuyền to đùng lấp lánh và vài cái nhẫn cũng lấp lánh ko kém. Bên trong có 1 mẫu giấy,chữ Nhật:”đây là trang sức của mẹ tôi,giữ cẩn thận đấy!”.thế là sao?dốc toàn bộ chỗ túi còn lại,con bé còn nhận đc 1 mảnh giấy nữa: “mặc nhanh lên rồi còn đi dự lễ,có 6 người đang chờ”. Thế là rõ,cái đồng linh kinh này là dành cho Dĩ.những anh chàng kia chắc ko muốn nó mất tích khi bc lên thăm đồ nên mới phải lặn lội đi mua những thứ này. Ha,ko ngờ bên cạnh nó còn có những người như thế,mà sao nó lại từng ghét những anh chàng này....xét cho cùng thì...họ cũng đáng yêu đấy chứ!nhìn đồng hồ,đã gần 6h rồi,con bé lập cập vợ đồng đồ,1 tay gọi điện thoại:

-alo!anh Thanh à?anh có rảnh bây giờ ko?

Phòng quản lý.

-thế nào rồi hả ông?sao mà lâu thế?Việt sốt ruột

-từ từ cái nào....ông cũng phải chờ người ta thay quần sao chứ...

-mà sao anh Thanh vẫn chưa liên lạc nhỉ?hay con bé ấy thấy...xấu ko mặc?Minh thắc mắc.

-yên tâm đê,kiểu gì nó cũng phải đi thôi,bộ đó đỉnh quá còn gì?Hoàng sung sướng tự lạng xê khả năng thẩm mí của mình.tất nhiên là bị phản ứng lại ngay lập tức.

-hay bây giờ gọi thử về nhà xem có ai nhắc máy ko,lỡ Dĩ vẫn nhất quyết ko đi thì bọn mình còn biết đg đi luôn,ngồi chờ thế này giống đánh cược quá!

Đề xuất của Việt cũng đc mấy cái đầu gật gù,nhưng Nhật gật phất:

-thôi dừng,cứ ngồi chờ...Dĩ nó ko thể đâu!

Như nắm đc thóp,Vinh mĩa:

-hơ...từ bao giờ Nhật lại hiểu Dĩ thế nhỉ?

Cả bọn ò lên cườI,nạn nhân thì đỏ bừng mặt,luống cuống phân bua,nhưng mà chả ích gì. Chỉ đến khi Trung đứng lên dẹp loạn thì tất cả mới chịu im im :

-thôi,cãi nhau lắm thì hiểu nhau nhiều...ko có gì là khó hiểu cả.

Bỗng điện thoại của Vinh có tín hiệu:

-anh Thanh gọi!

6 tên nháo nhào,loa đc mở:

-alo,Vinh à. Dĩ lúc này có đến đây,make-up xong thì đi luôn rồi.nó đi từ vừa này,anh bạn với khách hàng khác nên quên phéng mắt ko gọi,bọn em vẫn chờ đấy chứ?

-vâng,tất nhiên là vãn...

-ờ...lát nữa gặp nó nhớ đừng có há mồm ra nhá!

Đúng lúc đó có tiếng gõ cửa,cả hội giật mình,Vinh lập cập dập máy luôn. Cửa mở.quên phéng mắt lờ Thanh dẫn,6 cái mồm trề ra. Đạo này An Dĩ bắt đầu dưỡng da theo yêu cầu của Thành “cute”,nên con bé mặc bộ váy màu đen trông rất nổi,đôi boot nó đi khá cao nên ăn gian đc 1 chút chiều cao.có lẽ Thanh nhìn đc bộ quần áo kiểu cổ này nên trang điểm cho Dĩ đúng như thời đó. Tức là mắt đánh đen đậm,môi đỏ thắm,tóc mượt bóng lên,mái búi lên hơi xoắn xoắn,ko hiểu anh chàng make-up ấy lòi đâu đc 1 cái mũi đen nhỏ xíu có dính 1 tấm xoan mỏng để đội lên đầu con bé. Trông An Dĩ bây giờ như 1 cô nàng bước ra từ cánh cửa thời gian.vãn về quai của cái bóp nhỏ trên tay,con bé nhăn nhó,khổ sở:

-cám ơn các anh rất nhiều vì đã giúp đỡ,nhưng hình như có 1 điều tôi chưa nhắc trước: là tôi ko biết đi giày cao gót...

rồi,lại thêm 1 chuyện đau đầu nữa. Bây giờ cho Dĩ mặc đẹp,nhưng chẳng lẽ để mặc cô nàng ấy lập cập trên 2 cái gót cao ấy chắc?bây giờ chỉ còn 1 cách,là “dạy” sơ qua cho nó cách đi,rồi khi nào đi lên thăm hoặc bước giữa khán giả,cô bạn của chúng ta sẽ phải khoác tay 1 anh chàng trong nhóm,coi như là đỡ để đi cho vững.

15p sau khi tập dợt lượn lờ qua lại,An Dĩ đã tạm thời bỏ đc kiểu đi “bầu đất”.mấy anh chàng ấy liên tục dẫn con bé đi sao cho thật thoải mái thành thạo,đừng căng thẳng quá. Cho đến khi Mr.Thành gọi cả bọn xuống xe thì buổi tập mới kết thúc.

-và sau đây là đề mục “Nhóm nhạc của năm”.xin mời người mẫu Thanh Hằng và người mẫu Bình Minh lên đọc các đề cử và trao giải.

Khi MC Anh Tuấn vừa dứt câu cùng tràng vỗ tay của khán giả,anh chàng diễn viên kiêm người mẫu sáng giá bước ra cùng cô nàng có đôi chân dài nhất Việt Nam.5 đề cử lần lượt đc xướng lên:nhóm MTV (vừa mới giành đc giải nghệ sĩ xuất sắc),nhóm BIGBANG,nhóm nữ Sweet-Girl,nhóm VIB (very important boys,ặc),BOOM! Và J-One.

Nghe đọc 1 dãy những cái tên mà An Dĩ ngồi dưới run bần bật,nó hồi hộp,lo sợ,sung sướng 1 nửa,tất cả hòa trộn với nhau làm nó ko ngồi yên đc.mấy anh chàng ngồi bên chắc cũng có kinh nghiệm với mấy cái này nên ngồi im,nhưng có 1 điều chắc rằng trong lòng ai cũng nổi phong ba. Tối nay chính là lúc công bố kết quả của ván cược mà Thành đã đặt,cũng là kết quả của bao nhiêu nỗ lực và cố gắng.

-vâng,tôi biết đây là thời điểm rất hồi hộp đối với nhiều người,vì thế chúng tôi sẽ công bố ngay sau đây Giải thưởng dành cho “Nhóm nhạc được yêu thích nhất năm”. Đó là....

Giọng Bình Minh vang lên:

-...2 CÔ GÁI XINH ĐẸP ĐẾN TỪ TIẾNG NỔ “BOOM!”

khán giả phía sau hét âm lên, reo hò. Họ là fans của BOOM! ngay trước hàng ghế của nó, Vương Hà và Diệp Linh đứng dậy, mỉm cười xinh đẹp và từ từ bước lên sân khấu. Thanh Hằng cười tươi như hoa khi trao cho 2 người chiếc cúp pha lê giải thưởng, Bình Minh thì ôm hôn họ. nhưng An Dĩ hoàn toàn ko nghe, ko thấy gì cả, trước mặt nó là 1 màu đen đặc, tai nó ù đi kể từ sau câu nói của anh chàng người mẫu. Như bị rơi xuống vực thẳm, con bé ko nhận biết đc thế giới xung quanh mình nữa. Nó muốn khóc òa lên, muốn hét lên thật lớn, nhưng nó ko làm đc, các fans dưới kia chắc cũng chết lặng. An Dĩ bắt đầu thấy buồn nôn, dạ dày của nó như cuộn lên.”ko đc, thế này khác nào là thua cuộc, ko đc để cho họ thấy mình thế này”. Nghĩ thế mà con bé vẫn ko thể nào bình tĩnh đc, cho đến khi có 1 bàn tay chụp lấy nó thì cảm giác rơi tự do mới từ từ biến mất. bàn tay đó như kéo con bé về với thực tại, về với khán phòng rực rỡ này. Nhìn sang, chủ nhân của bàn tay ấy ko ai khác là Nhật, 1 bên chống cằm, mắt vẫn nhìn lên phía trước, mặt bình thản như ko. Nhìn sang xung quanh, 5 người còn lại cũng vậy, vẫn cố tay khi 2 cô nàng kia nhận giải và đọc xong lời cảm ơn, như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Dần dần An Dĩ cũng lấy lại đc bình tĩnh, nó nhắm mắt, thở hắt, rồi đeo trở lại cái mặt nạ tỉnh ráo. Lát nữa nó còn phải biểu diễn trên sân khấu.

Ko nhận đc giải quan trọng nhất, nhưng nhóm J-One vẫn nhận đc 2 giải: Triển vọng và Ca khúc của năm với “Anh tin mình đã cho nhau 1 kỷ niệm”, riêng “Đừng nhìn lại” của Vinh đc nằm trong danh sách đề cử. lúc lên sân khấu nhận giải, Nhật đại diện cho cả nhóm nói lời cảm ơn với mọi người, đó là những câu nói đáng nhớ nhất trong đêm đó với Dĩ:

-vâng, chúng tôi rất vinh dự khi đc bước lên đây, nhận giải thưởng này và đc nói với quý vị và các bạn những điều mà chúng tôi ấp ủ. Trước hết, thay mặt J-One, xin gửi lời cảm ơn đến cha mẹ, thầy cô, những người đã tạo nên và giúp đỡ nhóm đến thành công, xin gửi lời cảm ơn đến các bạn khác giả đã dành sự yêu quý đến nhóm, xin cảm ơn nhà tổ chức, ban giám khảo đã tạo cho giới nghệ sĩ chúng tôi 1 mục tiêu để phấn đấu. và cuối cùng là 2 người mà chúng tôi muốn nói câu này nhất, đó là anh Duy Thành- người đã phát hiện và dìu dắt cho J-One trên 1 chặng đg rất dài và khó khăn, tiếp đến chính là cô gái duy nhất đang đứng cùng chúng tôi đây: Trịnh An Dĩ...

Tai con bé căng ra, đầu nó cũng căng nốt để thấm thấu những lời vừa rồi. Thế là sao? sao lại cảm ơn nó, chính nó là người làm vụt mất danh hiệu cao quý nhất mà... chính nó.... khán giả bên dưới ò lên, hò theo âm ỉ, Nhật vẫn tiếp tục:

-...cảm ơn em vì đã thổi cho BOYs ngày hôm qua và J-One ngày hôm nay 1 làn gió mới, đã làm thay đổi con người của bọn anh và giúp cho bọn anh hiểu ra nhiều điều, cảm ơn em.

Khán đài rộ lên những tràng vỗ tay, tiếng huýt sáo theo những lời của Trưởng nhóm. 5 chàng trai đứng bên nó cũng vỗ tay và họ khóa vai nhau, quàng cả vai con bé vào giữa. Nó nghẹn lời, nước mắt ở đâu ứa ra. Chưa bao giờ nó hạnh phúc và nhận ra hạnh phúc lại đơn giản đến thế. Nó muốn nói vào lời với những anh chàng đáng yêu nhất quả đất này, nhưng xúc động cứ dồn thành cục vào nét đầy cổ.

Sau đó, cả nhóm trình bày ca khúc đoạt giải và phối lại “Cơn Mưa Qua” cùng BOOM!. Nước đi thông minh của Thành khi cho nó hát cùng 2 cô nàng kia bài hát “Nghĩ về anh” đã phát tác dụng hiệu quả đúng lúc. Khi ra về, cả nhóm ko phải trả lời những câu hỏi về mối quan hệ hai bên với cánh báo chí, mọi người cũng ít nghi ngờ hơn về việc có sự ganh tị hay ko vừa lòng về các giải thưởng hay ko. Vì họ đã vừa trình bày những bài hit quá ổn. An Dĩ lại ko nghĩ đến hươu vị thành công lại ngọt ngào đến vậy. nhưng có 1 điều mà nó ko biết, đó là những đồng nghiệp của nó đã bàn nhau trc là phải cố gắng ko để cô gái của họ suy sụp nếu trường hợp xấu xảy ra, và họ đã làm đc.

Buổi sáng hôm sau, trên các mặt báo bắt đầu đưa tin về các giải thưởng, bức ảnh chụp cả nhóm khóa vai trở thành hình ảnh của buổi lễ. bất ngờ hơn là loạt ảnh lúc 6 anh chàng kia khổ sở đi mua đồ cho con bé đc đăng lên, làm dấy lên 1 làn sóng ủng hộ yêu quý nhóm trong lòng khán giả. Xét cho cùng, ngày hôm trc ko phải là thất bại mà là 1 thành công rất lớn trong việc nâng cao hình ảnh của J-One. Cả nhóm cũng bắt đầu thân nhau hơn, đi chơi với nhau nhiều hơn, và tất nhiên mối quan hệ của Dĩ và Nhật cũng đc dư luận nói đến nhiều hơn. Nhưng đó là khi họ chưa nhìn thấy 2 người đó cãi nhau, càng thân thì càng nói mạnh, chỉ khổ mấy tên bên cạnh, màng nhĩ bắt đầu có vấn đề hết cả.

Nhóm đi lưu diễn ở nước ngoài cùng với các ca sĩ, nghệ sĩ khác, có cả BOOM!, "gà nòi" với nhau mà, cũng may là đúng thời điểm gần hè nên thời tiết châu Âu khá mát mẻ. Đoàn đi qua Anh, Czech, Hà lan, Pháp. Vui nhất là khi diễn ở địa điểm cuối cùng: Paris, cả nhóm còn có 1 ngày để đi chơi ở Disneyland, nghịch phá tá hỏa. cả bọn còn lôi cả ngài Quản lý đạo mạo vào cuộc nữa. ngoài ra còn chụp đc kha khá những bức ảnh độc, nhất là lúc thi ăn kem, tất nhiên phần thắng thuộc về Dĩ. Đây là lần xuất ngoại đầu tiên của con bé, nên nó rất hào hứng, mua về cả đồng đồ lưu niệm cho con bạn, cũng nhờ cả nhóm tập luyện chuẩn bị kỹ lưỡng nên đc bà con kiều bào ở đó ủng hộ rất nhiều.

Sau khi trở về, nghỉ ngơi vài ngày, cả nhóm lại tiếp tục lịch kịch chuẩn bị cho ra lò album "We R One!", với 6 bài RnB, 2 trữ tình pop-ballad và 2 ca khúc rất những Rap, ko quên tặng kèm "Cơn Mưa Qua" hát chung với BOOM!. ảnh bìa đc chọn là tấm chụp cả nhóm đang ngoác tay, chụp kiểu anh đen trắng. Tấm đó Dĩ cười tít nhất, thế là lấy làm bìa luôn L.

Lẽ ra album từng bừng vừa kết thúc thì anh Thành lên luôn kế hoạch lịch tập cho liveshow dự kiến sẽ diễn ra trong hơn 4 tháng nữa. quá bận bịu với công việc, dần dần Dĩ ít nghĩ đến Thành, dù nhiều lần nó vẫn lặng lẽ nhìn theo cái lưng của anh. Chuyện của anh và chị Ngân vẫn thế, cả hai vẫn quan tâm chăm sóc nhau nhưng cũng ko thấy bàn đến đám cưới. Có lẽ Thành muốn tập trung cho công việc. còn nó và Nhật thì hình như đang có cái gì đó đang lớn dần lên trong cả hai, dù đôi lúc con bé muốn cưỡng lại điều đó. Nhưng sự hờ hững của Thành, sự quan tâm lặng lẽ của Nhật và cả sự "tác hợp" nhiệt tình của fans và mấy mems trong nhóm cứ đẩy 2 kẻ "oan gia" đến gần hơn. Còn An Dĩ, nói sao nhỉ? nó thấy thoải mái khi ở bên Nhật, ít ra, hẳn cũng làm cho nó cười nhiều hơn Thành, mặc dù, tất nhiên, là ko thể thiếu cãi vã.

Câu chuyện tình cảm của nữ nhân vật chính lên đến cao trào khi trong thời điểm chuẩn bị cho ra lò album solo, nó đã nhìn thấy 1 điều ko đáng thấy.

Tối hôm đó, An Dĩ thu âm muộn.. Lúc về, nó thấy 2 bóng người ở sau bồn hoa lớn ở sân công ty. Đứng trên tầng 2, con bé dễ dàng nhận ra đó ko ai khác chính là Thành và Ngân, 2 người nói gì đó rất quyết liệt, nhưng ở quá xa nên con bé ko thể nghe rõ. Chỉ biết là Ngân đang có vẻ rất cáu, Thành thì vẫn giữ tác phong điềm tĩnh, chỉ đứng im và lắng đầu. cuối cùng, Ngân nín tay ngài Quản lý, cột đèn gần đó hắt lên khuôn mặt nài nỉ của chị. Nhưng ông Sếp trẻ chỉ lặng lẽ gỡ bàn tay đó ra. Bất chợt, Ngân ôm chầm lấy Hoàng Tử trong tim Dĩ. Cách đó ko xa, con bé bắt đầu khó thở và lại buồn nôn. Nhưng đó chưa là tất cả, bị phản ứng bất ngờ, Thành im lặng, rồi từ từ đưa cánh tay lên choàng nhẹ lên đôi vai đang run bần bật của cô bạn lâu năm. Chỉ có thể chịu đựng đến đó, người An Dĩ run bần bật, từ từ khụy xuống, lan can tầng 2 che khuất cái lưng con bé, và nó khóc. Đằng sau và trên đầu nó, gió thổi đến lạnh buốt, mang theo màn sương trắng giăng mờ trong không gian. Xa xa, tiếng chuông nhà thờ vọng đến, 12h đêm rồi.

Sáng hôm sau đến công ty, thoáng nhìn thấy Thành đứng cùng Công Hưng ở cuối hành lang, An Dĩ quay đi, bước thật nhanh, rồi chạy....mặc cho Thành gọi lại. Đến trưa gặp lại ông Sếp trong nhà ăn, nó chỉ giải thích đơn giản: "em bị đau bụng". Nhìn thẳng vào mắt anh lúc đó là điều quá khó khăn với con bé. Những hình ảnh đêm hôm trước vẫn cứ tiếp tục ám ảnh trong đầu nó đến mãi những ngày sau này. Nó hay gắt hơn, cảm thấy mệt mỏi hơn, ăn ít hơn, cứ nhìn thấy thức ăn là con bé muốn nôn luôn rồi. Bác Năm lo lắng thì nó gạt đi, nói ko sao. Nhật cũng hỏi han cô bạn mấy lần và dặn dò giữ gìn sức khỏe bằng cái giọng cáu gắt, có lẽ hẳn sợ Dĩ biết cái điều mà ai cũng biết là gì đấy, những lần như thế, cô bạn của chúng ta chỉ biết cười nhẹ. Đúng là, trưởng nhóm, 24 tuổi rồi mà vẫn ngốc!

Coi như ko còn hi vọng gì ở Thành, gần đây lại thấy ông Sếp hay cười 1 mình, ko hiểu sao Dĩ lại nghĩ đến 1 cái đám cưới ko xa của anh và chị Ngân, nó chỉ biết cười buồn. sao cái gì nó cũng may mắn, chỉ có mỗi trong chuyện tình cảm thì lại xui xẻo yêu nhầm người ko nên thế này?

Rồi 1 hôm, Ngân hớn hờ khoe ọi người biết về chuyện 2 người, rằng chị đã đi thử áo cưới, đi mua nhẫn đôi, 2 bên gia đình cũng đã "nói chuyện" rồi, chỉ còn chọn ngày nữa là xong thôi. Nữ nhân vật chính nghe thế, biết thế, cũng chúc mừng như người khác, nhưng ko ai biết là con bé đang khổ sở dẫu dòng nước đang cứ trào lên, và nơi tốt nhất để nó có thể khóc òa lên là phòng Hân. Đưa cho con bạn nguyên hộp giấy, Hân ko thể ko bức xúc:

-nín đi, cũng đã đến lúc mày quên anh ấy đi rồi đấy!

-...

-mày nên nhận ra điều này sớm hơn chứ,mày ko thể có Thành,hiểu ko?2 người đó sinh ra là để cho nhau,ko có chỗ ày chui vào giữa đầu. Thật là....sao mày lại cứ ảo tưởng thế ko biết?

lau nước mắt,Dĩ:

-tao ko biết sao mình lại ra nông nỗi này....chắc ko có lần sau đâu mày ạ...con gái ko đc yêu đuối...nhất là vì 1 thằng đàn ông...hồi trc tao nói với mày,thế mà giờ lại quên phéng mất!

nhìn mặt bạn,Hân hiểu no chưa thể quên Thành ngay đc,nhưng mà cái gì cũng cần có thời gian:

-cái này thì tùy mày nghĩ....nhưng tao ko muốn nhìn thấy mày như thế này...tệ hại quá!mà sao mày cứ tìm đi đâu đâu,người ngay bên mà ko nhận ra....

-mày nói ai?Nhật á? Chưa tới lúc đâu!

-thế mày còn định để như thế đến bao giờ?cứ ôm khư khư mãi cái lưng của Thành thì còn khóc dài dài. Tốt nhất là quên anh ta đi và đến với người mà mày thấy tốt nhất,ít ra,Nhật cũng chưa làm mày khóc bao giờ!

Con bé nín thình,chắc nó cũng phải thay đổi dần dần thôi.thế này thì bao giờ mới khá đc.

-An Dĩ đang gặp khó khăn đấy,ông liệu mà an ủi...đặt ly nước xuống bàn,Trung nói với tên đối diện.

-hóa ra ông hẹn tôi ra đây chỉ để nói thế thôi à?-Nhật chau mày-khó khăn gì?tài chính à?hay sức khỏe?

-thôi đi,đừng có dấu nữa,tôi tưởng ông phải là người nhận ra đầu tiên chứ?Dĩ nó đang suy sụp đấy!chẳng qua là ko biểu hiện thôi.

-ông lấy tin ở đâu thế?

-chả ở đâu cả,nhìn nó cười buồn suốt là tôi biết...ông cần phải ở bên nó lúc này...

-tại sao lại là tôi? Ông là anh Dĩ cơ mà?-trưởng nhóm ngoan cổ.

-tôi là anh,nhưng ông mới là người làm nó vui đc,và lại,tôi cũng ko yêu nó...

-ông nói lung tung cái gì thế?ai yêu ai?lại hùa theo khán giả đấy à?

-ko có lửa làm sao có khói? Ông ko quan tâm Dĩ thái quá thì ai mà dám nghĩ thế? Đến lúc cho nó biết tình cảm của mình rồi đấy,định dấu đến bao giờ?

19. Chương 19 - End

Mấy ngày sau,An Dĩ liên tục nhận đc những cú gọi kêu gào,đe dọa của Ý Nhi,có vẻ như cô ta đang rất uất ức. Nhật nói điều gì với cô nàng hay sao mà lại rảnh hơi quấy rầy nó thế?thật là rách việc. hôm nọ,đang tập vũ đạo,con bé bị trật chân,đau điếng,chỉ có Nhật là cuống lên tìm salonpas dán cho nó. Nhìn cảnh anh chàng chạy qua chạy lại mướt mồ hôi,nó phì cười,tự dưng câu nói của Hân vang lên trong đầu.

Một hôm,vì có chút hiểu lầm mà 2 bên cãi nhau. Có lẽ do có quá nhiều thứ đảo lộn trong đầu dạo gần đây mà An Dĩ cáu thật sự,thế là nãy lửa. 1 bên Dĩ bướng bỉnh,1 bên Nhật ngoan cổ,lại ko ai can vì tối đó đc nghỉ,mấy anh chàng kia ra ngoài,âm mưu “tạo ko gian riêng cho 2 người”.chắc 5 lão ấy ko ngờ đc rằng kế hoạch đã bị thất bại hoàn toàn. Cho đến khi con bé lửa đã bốc lên tận ngọn tóc,hết lên:

-ANH IM ĐI! Và đừng đừng chạy ra khỏi nhà. Đang lao xuống cầu thang,chợt nó bị 1 cánh tay giật lại và cánh tay ấy...ôm chằm lấy nó. Đằng sau,giọng Nhật phả vào gáy Dĩ:

-....đừng chạy nữa...cô còn định để chúng ta còn chơi trốn tìm thế này đến bao giờ nữa?

Sau hôm ấy,chuyện gì xảy ra thì tác giả xin thôi ko nói tới. Chỉ biết là những ngày sau,paparazzi liên tục chụp đc những bức ảnh thân thiết của 2 người và nhờ đó mà cánh phóng viên thêm việc.

Đang tập vũ đạo, chợt J-One nghe thấy bên ngoài ồn ào bàn tán. Chị Ngân đột nhiên phải nhập viện đêm qua, mấy ngày nay chị cũng đã có gì đó bất thường. Mr. Thành vắng mặt gần như cả ngày hôm đó. Tất nhiên là với nghĩa vụ của học trò, cả 7 người trong nhóm phải lục tục kéo nhau vào viện thăm chị. Công việc chuẩn bị cho liveshow tạm hoãn lại 1 buổi vì thế. Trong khi chờ mấy mems kia đi mua đồ ăn bồi bổ mang vào làm quà thì An Dĩ đi giao trọng trách đi mua hoa. Việc này ko mất nhiều thời gian lắm nên con bé vào bệnh viện trc tiên, đành phải chờ Nhật và những người còn lại ở ngoài hành lang. Chợt, nó hết hồn vì cách đó ko xa là Thành, đang đứng tì tay lên lan can, hút thuốc. thật lạ vì chưa bao giờ nó nhìn thấy anh cầm lấy 1 điếu thuốc, đến nc này chắc là anh đang lo lắng lắm. tự nhiên con bé muốn đi đến gần và cầm tay anh lúc đó, muốn làm anh thấy nhẹ nhõm hơn. Nhưng bây giờ đã khác với 1 tháng trc rồi, nó ko thể làm điều đó vì Nhật, nên cách duy nhất có thể làm là để Thành một mình. Đột nhiên, Sếp thò tay vào túi, móc ra chiếc điện thoại và lẳng lặng nhìn vào màn hình, thở dài. Ko cần đoán thì cũng biết dc đó là hình của Ngân, có vẻ như chị ấy đang bệnh nặng.

Ngân đang phải điều trị tâm lý, nghe nói là do gia đình chị ko cho cưới Quản lý nên chị bị shock. Nhìn chị mất như mất hồn, tự nhiên Dĩ thấy thương thương, dù sao cả hai cũng từng gắn bó từ hồi con bé mới chập chững vào nghề, cũng có nhiều kỉ niệm, và chị ấy cũng là người tốt, dug ko ít lần đã làm cô bạn của chúng ta đau.

Hơn 2 tuần sau.

6 chàng trai bảnh bao từ phòng tập về, cười đùa ầm ĩ. Hoàng phi vào vái tử lạnh đầu tiên, Vinh kẹp 1 tờ thể thao vào nách, tay mở 1 tờ khác, Trung đổ ầm người xuống cái ghế sofa tội nghiệp, Minh thì lúi húi ở thùng thư, lôi ra 1 đồng thư đủ màu của các fan hâm mộ, Nhật thì rút di động gọi cho Dĩ xem cô nàng đi đâu mà mất tích này giờ. Nói chung, mỗi người 1 việc. Chợt, Minh hỏi lớn:

-Hoàng à, có cái đĩa CD nào gửi đến ông này.

Tu 1 hơi chai nc, chủ nhân gật gù:

-Ờ...chắc là đĩa phim CLOVERFIELD tôi nhờ thằng đệ tử lòng họ. ông để riêng ra cho tôi với.

-CLOVERFIELD à? xem mấy!-Việt hơn hử.-hehe, may quá ko phải chờ ra rạp.

thế là nhao nhao cả lên, cho đến khi cái đĩa dc đút vào đầu máy.

“HOLLYWOOD present”

màn hình hiện ra: 1 cô gái đang từ từ...trút bỏ quần áo, đằng sau là 1 cái giường và...1 gã đàn ông hoan hỷ. xem đến đó là cả bọn đã biết đây thuộc thể loại phim gì rồi. Hoàng vỗ trán, lẩm bầm:

-thằng ôn này, nó gửi ỉnh cái quái gì thế ko biết?

Trung ngồi bên cười toá lên:

-Hoàng, CLOVERFIELD của ông đây à? J.J. Abrams ko làm những phim thể loại này đâu.

5 tên cười rần rần, có lẽ vì cũng từng xem mấy phim như thế này (ôi trời ơi) nên cả đám ko thấy “xi-nê” gì. Nhưng thảm họa đang bắt đầu từ sau cánh cửa....

An Dĩ mở cửa, trên tay ôm 1 mớ đồ. 6 tên kia giật thót mình, chết lặng, TV giữ nguyên trạng thái...chiếu đĩa. Thấy ko khí đang vui, bỗng dưng im bặt khi mình bước vào, con bé này ***c dấu hủi trên đầu:

-mọi người sao thế?

Như bưng tỉnh, Minh-kẻ ngồi gần cái TV nhất-chồm lên tắt phụt nó. Tất nhiên hành động đó ko thể qua nổi mắt đứa đa nghi như Dĩ. Con bé chau mày:

-cái gì thế, anh Minh?

-ko...ko có gì đâu...chỉ là...Việt lập bập. Cảm thấy điều gì đó bất thường, cô bạn của chúng ta đi đến gần cái remote, định cầm lấy. nhưng Nhật kịp thời giật phắt lại, điều này càng làm cho sự nghi ngờ trong nó cháy lên:

-bọn anh dấu cái gì à?

6 cái đầu đồng loạt lắc, nhưng mắt thì thấy rõ sự sợ hãi như vừa làm việc sai. bước qua chân Nhật, con bé lao đến cái TV, phía dưới đầu đĩa cần chạy, chưa ai kịp tắt.

-dừng...ko có gì đâu. Vinh giang tay cản. nhưng vô ích, An Dĩ đẩy anh ta ra và nhấn vào nút Power.

Và cái gì đến cũng đến, những hình ảnh tởm lợm hiện lên. Cô gái ko mảnh vải che thân và tên trai đó đang... Dĩ nghe thấy tiếng đổ vỡ bên tai, đất dưới chân như sụp xuống. Tất cả những điều tốt đẹp mà con bé dành cho những anh chàng đang ngồi đây phút chốc sụp xuống như tòa tháp đôi ngày 11-9.

bỗng, bụng nó đau thắt, cuộn lại, 1 thứ dung dịch nóng bỏng trong dạ dày đang trào lên trên. Chân tay Dĩ run bần bật, gói đồ trên tay rơi bịch xuống. Nó loáng thoáng nghe tiếng ai đó văng vẳng:

-Dĩ à...em làm sao thế?

Bịt miệng, chạy vội vào nhà tắm và nôn thốc nôn tháo trong đó tất cả những gì nó vừa ăn trong bữa sáng, con bé thấy người nóng lên. Bên ngoài, mấy gã kia ầm ầm gõ cửa:

-An Dĩ...em có sao ko?

-Cô làm sao thế?

-Dĩ à, mở cửa ra...

vặn vòi súc ra tất cả những gì còn lại, nó thấy người như đang quay mong mòng. Vít tay mở khóa, bên ngoài, mấy cái đầu nhao nhao, Nhật và Trung đỡ vội lấy nó, nhưng An Dĩ gạt phắt ra. Nó bỗng thấy tởm lợm những cánh tay đó, những gì trên TV phảng phất trong đầu. xung quanh như đảo lộn nhanh hơn, bóng tối lan rộng. Và con bé khụy xuống...

-bệnh nhân Trịnh An Dĩ bị xuất huyết dạ dày, đang nằm ở phòng cấp cứu, sức khỏe đang sa sút trầm trọng. Có lẽ do ăn uống quá thất thường, ăn nhiều đồ cay nóng và nhất là lạm dụng Aspirin trong 1 thời gian dài nên dẫn đến chảy máu dạ dày, phải mổ gấp.

đó là tất cả những gì bác sĩ thông báo cho Thành, Hân và nhóm J-One. 8 người bàng hoàng, Dĩ bị bệnh nặng như thế từ bao giờ mà ko ai biết. Ông bác sĩ già còn hỏi thêm:

-có phải lúc này bệnh nhân bị shock, đúng ko? đau đến mức ngất quỵ thế này thì chỉ có thể do bệnh biến chứng bất ngờ hoặc do ảnh hưởng mạnh về tâm lý...

Bây giờ, mọi người mới chú ý đến sự xuống cân nhanh ***ng của Dĩ sau thời kì ăn kiêng, cả sự mệt mỏi và xanh xao của cô ca sĩ mà hằng ngày vẫn bị che đi bởi son phấn. Quay sang 6 "tội đồ", Mr. Thành ko còn giữ nổi bình tĩnh:

-các cậu vừa làm cái quái gì thế hả? sao lại xảy ra việc này?

Nhật như người mất hồn, ngồi phịch xuống băng ghế. Hoàng lập cập giải thích:

-ko có gì đâu anh, chỉ là hiểu nhầm thôi....bọn em bị gửi 1 cái đĩa đen nhưng ko biết nên mở xem, ai ngờ Dĩ thấy nên nghĩ là....

-các anh biết nó căm thù sex mà còn chứa những thứ chết tiệt đó trong nhà làm gì? Đến lượt Hân càu.

-ko ai có tình, chẳng qua chỉ là....

-thôi ko nói nữa-Thành tháo kính, nheo nheo trán-các cậu về đi, ở đây đông thế này dễ bị xì xào lắm, nhất là các cậu lại đc nhiều người biết đến.

-nhưng...

-ko nhưng gì cả, các cậu gây chuyện thế còn chưa đủ hay sao? Mr. Manager nghiêm giọng, ầm lên.

-các cậu về đi....để tôi ở lại đây cho, tụ tập nhiều ở những chỗ như thế này ko tốt đâu. Nhật im bật nãy giờ, lên tiếng.

-ko, cậu cũng về đi-Thành nói như ra lệnh.

Nhưng tên Trưởng nhóm kiên quyết:

-ko,em ở đây.Dĩ còn đang nằm trong đó...

-cậu cứ về đi,tôi sẽ lo cho,về tìm cái vỏ đĩa lấy địa chỉ người gửi,truy cho ra kẻ nào chơi ác,nếu cần thiết là phải nhờ đến công an luôn. Vụ này nghiêm trọng rồi,sẽ ảnh hưởng đến uy tín lớn của chúng ta nếu để lộ ra...cậu phải về để tìm bằng chứng.

An Dĩ từ từ hé mắt,bụng nó đau buốt,nhưng nhức. Một mối. Quơ quơ bàn tay chẳng chạm dây truyền,cột con bé **ng vào một vật thể gì đó mềm mềm. giật mình nhìn sang,một cảnh tượng đau tim đang lù lù ngay trước mắt nó: Mr.Thành ngủ gục một bên giường. nhìn cổ tay tháo cúc,cổ bẻ xộc xệch,tự nhiên Dĩ thấy giận mình quá!,Sếp đã đau đầu với chuyện ở công ty,rồi chuyện của chị Ngân,giờ lại thêm nó nữa. cuối cùng thì Trịnh An Dĩ vẫn luôn là gánh nặng của Nguyễn Duy Thành,ko bằng cách này thì cách khác. Định lay ngài Quản Lý dậy hỏi có chuyện gì đã xảy ra thì nó chợt nhớ là lúc này bị **ng khá mạnh mà anh vẫn ko dậy,chắc là mất ngủ quá chiều rồi. Thế là con bé đành nằm im,ko làm ảnh hưởng hay làm phiền ai khác nữa.

Quay qua quay lại tìm cái gì đó để chơi,Dĩ phát hiện ra cái O2 ngài quản lý để trên giường,gần tay. Thế là nó thò tay vớ lấy,như thế là hơi xâm phạm đến đời sống riêng tư 1 chút,nhưng mà kệ,mình vào mỗi GAMEs thôi mà. Chắc lười nghĩ thế và con bé cũng làm như thế. Tuy nhiên,ko phải cái gì cũng thể dự định hay đoán trước đc,mới mở máy mà Dĩ đã bàng hoàng:...nó...nó...ko ý Dĩ là ...hình của nó đang chinh inh làm hình nền. 1 bức ảnh chụp con bé đang ngủ gục say sưa trên bàn,hình như là ở sau cánh gà của 1 sân khấu, ko biết ông Sếp đã chụp lúc nào. Tiếp tục mở Media,cô bạn của chúng ta còn thấy vô số những hình ảnh của mình trong đó,tòan những kiểu chụp lên hoặc từ xa,khi thì đang make-up,lúc thì ngồi nhăn nhó sắp...hất hơi,lúc lại ngồi 1 đồng dây tức tối hoặc lặng lẽ buồn buồn trên ghế phòng thu. Kéo xuống,còn hàng loạt,hàng loạt những tấm ảnh mà nhân vật chính trong đó luôn là Dĩ,đc chụp trong suốt 1 khoảng thời gian dài,từ khi còn tóc mì tôm,đen tóc ép thẳng,rồi tóc cắt ngắn,uốn xoăn lộn to,đủ cả. Bàng hoàng. Vậy là hôm nọ,ở ban công bệnh viện,anh nhìn vào đây,tức là....Con bé tiếp tục run run ở những mục khác và cuối cùng dừng lại ở Messaging,hầu hết là tin nhắn làm ăn,với cấp dưới...nhưng nó phát hiện ra Drafts (tin nháp) đầy ụ với 731 tin. Lật lật mở ra và...sững sờ tiếp,tòan những tin nhắn đến số 0915.....1001-số của nó.

“chào mừng đến với công ty,công việc hôm nay ổn chứ?”

...

“cô dừng tức bọn Nhật nhiều,hôm qua mấy thằng phải đi diễn quá chiều,nên hơi mệt”

...”Dĩ à,quay về đi,hôm nay sinh nhật Nhật,kệ những gì cậu ấy nói đi,có lẽ do uống rượu quá thôi!”

hàng loạt những tin an ủi,khích lệ,chỉ bảo đi cùng với những mốc thời gian khó khăn,vui sướng,thành công của Dĩ.

“lúc này ăn bánh mì nguội,chở em về nhà bằng xe đạp,anh thấy rằng có nhiều thứ đơn giản hơn mình tưởng,có lẽ em làm cho nó đơn giản đi nhiều”

...”hôm nay ra mắt họp báo,em đi đâu thế?có biết sẽ có người lo ko hả?lần sau đừng chơi trò trốn tìm thế nữa

“hôm nay nhóc đau họng vì uống nhiều nước lạnh,anh cáu lắm,lỡ lời quát nhóc,nhưng “ko đc” giận,vì tất cả những gì nhóc làm sẽ ảnh hưởng đến công ty,đến mấy anh chàng trong nhóm,cả mấy chục nghìn fans...và cả anh nữa.”

...”Dĩ gây đi nhiều,có lẽ là do ăn kiêng,xót quá mà chẳng biết làm gì...”

...”hôm qua anh đồng ý để em và Nhật về quê,cái ngày chết tiệt hôm nay sao mà dài thế?”

...”dạo này Dĩ buồn và ủ rũ,làm sao thế cô ca sĩ?”

...”lúc này đạp xe đạp đôi cũng nhóc,anh lại nhớ hôm anh ì ạch chở nhóc,đang huyền thoại náo loạn đủ thứ chuyện trên đời phía sau,anh nhớ anh biết mình thực sự yêu quý Dĩ từ hồi đó,thế mà đã hơn 1 năm rồi...”

...”anh nói anh thích con gái đánh Piano,vì hôm lâu anh nhìn thấy Dĩ quay clip,có đoạn em ngồi trên sân khấu đánh đàn,tự nhiên anh cảm thấy như mình đã tìm ra cái gì đó!”

...”hôm nay Ngân nói với anh là cô ấy yêu anh,cuối cùng thì đã đến lúc đối mặt với điều đó. Đành phải để cô ấy khóc,nhưng anh ko muốn Ngân ảo tưởng nữa,anh có em rồi,và thế là đủ. Sao ko phải em mà lại là Ngân nói với anh câu ấy?”

Con bé bật khóc,nhưng vẫn cố đọc hết:

“anh thực sự ko hiểu sao Ngân lại nói bọn anh sắp cưới,điều anh sợ nhất là em hiểu lầm,anh chỉ muốn chạy ra chỗ em để giải thích,nhưng sao em cứ bình thản như ko thế?”

...”Ngân phải đi điều trị tâm lý,cô ấy bị shock vì những gì anh nói. Hôm qua cha cô ấy đã tát anh 1 cái,lúc đó anh chỉ ước có em ở bên thôi Dĩ ạ!”

...”anh quyết định rồi,anh ko thể giấu em những gì anh nghĩ nữa,anh sẽ chạy đến chỗ em và nói hết.nói cho em biết anh yêu em thế nào. Nhưng điều đó đã vĩnh viễn bị chia động từ ở tương lai ko hoàn thành rồi. Thang máy chung cư hỏng và anh phải trèo cầu thang bộ,và ở đó anh đã thấy hết,thấy em và Nhật...”

...”tình trạng của Ngân đang ngày càng tồi tệ,anh mệt mỏi lắm rồi,anh chỉ muốn dc ngồi 1 lúc với em ,ko cần nói gì cũng dc,nhưng bây giờ em là của Nhật rồi.”

...”ko biết từ bao giờ anh có 1 thói quen xấu là lưu những tin nhắn cho em vào đây,anh ko dám gửi cho em vì anh đã hứa là sẽ làm việc thật nhiều,để sau này khiến cho người anh yêu hạnh phúc,mà nếu thế thì anh cần thời gian...

Và 1 tin cuối,chi tiết lưu lại thời gian là lúc 00h23 đêm hôm qua:

“Dĩ à,em đang trong phòng mổ. có lẽ từ nay anh sẽ bỏ lưu tin vào tin nhắn,vì anh sẽ thôi ko nhắn tin cho em nữa...em có đủ rồi và chắc ko cần anh nữa. Anh ko nghĩ là quên 1 người khó đến thế!”

Đến đây thì Dĩ muốn khóc òa lên,nhưng nó ko muốn để Thành thức giấc,để anh thấy nó lúc này. Có 1 vật gì đó chặn lại trong cổ,đắng nghét. 731 tin nhắn,mỗi ngày 1 tin,đều đều suốt 2 năm.”tại sao anh ko chịu nói sớm hơn?”

Trở về nhà,6 chàng trai J-One thấy bác Năm đang lụi cùi dọn dẹp “sản phẩm” của Dĩ,bên cạnh là gói đồ con bé ôm từ siêu thị về đang tung tóe trên sàn,mấy quả táo xanh nằm im lìm trên sàn. Vinh nhặt 1 tờ giấy nhỏ: công thức làm món bánh táo. Ko nhìn cả đám,bác Năm giọng ồm ồm:

-tối qua Dĩ nói hôm nay là ngày kỉ niệm 2 năm nó vào nhóm nên định làm bánh táo ăn mừng,nhưng mà chúng bay lại...

Nhật gào lên,tay đập mạnh vào mặt kính bàn,vỡ nát và tay Nhật tứa máu.

Kể chơi xấu đã dc tìm ra,ko ai ngờ đó lại là Ý Nhi. Chỉ đến khi ở đồn công an,cô nàng mới khóc òa lên và nói nguyên nhân,sự ích kỷ đã giết chết lý trí cô ấy.

Thủ phạm thì đã tìm ra,nhưng An Dĩ thì mất tích. Sáng hôm sau ca mổ,Thành thức dậy và ko ai kể cả tất cả các y tá trong bệnh viện tìm ra con ngồi gục bên giường,trong căn phòng đầy tiếng nhạc, “Giấc mơ chỉ là giấc khi tìm kiếm,7DAYS bé nữa,ngay cả Hân và bố mẹ nó đều ko biết tin tức gì.Nhật như phát điên lên. 2 tuần sau tuyên bố,J-One trở về còn 6 thành viên nam,tên vẫn giữ nguyên,mà ko 1 lời giải thích thêm. Đáng lẽ bên phía Dĩ phải bồi thường thiệt hại cho công ty vì những mất mát trong việc phá hợp đồng,nhưng ngài quản lý trẻ và chàng trưởng nhóm đã đồng ý chịu trách nhiệm thay.Còn đêm hôm Dĩ mất tích,tại một căn nhà bốn tầng trong ngõ,Thành ngồi lặng người trên ghế,căn phòng tràn ngập tiếng nhạc:”Giấc mơ chỉ là giấc mơ” của Đức Trí mà Dĩ định phát hành trong album solo đang dc chuẩn bị kỹ lưỡng. Trong tay anh là cái điện thoại,tin nhắn thứ 732:

“I’m sorry”.

Trong đầu Thành hỗn độn,tiếng nhạc,dòng tin và những câu nói của Hân hồi chiều.

Loa vẫn phát ra tiếng nhạc êm êm:

“đêm nay lại 1 đêm nữa em nhớ mong anh đếm từng phút giây trôi qua vô tình....ước sao mình dc bên nhau đêm nay,giấc mơ chỉ là giấc mơ....em mơ 1 ngày xa xăm ko còn cách xa,ko còn mong chờ...dc ngồi bên anh

ta nói bao điều.....vẫn thầm mong anh yêu nơi xa sống vui bình yên....ngày trôi mãi xa,sao tình yêu vẫn cứ ở lại...tháng năm dài tình em héo khô....theo bóng ai kia hững hờ...”.

cách đó ko xa,Nhật nằm sõng xoài trên giường,thôi ko hành hạ cái điện thoại mà suốt từ sáng đến giờ chỉ nói đc mỗi câu”thuê bao quý khách vừa gọi,hiện ko liên lạc đc...” khi anh quay số Dĩ. Tin nhắn vừa đến khiến hắn dừng tất cả lại là 1 câu duy nhất:”I’m sorry”.

Đến đây,Tác giả xin đặt 1 chữ THE END để kết thúc. Cảm ơn các bạn đã quan tâm theo dõi BẢN LĨNH CỦA QUÂN TỬ suốt mấy tháng qua. Thanks anh see u later.

Hai năm sau,tại Lễ trao giải Âm nhạc của năm,cái tên J-One đc xướng lên ở hạng mục “Nhóm nhạc xuất sắc nhất”. cũng như hơn 730 ngày trc,khán giả reo hò,sung sướng. những người ở hàng ghế khách mời vỗ tay râm ran.

“vâng,vâng,xin cảm ơn tấm thịnh tình quý vị và các bạn đã dành cho chúng tôi. Thời gian qua đã có rất nhiều biến động và khó khăn xảy đến. nhưng điều quan trọng là J-One đã vượt qua,1 phần lớn công lao là từ sự ủng hộ của các bạn. 1 lần nữa xin chân thành cảm ơn! Và:trong âm nhạc,chúng ta là MỘT,xin cảm ơn.”

Nhật kết thúc ngắn gọn trong tiếng vỗ tay của khán giả. Và tút mút đằng xa,phía dưới 1 cái mũ sùm sụp,1 cái miệng đang nhếch lên:”có thể chứ!”. Rồi mái tóc mì tôm lặng lẽ len qua đám khán giả đang reo hò ầm ĩ. Phía sau con bé,ở dưới khán đài,Trung ngồi xuống cạnh Hân,nắm nhẹ bàn tay phải đeo nhẫn :”I win!””No,we win!” ,cô nàng khẽ trả lời.

THAT’S ENOUGH!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-linh-cua-quan-tu>